DAVID R. HAWKINS

MD., PhD

DESCOPERIREA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU

Non-dualitatea devoțională

Cartea Daath
Publishing House

DAVID R. HAWKINS

DESCOPERIREA PREZENŢEI LUI DUMNEZEU

Nondualitatea devoțională

Cuvânt înainte

Cărțile apărute anterior împreună cu seminariile înregistrate au pus la dispoziție informații bine structurate şi care pot fi verificate, ceea ce a condus la dezvoltarea a numeroase studii de grup, precum şi la traducerea lucrărilor în principalele limbi ale lumii. Cercetarea conştiinței a avut drept rezultat o largă diseminare a unor informații esențiale ce nu se aflau la dispoziția omenirii până acum.

Dacă inițial setea de cercetare a conştiinței a facilitat trezirea spirituală şi identificarea adevărului verificabil, a fost, de asemenea, foarte instinctiv să aplicăm aceleaşi tehnici şi pentru elucidarea procesului evoluției conştiinței şi a expresiilor sale de- a lungul timpului sub forma variatelor fațete ale civilizației şi istoriei, aşa cum am prezentat în *Adevăr versus Falsitate.* Studiul despre marile religii ale lumii şi verificările făcute asupra unor învățători şi învățăturile acestora despre adevărul spiritual, au o valoare pragmatică deosebită pentru cercetătorul spiritual.

Din totalitatea informațiilor anterioare a rezultat o distilare a premiselor care alcătuiesc informațiile

esențiale ce trebuie cunoscute pentru a uşura evoluția conştiinței spirituale celor care cercetează individual. Iar acelora total devotați căii spre Iluminare, le foloseşte cu atât mai mult. Calea este atât confirmabilă, cât şi subiectiv experimentală. Prin urmare, calea Nondualității Devoționale conduce direct către Iluminare prin clarificarea celor mai importante informații ce alcătuiesc esențialul şi care de-abia aşteaptă activarea prin decizie, intenție şi voință.

Dacă literatura recunoscută şi scripturile unor învățători despre adevărul spiritual şi iluminare sunt disponibile peste tot în lume, totuşi, aceste lucrări nu au fost scrise, puse într-o formă verbală sau contextualizate astfel încât omul modem, care este, în prezent, mult mai instruit, să Ic poată înțelege. Mintea omului modem este deseori răpusă de învățături ce se întrepătrund cu religiile tradiționale, expusă unui limbaj nefamiliar sau doctrinei ecleziastice ce incorporează, de exemplu, datini străine, etnice, legate de timp şi loc. Datorită acestei atot-cuprinderi, străinul devine confuz cu privire la esență, prin urmare scad apetitul, dar şi credibilitatea şi claritatea.

Ca adevărul să fie adevărat trebuie să se păstreze astfel de-a lungul timpului, ceea ce înseamnă că trebuie să poată fi verificat şi confirmat şi în zilele noastre. Realizarea Adevărului este, astfel, nu numai o stare subiectivă, radicală, experiențială, dar şi o stare confirmabilă prin metodologia cercetării conştiinței. Astfel, Realitatea unei stări spirituale este verificabilă atât din interior (subiectivitate experiențială), cât şi din exterior (obiectivitate confirmabilă). Luați drept exemplu, dictonul validat al lui Descartes, *res interna* (lumea reflectată-gândită- cogitans) la fel precum *res extensa* (lumea aşa cum e ea). Pentru a servi în mod obiectiv

necesitățile am inclus nivelurile calibrate ale tuturor capitolelor, ale cărții ca întreg şi ale afirmațiilor importante. În Anexa C veți găsi o descriere a tehnicii simple prin care orice om integru poate confirma nivelul adevărului oricărei afirmații sau principiu în mod individual, validitate care nu depinde de un anumit sistem de credință sau de o anumită învățătură.

Prefaţă

Descoperirea metodei prin care putem discerne adevărul de fals şi, de asemenea, despre cum să calibrăm diferitele grade ale nivelurilor de adevăr, deschide calea pentru examinarea şi redefinirea întregii experienţe umane de-a lungul marilor perioade de timp, în toate culturile şi în toate expresiile sale. La fel cum s-a petrecut şi cu descoperirea busolei, a telescopului ori a computerului, noile informaţii recontextualizează credinţele şi experienţele comune, obişnuite, examinându-le dintr-o perspectivă mai înaltă şi cu altă claritate a definiţiei. Precum în cazurile anterioare ale avansării cunoaşterii, noile descoperiri produc un răspuns mixt, combinat, între entuziasm şi plăcere, venit din partea celor mai aventurieri, şi un răspuns de opoziţie şi rezistenţă din partea celor mai sceptici sau pesimişti. Astfel, în timp ce o parte a minţii este stimulată şi înălţată de noua descoperire, o altă parte tinde să rămână agăţată de familiar, de ceea ce este deja bine cunoscut, chiar dacă este defect sau complet incorect.

Descoperirea aduce lupta, dar şi speranţa, iar valoarea reală derivă din practică, din aplicarea şi experimentarea de-a lungul timpului. Redefinirea, clarificarea şi recontextualizarea ce descoperă noile înţelesuri şi facilitează înţelegerea la un nivel mai adânc sunt necesare în evoluţia procesului de înţelegere a conştiinţei. Ceea ce urmează este o distilare a aplicaţiilor pragmatice ale adevărului confirmabil într-o strădanie spirituală serioasă; şi acestui lucru îi este dedicată prezenta carte.

Gloria în Excelsis Deo!

Introducere

Calea cca mai dreaptă spre evoluția spirituală şi către stări avansate ale conştiinței trece chiar prin câmpul conştiinței, care este Radianța nonlineară a Energici Divine, substratul a tot ceea ce există. Starea de iluminare este o stare de radianță pură care străluceşte direct prin Prezență/Sinele. Sinele este esența existenței spirituale şi a Realității cunoscute subiectiv în funcție de virtutea Identității radioase.

Radianța şi Strălucirea Sinelui nonlinear sunt autonome, ca o consecință a renunțării la poziționalitățile linearului/egoului şi la emoțiile care împiedică realizarea lor. Astfel, fenomenul Iluminării este analog apariției strălucirii soarelui după ce norii au fost îndepărtați. Strălucirea soarelui nu poate fi „achiziționată", „forțată" sau „obținută", acestea toate fiind concepte lineare, consecințe ale supozițiilor egoului/minții care crede în cauză şi efect.

Nu există o „cauză" pentru Iluminare, cum nu există o „cauză" pentru Dumnezeu. Asemenea idei reprezintă concepțiile greşite ale teologiei şi limitările egoului/minții dualist-lineare. Astfel că, Iluminarea nu poate fi „obținută", aşa cum nu există nici un sine personal căruia să-i poată fi aplicată această stare, mai puțin păstrată ca o calitate sau atribut.

Calea către Iluminare este calea simplei renunțări la barierele care împiedică starea Realizării. Sinele personal nu devine iluminat, ci cade, se dă la o parte fiind înlocuit de ceea ce înainte era necunoscut, Realitatea Sinelui ca Radianță a Dumnezeului Imanent. Aceasta este în contrast cu credințele şi conceptele lineare care-l

văd pe Dumnezeu ca fiind în primul rând transcendent şi, în consecinţă, „altundeva” în timp şi spaţiu.

Scopul prezentei lucrări este de a împărtăşi experienţa subiectivă a Realizării Interioare într-o asemenea manieră încât să potenţeze acelaşi proces în student şi să ofere informaţiile esenţiale care sprijină importanta evoluţie de la Subiectivitatea Realităţii la Conştienţă. Intenţia este de a potenţa căutarea interioară a aspirantului spiritual către sursa ultimă a Existenţei, Divinitatea Radiantă care este simultan „înăuntru” şi „în afară”, simultan nici una nici alta, şi totuşi, amândouă.

Traseul descris reprezintă concordanţa dintre Devoţiune şi Adevăr plus intenţia şi confirmarea inspirată de declaraţiile şi mărturiile experienţiale. Astfel, stilul literar este mai degrabă unul declarativ decât unul uzual, relativ empiric. Realitatea Interioară intră în rezonanţă cu Absolutul, care este de o calitate diferită datorită Sursei sale. Stilul prezentării în sine este menit să uşureze recunoaşterea ce-şi aşteaptă activarea în cel ce caută, de vreme ce Sinele cititorului şi al celui ce scrie sunt, de fapt, unul şi acelaşi.

Pentru a concluziona, scopul acestei prezentări este să ofere informaţii esenţiale pentru parcurgerea cu succes a căii spre Iluminare, laolaltă cu sfaturi practice şi metode de aplicare a informaţiilor în domeniul stărilor interioare personale întâlnite în evoluţia spirituală a căutătorului spiritual.

Deoarece evoluţia spirituală nu se desfăşoară într-un orar previzibil, definibil, linear şi logic, trebuie luate în considerare instrucţiunile prezentate în mod repetat în acest manual-tratat, încă de la începutul său. Temele importante sunt prezentate în mod repetat tocmai

pentru a înlesni prin context şi familiaritate înțelegerea completă.

Veți găsi aici tot ceea ce este necesar a cunoaşte pentru a atinge acea stare a conştiinței denumită Iluminare / Realizarea Sinelui / Jivanmukta / Eliberarea (calibrare -Adevărat).

SECŢIUNEA ÎNTÂI - PROCESUL SPIRITUAL

Prezentare generală

Adevărul ultim este absolut subiectiv, dar poate fi şi confirmat prin cercetarea conştiinţei. Ambele căi vor fi descrise, în ordinea apariţiei lor, în dezvoltarea unei ştiinţe empirice a conştiinţei. Stările subiective, experienţiale, mistice, de conştienţă avansată şi de iluminare pot fi acum obiectiv verificate printr-o metodă ce transcende atât timpul, cât şi spaţiul.

Subiectiv: Experienţial

Până la vârsta de trei ani nu era decât uitarea. Apoi, dintr-odată, din vidul nimicului, a apărut brusca şi surprinzătoarea conştiinţă a existenţei proprii, ca şi cum s-ar fi aprins o lumină puternică. Spontan, fără cuvinte şi fără să o fi cerut, s-a ivit conştiinţa existenţei însăşi ca bază experienţială a stării subiective. Aproape imediat a apărut şi frica de ceea ce părea să fie opusul ci - posibilitatea ipotetică a non-existenţei. Astfel, la acea vârstă exista o confruntare între dualităţile existenţă versus non-existenţă, înţeleasă ca fiind Realitatea Ultimă, şi între polii Realităţii Ultime - Totalitate versus Nimic. Experienţa, exclusiv nonverbală, a fost o confruntare copleşitoare şi puternică.

Preocupările obişnuite ale copilăriei erau, însă, anoste, aşa că am căutat refugiu în filosofare, introspecţie şi într-un mod de viaţă introvertit. Reuşitele şcolare se dovedeau uşor de obţinut, ceea ce a făcut posibilă parcurgerea avidă a lui Platon, Aristotel, Plotin

şi alţii, ale căror idei filosofice au început să influenţeze propria mea gândire. Pe de altă parte, frumuseţea era fascinantă, iar aprecierea catedralelor impunătoare şi a muzicii sacre clasice m-au îndrumat spre studierea muzicii şi a interpretării vocale, ca băiat cu o voce de soprană, în corul unei mari catedrale.

Viaţa de acasă era rurală şi episcopală. Eram băiatul ce distribuia ziarele şi, într-o seară, în viscolul stârnit după lăsarea întunericului, căutam un loc ferit de vântul îngheţat, afară fiind un ger de -l0oC. Am găsit adăpost într-o scobitură dintr-un banc de zăpadă şi acolo am trăit experienţa unei minunate stări de conştiinţă în care mintea s-a estompat şi a devenit tăcută. O Prezenţă - eternă, blândă şi, cu toate acestea, infinit de puternică - m-a pătruns, iar Iubirea sa copleşitoare a înlocuit gândirea.

Timpul s-a oprit în loc şi conştiinţa Uniunii cu veşnicia a luat locul oricărui gând sau sentiment al individualităţii. „Eul" Prezenţei s-a revelat pe sine ca Totalitate. Putea fi recunoscut ca fiind mai presus de toate universurile - inexprimabil, invizibil, atoatepătrunzător, inexplicabil şi de nenumit. Ulterior, orice frică de moarte a dispărut şi viaţa şi-a urmat cursul spontan şi de la sine.

Sosi apoi cel de-al doilea Război Mondial şi serviciul militar plin de primejdii pe un dragor de mine, activitate facilitată de faptul că-mi dispăruse orice teamă de moarte. Cerinţele vieţii pământeşti insistau să li se acorde atenţie şi implicare. Reenergizarea intelectului a permis ani de studii academice încununaţi de succese, finalizarea studiilor medicale şi ani de zile petrecuţi cu psihiatria şi psihanaliza. A urmat întemeierea unei practici medicale psihiatrice de proporţii uriaşe la New York. După douăzeci şi cinci de ani de muncă epuizantă,

dorința mistuitoare de revenire la Adevărul şi Prezența lui Dumnezeu ca Stare Extatică a condus la reluarea meditației intensive.

Într-o zi, când mă plimbam prin pădure, a survenit, nechemată, revelația de mare amploare a întregii suferințe umane de-a lungul timpului, care a avut drept consecință un sentiment copleşitor de tulburare şi înspăimântare că „Dumnezeu îngăduise ca toate acestea să se întâmple". Mintea l-a învinuit pe Dumnezeu, după care a devenit atee. Întrebarea arzătoare continua să persiste: dacă nu exista Dumnezeu, atunci care era esența adevărului ființării?

Budismul părea atrăgător fiindcă evita utilizarea conceptului de „Dumnezeu". Îşi făcuse loc disperarea în fața pierderii revelației Realității. Aceasta a dus la o intensă meditație şi la o istovitoare căutare interioară a Adevărului însuşi, care au sfârşit până la urmă într-o severă depresie existențială şi în disperare.

Pe măsură ce adâncurile psyche-ului erau sondate cu neclintită determinare, starea de meditație intensă m-a adus în pragul unei adânci deznădejdi şi, mai apoi, chiar în străfundurile iadului, în dimensiunile atemporale ale chinurilor veşnice în care eşti privat pentru totdeauna de Lumină. Străfundurile acestea sunt nesfârşite şi ajungi să cunoşti semnificația a „voi ce intrați, lăsați orice speranță!" (*Dante Alighieri, Infernul, Cântul III, trad. de George Pruteanu*) Groaza izolării veşnice a continuat, în lipsa oricărei speranțe ca aceasta să ia vreodată sfârşit sau chiar a alinării aduse de propria extincție, fiindcă nu exista nici măcar opțiunea morții ca ultimă evadare.

După aceasta a urmat abandonarea speranței însăşi, căreia i-a luat locul o groază nesfârşită. De undeva, din interior, o voce tăcută a strigat atunci:

„Dacă există Dumnezeu, îi cer ajutorul”. Apoi s-a instalat uitarea, iar mintea a fost cuprinsă de tăcere.

Într-un sfârşit, conştiința mi-a revenit, dar aspectul lumii se schimbase, fiind acum dramatic transformat. Nu mai exista decât o Uniune tăcută, unitară, splendidă în strălucirea ci, care se degaja dinspre Divinitatea întregii existențe. Aceasta scotea în evidență o ultimă şi unică, acută, neconcordanță - persistența unui sentiment individual al sinelui ca centru al vieții şi al existenței individuale. Reieşea foarte clar că şi acesta trebuia să fie lăsat în scama Prezenței. Apoi, teama de extincția propriu-zisă s-a transformat în groază. Aceasta a venit, însă, însoțită şi de cunoaşterea unui adagiu din budismul zen: „Orice s-ar întâmpla, mergi drept înainte; teama nu este decât o iluzie”.

Necesitatea abandonării, a părăsirii identității sinelui ca sursă a propriei existențe constituia o cunoaştere extrem de puternică. Voința de a trăi, esența aparentă a vieții însăşi, a fost apoi lăsată în voia lui Dumnezeu, atitudine urmată mai întâi de câteva clipe de terifiantă agonie, iar după aceea de experiența morții însăşi. Nu era deloc ceva asemănător cu moartea trupească (când te simți eliberat dintr-odată şi-ți vezi trupul zăcând sub tine), care survenise anterior în câteva rânduri. Nu, aceasta era întâia şi singura dată când moartea putea fi experimentată. Menirea morții era una copleşitoare. În sfârşit, agonia se terminase şi fusese înlocuită de splendoare şi măreție, de o infinită linişte, tăcere şi de seninătatea profundei Iubiri Nesfârşite. Mintea era năucită şi copleşită de venerație. Apoi deveni tăcută şi dispăru.

Din momentul acela domni numai Prezența şi totul îşi făcu apariția în mod autonom, în lipsa vreunei voințe sau motivații personale. Condiția pentru ca aceasta să

aibă loc era permanenta înlocuire a sinelui individual cu o Prezență tăcută, universală, atemporală, prin care ansamblul Totalității înlocuieşte orice stări de conştiință anterioare sau prezumții ale sinelui individual sau ale „Eului”.

În mod curios, în lipsa motivației corpul se mişca spontan şi continua să săvârşească activitățile care erau autonome chiar dacă nu exista nici „gânditor” care să le gândească, nici „organizator” care să le organizeze şi nici „executant” care să le execute. Totul se petrecea cu de la sine putere, potențialitatea exprimându-se pe sine ca realitate. Această stare ar putea fi mai bine descrisă ca Nemanifestat ce devine Manifest. De atunci înainte, viața s-a desfăşurat de la sine. Starea respectivă era inexprimabilă şi nu a fost dezvăluită nimănui vreme de peste treizeci de ani. Ea a impus, până la urmă, părăsirea vieții lumeşti obişnuite şi stabilirea într-o regiune rurală îndepărtată, unde au urmat ani de meditație, solitudine şi acomodare la stare.

În această stare luau naştere înțelegeri spontane, neînsoțite de gânduri. Ca practicant, în trecut, al budismului Hinayana, avusesem convingerea că realitatea ultimă a naturii lui Buddha era „Nimicul” sau „Vidul”. Era o greşeală, fiindcă vidul în sine este un sistem de credințe care, totuşi, se repetase ca realitate experiențială în decursul meditațiilor din viața aceasta.

Prin constanta urmărire a căii negării (ataşare sau aversiune față de formă), starea de vid va reveni - extraordinar de impresionantă, infinită, atemporală, de nedescris; omniprezentă, atoatepătrunzătoare, eludând orice gândire sau voință. Cu toate acestea, în ciuda aparentului ei ansamblu nonlinear, exista o conştientizare a absenței unei însuşiri de maximă importanță şi care fusese experimentată în tinerețe, în

mormanul de zăpadă - blândețea extraordinară, sentimentul de „acasă”, sentimentul de familiaritate, recunoaşterea esenței totalității Realității ca Iubire atotcuprinzătoare. Această calitate a Iubirii se situează dincolo de bucurie sau extaz, fiind intrinsecă stării de Pace.

În mod surprinzător, Vidul este foarte asemănător cu Starea Ultimă, cu deosebirea că este lipsit de Iubirea care constituie însăşi esența Divinității. Fără Iubire, Vidul este ca un spațiu infinit, etern şi gol. Lipsit de calitatea care îl consacră ca Divinitate, Vidul este o limitare. Aceasta părea să fie cea de pe urmă, marca polaritate/dualitate a tuturor opozițiilor aparente, al cărei punct culminant permitea Realizarea Sinelui ca Totalitate şi ca Uniune din care izvorăşte Creația. (Paragraful de mai sus calibrează la 1.000.)

Dezvoltarea cercetării conştiinței

După ani de singurătate, s-a manifestat imboldul de reintegrare în lume. Oamenii puneau întrebări şi, în felul acesta, mi-am însuşit rolul de împărtăşire a cunoştințelor/predare. Cu toate acestea, încă nu apăruse o altă modalitate de a explica starea interioară sau de a demonstra o cale, în afara mijloacelor tradiționale de furnizare a informației, de inspirație şi de indicații privind meditarea.

Apoi, cu totul accidental, mi-a fost lansată invitația de a participa la o conferință despre kinesiologie (*Ştiința anatomiei, fiziologiei şi mecanicii mişcărilor musculare ale omului, (n. t.)*), în cadrul unui curs susținut de dr. John Diamond. Deşi atât cursul, cât şi profesorul au plasat răspunsul kinesiologie în contextul unui fenomen localizat, respectiva stare de conştiință l-a atestat ca fiind un răspuns impersonal al conştiinței universale însăşi. În mod evident, câmpul conştiinței este asemenea

unui câmp electrostatic infinit, imobil, capabil să răspundă în concordanță cu nivelul intensității energici unui stimul.

Era uşor de demonstrat că ceea ce este adevărat sau pro-viață are drept rezultat un răspuns pozitiv („da"), spre deosebire de falsitate sau de un impuls de energie dăunător vieții, când răspunsul era relaxarea musculară (un „nu"). Apoi a devenit limpede că răspunsul nu fusese, de fapt, un „da" care se opunea unui „nu", ci un „da" având ca alternativă un „non da".

Studiul a determinat că răspunsul kinesiologic era de aşteptat să survină de-a lungul unui gradient aliniat la nivelul de energie al unui stimul. În funcție de calitatea stimulului, şi-a făcut apariția un întreg spectru de răspunsuri. Această observație a dus la improvizarea experimentală a unei scale matematice arbitrare.

De critică importanță pentru dezvoltarea unei ştiințe clinice empirice a cercetării calibrărilor conştiinței a fost o observație întâmplătoare, şi anume aceea că în timp ce lumina fluorescentă, pesticidele şi îndulcitorii artificiali le induceau tuturor o stare de slăbiciune, acestea nu aveau acelaşi efect şi asupra unui grup de participant la „Un curs în miracole", după ce aceştia ajunseseră pe la lecția 75 (Cursul constă din 365 de lecții zilnice). Astfel, răspunsul kinesiologic corespundea nivelului conştiinței (încetarea perceperii propriei persoane ca o victimă a „cauzelor" exterioare şi reasumarea puterii individuale).

Prin cercetare şi observare s-a descoperit că întreaga viață, în totalitatea expresiilor ei, reflectă un nivel înnăscut al energiei, de la slab la puternic. Acest spectru a dus la crearea unei scale numerice calibrabile care s-a dovedit, până la urmă, impracticabilă din cauza excesului de cifre necesare pentru a ține pasul cu desemnarea lor numerică. Această problemă a fost

soluționată prin utilizarea unei scale logaritmice (în baza zece), care permitea utilizarea pragmatică a unei scale arbitrare jalonată de la 1 la 1.000.

Nivelul 1 de calibrate reprezenta prima energic perceptibilă a vieții (conştiința) de pe această planetă (bacteria) şi scala continua cu regnurile vegetal şi animal, până la nivelul 1.000 ca posibilitate ultimă ce putea fi atinsă pe pământ. Nivelul 1.000 s- a dovedit a fi nivelul conştiinței accesat de numai câțiva oameni în întreaga istorie a umanității - marile avataruri precum Iisus Christos, Buddha, Khrishna şi Zoroastru.

Scala spectrului energici a reflectat numeric calibrarea nivelului conştiinței al tuturor potențialităților vieții animale sau umane. Prin utilizarea acestei scale, evoluția conştiinței putea fi urmărită de la prima sa apariție ca viață, până la expresia ei ultimă, ca stare a Iluminării însăşi.

Au urmat ani de cercetări şi de aplicare a calibrării nivelurilor conştiinței la mii de persoane, locuri, concepte, opere scrise, sisteme de credință, emoții, niveluri intelectuale şi, încă mai important, la ansamblul stărilor spirituale, la religii, învățători spirituali, căi spirituale, sfinți şi înțelepți. În fiecare religie, misticii (adică cei Realizați, Iluminați) au calibrat cel mai sus pe scala conştiinței, aceştia fiind, în schimb, foarte puțin numeroşi.

Pe scala calibrărilor, 600 era nivelul care delimita stările iluminate ale dualității de stările de sfințenie necondiționale, care calibrau la nivelurile superioare ale valorii de 500 şi care includeau numeroşi învățători spirituali şi sfinți proeminenți. Nivelul 500 indica o schimbare a paradigmei de la intelectualizare la subiectivitate experiențială şi denota niveluri diferite de iubire. Demn de remarcat era şi faptul că doar 4% din

populația lumii atinsese nivelul de 540 (Iubire Necondiționată). Nivelul conştiinței de 600 se întâlnea extrem de rar.

Nivelul situat în jurul valorii de 400 reprezintă intelectul, rațiunea, logica, ştiința şi paradigma newtoniană. Pentru cei mai mulți căutători spirituali educați, nivelul situat în jurul valorii de 400 constituie o trambulină dar şi, nu de puține ori, un obstacol important; de menționat că Einstein, Freud şi Isaac Newton au calibrat, cu toții, la 499. Nivelurile situate în jurul valorilor de 200 şi 300 indică integritate, bunăvoință, moralitate şi, în general, intenții binevoitoare.

A urmat, apoi, descoperirea de importanță capitală că un nivel al conştiinței de 200 era un nivel critic, fiindcă delimita adevărul de falsitate. S-a consemnat, de asemenea, şi faptul că nivelurile peste 200 reprezentau puterea, iar cele sub 200 reprezentau forța. Nivelurile sub 200 coboară până la egoism manifest, dar şi la instincte animalice, mândrie, dorință, lăcomie, mânie, vinovăție, ruşine şi apatie. Nivelurile calibrate se corelează şi cu capacitatea de intuiție spirituală, starea emoțională şi perceperea lumii şi a sinelui. Scala calibrată şi corelațiile sale au permis alcătuirea a ceea ce este, în prezent, binecunoscuta Hartă a Conştiinței.

Egoul/mintea este o construcție dualistă care a început prin a fi conştiință animalică şi care, eoni mai târziu, a evoluat de la hominizii primitivi până la *Homo sapiens,* căruia i s-a adăugat un cortex prefrontal la vechiul creier animalic, căpătând astfel aptitudinea gândirii conceptuale lineare. Astfel, inițial, mintea devenise în primă instanță un nou instrument de exprimare a instinctelor animalice, acel ceva care este acum cunoscut sub denumirea de ego.

Examinarea structurii minții arată că rolul ci este comparabil cu acela al hardware-ului unui calculator, software-ul reprezentându-l programarea de către societate, precum şi influențele moştenite. Inocența primordială a omenirii se bazează pe realitatea faptului că mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. Mintea nu are niciun mecanism de apărare împotriva utilizării hardware-ului său pentru executarea oricărui program de software introdus fără aprobare prealabilă, fără discernământ şi fără intervenția voinței (de exemplu, impactul mass-media).

Datorită naturii software-ului şi a hardware-ului subiacent, iluzia de bază a minții o constituie derivarea conştiinței într-o dualitate de bază a Eului/egoului/sinelui individual, care se consideră separat de Sinele Infinit ca sursă a conştiinței/ conştientizării. Prin această eroare cauzată de iluzie, egoul se identifică cu conținutul în locul contextului, devenind astfel subiect al vicisitudinilor instinctelor animalice, emoțiilor şi gândirii eronate.

Nivelul calibrat al conştiinței indică gradul de deteriorare a capacității de recunoaştere a Realității prin înlocuirea percepției, deformării şi a identificării greşite a aparenței cu esența. De viu interes a fost şi descoperirea că fiecare acțiune, sentiment sau gând se înregistrează definitiv, dincolo de spațiu şi timp, în câmpul contextual atotcuprinzător al conştiinței. De aceea, orice eveniment - fie acesta un gând, un sentiment sau o acțiune - este pentru totdeauna identificabil şi poate fi regăsit prin metode adecvate precum tehnica de calibrare a conştiinței.

Câmpurile de conştiință constau în vibrații de energic ale căror tipare lasă o urmă distinctă şi care sunt experimentate ca subiectivitate. Din tiparul urmei

vibraționale apar formele inerente, ca şi consecințe karmice ale actelor de voință. Structura dualistă a egoului descinde din factorul central al poziționalității lineare. O imagine centralizatoare a sinelui individual izvorăşte ca o convingere a sinelui individual al fiecăruia în calitate de agent, adică de „gânditor" al gândurilor, de „făptuitor" al faptelor şi de depozitar al sentimentelor de vinovăție şi de autoblamare. Anumite însuşiri sunt respinse şi ajung să fie îngropate în inconştient odată cu emoțiile corespunzătoare lor, care sunt vestigii ale instinctelor animalice.

Abia după progresarea până la nivelul conştiinței de 200 îşi face apariția creierul eteric, apt - sub aspect funcțional - de conştientizare spirituală, de manifestare a intenției şi de asumare a responsabilității karmice. Din naivitate, conştiința individuală identifică sinele cu trupul, mintea şi emoțiile. Apoi, din fericire sau ca urmare a „meritelor" karmice, adevărul spiritual este sesizat, devine inspirator şi, cu încă puțin noroc, poate fi întâlnit un învățător spiritual. Frecvențele vibraționale înalte ale aurei învățătorului activează corpurile născânde, eterice, înalt spirituale ale aspirantului la spiritualitate.

Activarea creierului eteric la ființele de o înaltă spiritualitate este o consecință a ridicării lui *kundalini* sau a energiilor spirituale, ceea ce are drept urmare nu numai formarea corpurilor de o spiritualitate superioară şi a creierului eteric, ci şi modificarea fiziologici creierului uman, care, începând din acel moment, analizează stimulii ce ajung la el într-un mod diferit. Individul devine mai dominat de emisfera dreaptă a creierului. Sub nivelul conştiinței de 200, un stimul sosit este transmis rapid spre centrii emoționali, pe când la o persoană orientată către spiritualitate traseul cel

mai rapid este de la stimul la cortexul prefrontal şi, de aici, la centrul emoțional. La indivizii având o înaltă spiritualitate, informația care soseşte este procesată de cortexul prefrontal eteric şi trece în creier după aceea, prin inducere în rețelele neuronale fizice.

Sub nivelul conştiinței de 200, reactivitatea animalică predomină ca transmitere a informațiilor sosite via cortexului prefrontal, o transmitere mai lentă decât traseul direct, până la centrul emoțional. Sub 200, mintea este setată pentru răspunsuri de tip „luptă sau fugi" sau răspunsuri la stres. Peste 200, procesarea are ca rezultat un sentiment mai intens de linişte interioară şi armonie, iar neurotransmițătorii din creier eliberează mai mult endorfine decât adrenalină. (Vezi Harta fiziologiei creierului, capitolul 6.)

Odată activată, energia spirituală se îndreaptă spre sistemul chakrelor, ieşind din cea bazală, chakra supraviețuirii şi a sexualității, trecând prin splină, cu latura sa întunecată a emoționalității şi urcând către plexul solar pentru a activa realizarea, dobândirea agresivă şi sentimentul lipsei. Însoțit de intenționalitate spirituală şi de acordul voinței, efortul spiritual duce apoi, la nivelul conştiinței de 500, la acumularea predominantă a energici de către inimă, reflectată în exterior ca preocupare față de ceilalți. O purificare şi mai mare duce la Iubirea Necondiționată, care calibrează la 540. Valorile superioare ale nivelului de 500 reprezintă bucuria şi extazul; avansând, în continuare, spre 600, se atinge nivelul păcii şi al clasicei deschideri spre cel de-al treilea ochi sau al discernerii corpului spiritual eteric al lui Buddha.

Nivelul de conştiință al umanității a evoluat foarte încet de- a lungul mileniilor. „Lucy", presupusa strămoaşă a tuturor liniilor de evoluție a hominizilor, a

apărut cu circa trei milioane de ani mai înainte, la nivelul de calibrare 70. Mult mai târziu şi-a făcut apariţia omul de Neanderthal, care calibra la 75, apoi Homo erectus la 80 şi, în sfârşit, acum şase sute de mii de ani, omul modem, *Homo sapiens idelta,* care calibra la 85. În momentul naşterii lui Buddha nivelul conştiinţei întregii umanităţi se situa la 90, iar până spre naşterea lui Iisus Christos atinsese 100.

Nivelul conştiinţei umanităţii pe parcursul ultimelor cinci sau şase secole s-a menţinut la 190, unde a şi rămas până spre sfârşitul anilor 1980, când, coincizând cu perioada Convergenţei Armonice, a făcut un salt spectaculos până la 205. S-a păstrat la acest nivel în următorii şaptesprezece ani, după care, brusc, în noiembrie 2003, a sărit la 207. Interesant este că acest eveniment semnificativ a fost observat şi înregistrat la sfârşitul unui seminar susţinut în ziua respectivă la San Francisco. La ora 17.15, se reconfirmase faptul că nivelul conştiinţei avea valoarea amintită anterior, 205, iar la ora 17.30 atinsese valoarea de 207, unde a şi rămas până de curând, când a coborât până la nivelul actual, 206, ca urmare a impactului mass-media şi al evenimentelor de pe glob.

Prin înţelegerea şi acceptarea naturii egoului, acesta este depăşit şi, până la urmă, după ce toate poziţionalităţile sale şi dualităţile lor rezultante au fost abandonate, el se dezintegrează şi dispare. Egoul nu devine iluminat, ci dispare, fiind înlocuit de o Realitate Transcendentală. Tot aşa cum soarele străluceşte după destrămarea norilor, Realitatea Sinelui străluceşte prin ea însăşi, ca Revelaţie, Realizare şi Iluminare. La modul descriptiv, este o condiţie care înlocuieşte starea anterioară de conştiinţă. Apariţia ei a fost înfăţişată, subiectiv, drept neschimbată ca natură de-a lungul

timpului şi în toate culturile în care misticii realizaţi şi avatarurile sunt de acord că Realitatea Sinelui este profundă şi dincolo de orice posibilitate de exprimare adecvată.

Pe ultimul prag al Iluminării se află provocarea ultimă a egoului, şi anume convingerea centrală fundamentală că el este sursa şi locul nu numai al identităţii, dar şi al vieţii însăşi. În acest punct, individul este singur şi departe de orice protecţie sau sprijin consolator, sisteme de convingere, ba chiar şi de memorie. Nu se mai dispune, în aura individuală, decât de vibraţia de înaltă frecvenţă a conştiinţei învăţătorului Iluminat şi de Cunoaşterea sa codificată. Ultimul pas este intuit ca o finalitate de la care nu mai este posibilă nicio întoarcere şi atunci îşi face loc consternarea în faţa absolutului acestei finalităţi.

Ia naştere, apoi, cunoaşterea faptului că trebuie „mers tot înainte, indiferent ce s-ar întâmpla, pentru că teama nu este decât o iluzie". Când voinţa spirituală întreprinde şi acest ultim pas, se experimentează moartea, dar suferinţa sa atroce durează doar câteva clipe. Moartea egoului este singura moarte efectivă pe care o poate experimenta cineva, prin comparaţie cu care morţile anterioare, cu părăsirea trupului, par relativ neînsemnate.

Experienţa morţii sfârşeşte în venerаţie faţă de revelaţia Realităţii Ultime, după care dispare chiar şi venerаţia, iar Sinele transcende dualitatea Existenţă/Non-existenţă, Totalitate/Nimic şi Omniprezenţă/Vid. Chiar şi „fiirea" şi „fiinţarea" sunt percepute ca procese de gândire lipsite de sens. Starea Iubirii Infinite dizolvă toate substantivele, adjectivele şi verbele din limbaj, fiindcă Supremul este dincolo de

denumiri sau clasificări. Liniştea Tăcerii este Subiectivitatea.

În mod curios, trupul continuă să funcționeze de la sine, fără niciun „executant" extern. Acțiunea se desfăşoară de la sine, fără act volitiv sau intenție. Apare realizarea faptului că potențialitatea se manifestă ca emergență a Evoluției, ca fenomen al Creației prin care Nemanifestatul devine Manifest. Realitatea este, în acel moment, realizată mai degrabă ca şi context decât doar ca şi conținut.

Viața este o expresie a conştiinței eterne şi, deci, moartea propriu-zisă, reală nu reprezintă o posibilitate, ceea ce este un corolar la mult mai cunoscutele legi ale conservării energiei şi materiei. Orice individ posedă deja, la naştere, un nivel calibrabil al conştiinței care îi reflectă moştenirea karmică. Viața pământească poate apărea ca o trambulină către alte dimensiuni ale nivelurilor conştiinței. Cu toții ne aflăm într-o călătorie evolutivă a acestei conştiințe şi compasiunea se naşte din însăşi această realizare, odată cu exclamația: *„Gloria în Excelsis Deo!"*

Iluminarea este consecința abandonării tuturor iluziilor dualiste în fața Adevărului. Toată suferința ia sfârşit odată cu disoluția pozițională ților egoului. Astfel îl preaslăvim noi pe Bunul Dumnezeu pentru împrăştierea Luminii peste lume.

CAPITOLUL 1 - Non-dualitatea devoţională

Introducere

Evoluția spirituală este accelerată în funcție de intenție, aliniere, dedicare şi claritate, precum şi de eficiența utilizării timpului şi a dozării efortului. Astfel, precizia procesului este înlesnită de lămurirea principalelor sale elemente şi de recunoaşterea celor neesențiale. Multe dintre acestea au fost deja identificate în cărțile anterioare, în lucrări deja publicate precum *Adevăr versus falsitate* (Hawkins, 2005, Ed. Cartea Daath, 2009). În acest fel pot fi evitate învățăturile spirituale aberante. De aceeaşi utilitate sunt învățăturile şi practicile calibrate la un nivel superior şi verificate ca fiind integre.

Devoțiunea

Angajarea pe calea spirituală este stimulată de alinierea voinței spirituale (nivel de calibrare 850) la atributele Divinității, şi anume adevăr, iubire, compasiune, înțelepciune şi imparțialitate. Devoțiunea stabileşte prioritățile din viața unei persoane şi atrage ceea ce îi este de ajutor. A fi slujitor al lui Dumnezeu este o dedicare prin care țelul acesta capătă prioritate asupra tuturor celorlalte poziționalități, puncte de atracție sau distracții. Calea se desfăşoară prin devoțiune şi angajament, iar revelația înlocuieşte presupusa achiziție cauză-efect. S-ar putea afirma că dedicația este destul de intens „Yang” prin intenție, dar „Yin” prin desfăşurarea ca proces.

Toate acțiunile sunt reinterpretate, iar conținutul lor spiritual începe să strălucească de sub aparențe. Devoțiunea se mai exprimă şi ca ajutor dezinteresat prin care, de exemplu, curățarea cartofilor încetează să mai fie o corvoadă, devenind un act de iubire fiindcă a fost binecuvântat prin intenție. În final, orice acțiune va fi săvârşită ca un act de venerare.

Devoțiunea trezeşte viziunea, care se substituie percepției. Doar prin abandonarea ce însoțeşte devoțiunea se revelează acțiunea intenționată drept o desfăşurare spontană a evoluției Creației însăşi. Devoțiunea față de Dumnezeu înlocuieşte devotarea egoului față de interesul propriu şi în felul acesta se pot constata efectele sau consecințele câmpului global.

Venerarea este repusă în context de devoțiune. Ea nu este săvârşită pentru beneficiul credinciosului sau pentru beneficiul imaginar al lui Dumnezeu, fiind doar o recunoaştere a Realității. Venerarea se armonizează cu recunoştința față de harul conştiinței/conştientizării ca Realitate a Cunoscătorului/Sinelui. În virtutea adevărului Realității Divinității că aceasta din urmă poate fi realizată (percepută şi înțeleasă), ia naştere sentimentul de recunoştință față de capacitatea de recunoaştere. Astfel, devoțiunea nu trebuie confundată cu pioşenia, ea nefiind nicio stare sufletească de moment; este un mod de viață şi o calc de a fi cu sine însuşi, cu Dumnezeu şi cu lumea.

În dualitate, manifestarea este percepută ca fiind lineară şi, prin urmare, există atât o cauză, cât şi un efect de interpretat şi de perceput. Poziționalitățile duc la percepție şi reciproc. Astfel, adevărurile inerent spirituale aparținând religiei (contextul) au fost umbrite, de-a lungul istoriei, de oameni, locuri, lucruri, date şi legende etnice (conținutul). De asemenea, prin limitarea

conceptuală, Divinitatea a devenit antropomorfizată şi concepută ca având mărginirile tendinţelor emoţionale umane, cum ar fi favoritismul, supărarea, gelozia, mândria şi trebuinţele egotice. Folosind o analogic, se poate observa că lumina soarelui şi cerul „există", pur şi simplu, fără părtinire sau vreo preferinţă arbitrară.

În ciuda tuturor limitărilor, în centrul religiilor se află adevărul spiritual primordial din care au izvorât acestea. Observaţi, totuşi, că religiile calibrează, progresiv, mai jos decât nivelurile calibrate ale adevărului marilor lor învăţători spirituali, ale întemeietorilor lor (avataruri). Astfel, se pierde mult prin contaminarea doctrinei ecleziastice şi diluarea prin intermediul subgrupărilor culturale, etnice, politice, dizidente şi a sistemelor lor de convingeri.

Non-dualitatea înseamnă evitarea particularizării şi revenirea la adevărul liber de obstrucţii, verificabil, fundamental. De-a lungul istorici, toţi marii înţelepţi au proclamat aceleaşi adevăruri. Cu toate că mulţi înţelepţi marcanţi erau ataşaţi, la începutul vieţii, de religia tradiţională, la un moment dat ci au trecut dincolo de limitările instituţionale. Auto-realizarea a condus la clasificarea lor descriptivă sau la nominalizarea lor drept „mistici", referitor la care există multă dezinformare ca urmare a lipsei de înţelegere adecvată a acestei condiţii, care este o stare intrinsec interioară. Transcenderea prin iluminare este, din punct de vedere statistic, neobişnuită şi, de aceea, derutează frecvent înţelegerea. Misticismul a fost, totuşi, desluşit în timp ca fiind calea interioară către realizarea adevărurilor spirituale religioase ale lui Dumnezeu, deci fiind mai degrabă imanent decât - aşa cum este în mod obişnuit descris de religie - doar transcendent. Cu toate acestea, nivelurile avansate de

evoluție spirituală au fost în mod tradițional recunoscute şi deseori desemnate drept sfințenie.

Non-dualitate înseamnă iară formă, fragmentări sau limitări de genul timp, localizare sau mentalizare, în care se includ şi supozițiile arbitrare lineare. Divinitatea este, prin „însuşirile" sale înnăscute, omniscientă, omniprezentă şi omnipotentă, totul evoluând ca o consecință a Nemanifestatului care devine Manifest în procesul Creației evolutive.

Divinitatea apare ca şi conştiință/conştientizare, care alimentează Creația în expresia sa de manifestare a existenței. Stările pe care le presupun termenii „ființare", „existență", „trezire spirituală" sau „conştientizare" nu au nici subiect, nici obiect şi sunt lipsite de proprietăți cauzale. Nonlinearul este, prin urmare, un câmp de Putere Infinită prin care manifestarea îşi face apariția ca şi consecință a potențialității, care este, la rândul ei, o expresie a Creației. În ceea ce este perceput este conținut Nevăzutul, ca Sursă a Tot ce Există.

Devoțiunea şi Non-dualitatea

Dacă, în Realitate, nu se face distincție între „acesta" (eu) sau, altundeva, „acela" (Dumnezeu), cum ajung iluziile Irealului să fie înlocuite de către Real? Nu acumularea de încă şi mai multă informație sau cunoaştere despre Dumnezeu reprezintă soluția, ci abandonarea oricăror supoziții. Esența devoțiunii este smerenia şi consimțământul de a renunța la toate sistemele de credință şi la iluzia lui „eu ştiu/cu cunosc".

Realizarea Prezenței Divinității are loc de la sine atunci când egoul şi poziționalitățile sale perceptuale sunt abandonate. Pentru a „Şti" ceva, este necesar să renunțăm la subminarea limitativă a iluziei de a şti ceva

„despre”. Mintea adună cunoaştere, fapte şi gânduri, care sunt limitate de contextul şi de paradigma procesului de gândire. Realizarea se naşte dintr-o paradigmă diferită de aceea a minții lineare, conceptuale. Astfel, mintea este înlocuită de Minte. În timp ce mintea este vorbăreață, Mintea este tăcută şi nemişcată, deşi toate „lucrurile” aparente se mişcă în interiorul ei. Dimpotrivă, evoluția i se înfățişează minții obişnuite ca o consecință a cauzei şi a efectului ca urmare a perceperii formei, timpului şi a schimbării.

Astfel, evoluția spirituală înseamnă trecerea de la identificarea cu contextul („minte” lineară) la identificarea cu conținutul (Minte nonlineară). Evoluția spirituală în sine aduce transformarea în non-forma Realizării, care este dincolo de conceptualizare sau de exprimare şi care devine, în schimb, sesizabilă şi dominantă fără necesitatea gândirii.

În mod tradițional, calea Non-dualității a constituit domeniul misticilor tuturor religiilor ce au căutat Realizarea Adevărului, mai degrabă decât simpla venerare a descrierii sale. Astfel, Buddha a devenit poate cel mai bine cunoscut şi proeminent exemplu al călătoriei interioare, prin care lumea iluzorie a Mayei egoului este depăşită şi anulată prin renunțarea la ataşarea de percepțiile senzoriale lineare care ascund Unitatea şi Unicitatea Creației. Realitatea acestei călătorii este conferită de invizibila Prezență a Nonlinearului din interiorul Linearului.

În tradiția hindusă, cuvântul sanscrit pentru non-dualitate este *Advaita* (în sensul în care apare el în *Vedanta),* iar în religia islamică aspectul nonlinear este ilustrat de către Sufiți. În creştinism, Iisus a afirmat că „împărăția Cerurilor este în voi”, iar marii mistici creştini *(Unio Mystica)* au fost recunoscuți ca sfinți. Zbuciumul

spiritual interior a fost redat în relatările lor autobiografice, fiind inspirator şi onorat de-a lungul secolelor.

Comună tuturor acestora este esența unei intense devoțiuni care semnifică o angajare deplină în fața Divinității, atât ca Mijloc, cât şi ca Scop. Un mod de intimidare nenecesar adepților căii interne, în creştinismul tradițional, a fost condamnarea ecleziastă a înclinațiilor egoului ca „păcate", mai degrabă decât simple întârzieri în dezvoltare sau obstacole ale conştiinței însăşi. După cum se poate constata, scopul original al evoluției egoului era doar să asigure supraviețuirea în regnul animal, care avea, prin urmare, nevoie de delimitarea lineară a prietenului de duşman, a comestibilului de necomestibil şi aşa mai departe.

Tendințele instinctuale au fost etichetate de religie ca fiind malefice şi, prin urmare, dată fiind natura psihicului uman, acestea au fost negate, înăbuşite, proiectate înspre alții sau cel puțin compensate prin vină, autoînvinovățire, autocondamnare, penitență, suferință, plata unor sume de bani pentru obținerea indulgenței, ori prin diverse alte sacrificii (inclusiv animale).

Aceste autoînvinovățiri au fost o urmare a, dar şi în acord cu concepțiile primitive despre un Dumnezeu mânios, distrugător şi care, deci, trebuia să fie îmbunat. Descrierile unei versiuni de-a dreptul satanice a lui Dumnezeu şi-au găsit cea mai grotescă ilustrare în religiile aztecă şi mayaşă, care revendicau sacrificiul constant a mii de oameni şi în special al tinerilor nevinovați, ale căror inimi erau smulse cât timp încă mai băteau. Atitudini extreme similare sunt încă practicate în mod activ de către facțiunile fundamental iste ale extremiştilor religioşi cum ar fi, de exemplu, în zilele

noastre, adepții totalitarismului teocratic (care practică decapitarea ritualică).

Din cauza înclinației minții umane/egoului de a lua drept bune erori grosolane, Buddha a recomandat evitarea cu totul a folosirii cuvântului „Dumnezeu". În non-dualitatea religioasă, probabilitatea de a greşi este evitată ca urmare a devoțiunii față de însuşirile nonlineare fundamentale ale Divinității însăşi, precum compasiunea, unicitatea, iubirea, adevărul, omnisciența, eternul, infinitul, omniprezența şi omnipotența dincolo de formă, loc, timp, instincte sau emoții omeneşti.

Dreptatea divină domneşte ca o consecință a însuşirilor sale intrinseci, caracteristice, de putere infinită, neîngrădită de poziționalități sau de calitățile voinței. De aceea, Divinitatea nu este de temut; trebuie venerată şi nutrit față de ea un imens respect. Când expunerile malefice ale egoului sunt depăşite, devine inutilă încercarea de a mai scăpa de el, de a-l învinge, de a-l ataca sau de a-l proiecta fie asupra altora, fie asupra lui Dumnezeu.

Pe când principala premisă pentru aderarea la religie este credința, calitățile fundamentale necesare pentru urmarea căii non- dualității sunt smerenia, supunerea şi dedicarea religioasă față de cale. Se poate observa cu uşurință că adepții religiilor se caracterizează prin prezumția lui „eu ştiu/eu cunosc" grație autorității scripturii, doctrinei ecleziastice, precedentului istoric etc. Spre deosebire de aceştia, devotul spiritual al non-dualității începe de la atitudinea de bază, mai adevărată: „eu, prin mine însumi, *nu ştiu/nu cunosc*'. În creştinism, Iisus Christos *este* Calea şi fără ajutorul (harul) Lui, egoul (păcatul) nu poate fi transcens. Cu toate că „împărăția Cerurilor este în voi", realitatea sa nu poate fi realizată fără un Mântuitor din cauza tenacității

absolute a egoului. Astfel, Iisus a propovăduit calea spre mântuire. Spre deosebire de el, Buddha a propovăduit calea către Iluminare, la care, cu toate acestea, nu se putea ajunge, prin realizare, fără grația învățătorului Iluminat.

Devotul spiritual tradițional combină, de obicei, perspectivele credinței şi ale auto-introspecției. Creştinismul, islamul şi iudaismul accentuează aspectul Transcendent al Divinității. Misticii marilor tradiții ale lumii se concentrează, în schimb, asupra Realizării Divinității ca Imanență. Indiferent dacă Dumnezeu este conceput ca transcendent, imanent sau ambele, aceasta ține de sfera *res interna,* iar realizarea că Dumnezeu este simultan imanent şi transcendent *{res externa, extensa)* este o consecință a Realizării Sinelui şi a Iluminării.

Discuție

Întrebare: Prin ce se deosebeşte calea non-dualității devoționale de învățăturile tradiționale?

Răspuns: Ea se caracterizează prin eliminarea tuturor artificiilor şi lucrurilor nesemnificative, pentru că timpul este scurt, iar porțile - înguste. Prin urmare, calea non-dualității nu ține de trecut, doctrină, dogmă, ritualuri, evenimente, personaje istorice ori sisteme de credință. Împuternicirea vine din interior, prin consimțământul voinței. Adevărul se dezvăluie de la sine atunci când obstacolele sunt înlăturate. Chemarea porneşte mai degrabă din interior, în loc să fie un răspuns la un îndemn din afară. Sursa este atât inițiatorul ei, cât şi destinația. În prezent, informația spirituală este disponibilă pentru prima dată într-un fel în care nu a mai fost niciodată accesibilă înainte, pe parcursul istoriei. Capacitatea de a deosebi adevărul de

falsitate şi nivelul expresiei sale constituie o mare realizare şi un mare avantaj. În conformitate cu cercetările conştiinţei, probabilitatea de atingere a Iluminării este, în prezent, de aproximativ o mic de ori mai mare decât era în trecut.

Î: Căutarea Iluminării nu este, însă, dificilă sau chiar tenebroasă?

R: Nu mai este la fel de dificilă. În prezent sunt mult mai limpezi structura, originea şi mecanismele egoului. Rolul său nu mai are nevoie să fie ascuns prin acuzaţii morale religioase. Terminologia religioasă peiorativă a înclinaţiilor evolutive ale egoului/minţii a dat naştere la intimidare şi la o opoziţie temătoare, vinovată şi, ca urmare, unei mari reticenţe de a privi cu adevărat în interiorul propriei persoane. Dacă sunt analizate cu luciditate, mecanismele egoului par în mod evident să nu fie decât mijloace pentru o aşa-zisă supravieţuire biologică/ emoţională. Ele au servit evoluţiei şi supravieţuirii corpului animalic şi mecanismelor sale mentale primitive. Egoul este, în prezent, conceput mai degrabă ca primitiv, decât ca malefic sau demonic. În psihologia egoului uman, ceea ce este etichetat într- un mod foarte negativ tinde să fie înăbuşit sau măcar reţinut, dar şi negat, respins şi proiectat în lume, spre alţi oameni şi chiar spre Divinitate.

Astfel de descrieri au drept rezultat şi alte determinări psihologice, cum ar fi „manifestarea opusului", tentative excesive în caz de eşec, vinovăţie obsesivă, auto-condamnare, ură de sine şi perceperea propriei persoane ca fiind rea, odioasă şi de neiubit. Dintr-o perspectivă mai iluminată, egoul este văzut doar ca având nevoie de îndreptare şi trebuind a fi depăşit.

Î: Calea non-dualităţii nu este foarte anevoioasă?

R: Nu calea este anevoioasă, ei numai măsura în care egoul se opune la ca. Această rezistență este depăşită prin apelarea la voință, care statorniceşte apoi capacitățile spirituale necesare dedicării, efortului, precum şi consimțământul de a surmonta obstacolele. Devoțiunea invită puterea iubirii, prin care smerenia îndepărtează proptelele şi poziționalitățile egoului. Ea mai activează şi utilizarea informației transformatoare. Intenția însufleţeşte bunăvoința, care, astfel, îi permite transformării să înlocuiască limitările care rezultă din opoziție. Este necesară doar instituirea unor proceduri şi procese relativ simple, care ar putea fi asemănate cu un fel de „inginerie spirituală" prin care identificarea structurilor şi a forțelor implicate dezvăluie automat şi procesele necesare pentru anularea funcțiunilor structurale fundamentale.

Î: Ne puteți da un exemplu în acest sens?

R: O persoană se simte prinsă în cursă de ceea ce se consideră a fi un țel lumesc, cum ar fi banii, faima sau posesia de bunuri materiale. Analizând situația, devine limpede că nu de „lucrurile" în sine este atrasă sau ataşată persoana respectivă, ci mai ales de „gustul" sau de recompensa emoțională pozitivă legată de ele. În realitate, nu „victoria" este dorită sau importantă, ci răsplata oferită de însuşi gustul satisfacției emoționale. Astfel, întrebarea care se pune nu este dacă cineva poate renunța la dorința de avere şi faimă, ci dacă „ar putea" lăsa „gustul" acestei recompense în seama lui Dumnezeu. Manifestându-şi opoziția, mintea ar putea gândi: „Nu, nu pot", însă dacă este întrebată din nou: „Dar sub amenințarea pistolului ai putea?", răspunsul devine, evident: „O, desigur". Aşadar, substratul fenomenului opoziției nu este „a putea", ci „a vrea". „Nu

pot" presupune imposibilitatea, pe când „nu vreau" sau „vreau" presupune că opoziția reală, latentă este aceea a lipsei consimțământului.

A renunța la un obiectiv (lăsându-l în scama lui Dumnezeu) nu înseamnă, automat, a înregistra o înfrângere. Ceea ce este iluzoriu dacă se obține prin lăcomie, se materializează deseori fără efort ca rezultat al evoluării la un nivel mai înalt de conştiință. De remarcat că nivelul fericirii experiențiale creşte în raport direct proporțional cu nivelul conştiinței, nu cu succesul acumulărilor materiale.

Î: Care este importanţa devoţiunii şi de ce este ea necesară?

R: Mintea este deseori conştientă de greşeli şi de slăbiciunile de caracter, dar îi lipseşte puterea sau încurajarea de a renunța la acestea. Devoțiunea vine din inimă, având, dincolo de capacitatea simplei mentalizări, forța şi motivația necesare pentru a depăşi opozițiile şi obstacolele. Unul dintre aspectele iubirii religioase este constanța, alături de loialitate şi de angajamentul asumat „indiferent ce s-ar întâmpla". Devoțiunea mai cuprinde tărie sufletească şi centrarea pe efort, fiind ca lipiciul care ține toate aceste aspecte laolaltă.

Devoțiunea este ca o calitate interioară sau o tărie de caracter care înglobează curaj, voință şi convingere, alături de cunoaşterea informațiilor fundamentale. Ea dezvoltă înțelepciunea, răbdarea şi stăpânirea de sine, în acelaşi timp cu acumularea experienței. Datorită focalizării, ea mai dezvoltă, de asemenea, priceperea şi capacitatea de procesare a nivelurilor conştiinței pe măsura survenirii lor (vezi *Transcenderea nivelurilor conştiinței,* Hawkins, 2006; Ed. Cartea Daath, 2007). Devoțiunea ne învață să ne aşteptăm atât la momente de

amânare şi descurajare, cât şi la clipe de îndoială sau teamă. În virtutea devoțiunii se manifestă şi concordanța cu integritatea interioară, care se exprimă prin sinceritatea față de sine şi convingerea necesare pentru depăşirea seducției recompenselor emoționale vremelnice ale egoului intransigent.

Dorința de a atinge Iluminarea este deja un dar Divin care trebuie prețuit şi respectat. „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi!" ar putea fi reformulat: „Mulți sunt chemați, dar puțin sunt aleşi să urmeze calea". Astfel, alegerea se face prin actul de a decide şi de a accepta al voinței lăuntrice, imensa putere a Voinței Divine aliniindu-se la intenție, astfel permițând devoțiunii să surmonteze toate obstacolele.

CAPITOLUL 2 - Calea interioară

Introducere

Toți oamenii trăiesc în conformitate cu propria lor credință. Singura deosebire constă în „ce" anume cred. Această alegere reflectă un nivel al conştiinței care, în schimb, este corelat cu percepția, valorile şi capacitatea intrinsecă de înțelegere şi de motivare primară.

În istoria omenirii predomină alinierea cu instinctele animalice de supraviețuire fizică şi, ca atare, acumularea de mijloace îndreptate înspre acest țel. Înrudită cu supraviețuirea trupească este căutarea plăcerii, care stimulează mai întâi curiozitatea şi mai apoi gândirea. Şansele de supraviețuire cresc prin alcătuirea de grupuri precum familia, tribul şi societatea, al căror succes depinde de dezvoltarea intercomunicării şi de organizarea relațiilor.

Vorbirea ia naştere din capacitatea de ideație şi din limbajul care progresează de la concret, literal şi fizic, la abstracția simbolică - însuşire a gândirii. În cele din urmă, din curiozitate, îşi fac apariția şi întrebările existențiale fundamentale: Cine suntem? De unde am venit? Unde ne ducem? Acestea sunt, în mare, întrebările de stabilire a identității, precum şi a scopului şi sensului vieții însăşi. Aşa a început zbuciumul inițial cu privire la adevărul primordial cu ajutorul căruia viața să fie interpretată şi să i se poată afla sensul, însemnătatea şi valoarea.

Unii oameni se mulțumesc doar cu mecanica rudimentară a plăcerilor şi supraviețuirii fizice animalice, dar, în timp, cea mai mare parte a omenirii a

avut intuiția unei mai bune înțelegeri şi a sensului existenței, care au devenit cunoscute prin marii învățători şi geniile din domeniul spiritualității. Au apărut marii profeți, înțelepți şi avataruri, iar energia lor spirituală şi nivelurile conştiințelor lor erau atât de înalte, încât au influențat profund civilizația şi au modelat-o vreme de milenii.

Cele mai proeminente religii ale lumii au apărut ca influențe dominante majore pentru civilizații prin furnizarea unei mai mari contextualizări a Realității şi a expresiilor sale derivative precum sensul, valorile şi formularea filosofică, ce au constituit structura de bază a societății şi chiar a guvernului însuşi. Religiile au oferit, în mod benefic, un context etic şi moral pentru lege, comportament social şi organizare. Lucru interesant, unele societăți, după ce încorporaseră structurile fundamentale născute din religie, cum sunt guvernul şi legea, au respins formal, ulterior, recunoaşterea religiilor din care proveniseră. Aşa se face că națiuni oficial recunoscute drept seculare în virtutea originii lor, acționează în concordanță cu principii religioase (drepturile omului, egalitate, moralitate, etică, simț de răspundere, responsabilitate etc.). Miezul adevărului spiritual intrinsec al religiei a supraviețuit sub forma principiilor fundamentale ale civilizației însăşi.

Discuție

Pe parcursul istorici civilizației, omenirea a căutat să înțeleagă semnificația vieții omului şi diverse culturi au dat naştere unei varietăți de sisteme de credințe religioase, dar şi filosofice şi mitice. Religiile au devenit

deseori teocrații dominante prin care au fost reîntărite valorile cu sprijinul legilor şi al cutumelor sociale. Comun tuturor religiilor, însă, a fost conceptul de Divinitate sau de Realitate spirituală, exemplificat de monoteism sau de panteonul zeilor sau al spiritelor dominante a căror caracteristică principală era puterea. Divinitatea era, în felul acesta, venerată pretutindeni, într-o mare diversitate de forme, prin recunoaşterea suveranității.

Nivelul calibrat de adevăr al diferitelor religii prezintă o variație foarte mare de-a lungul timpului, iar la unele societăți extrem de primitive adevărul calibrează mult sub nivelul de 200 din cauza accentului pe care-l puneau acestea pe sacrificiul animal şi mai ales pe cel uman, ca şi pe cruzimea fățişă prin care era terorizată populația (religia Maya, de exemplu, calibrează la 95). Spre deosebire de acestea, alte religii se bazau pe inspirația profeților, care calibrau destul de semnificativ peste 200, cu toate că religiile continuau să apeleze la sacrificii rituale şi la subordonarea oamenilor. Odată cu Abraham au luat naştere cele trei mari religii - creştinismul, iudaismul şi islamul - prin cele trei mari avataruri, Iisus Christos, Moise şi, mai târziu, Muhammad. Adepții acestor mari religii au fost denumiți „oameni ai Cărții", Fii ai lui Abraham, care, din păcate, s-au angajat ulterior în rivalități şi vărsări de sânge.

Cu aproximativ cinci mii de ani înaintea ivirii religiilor semite, în India antică şi-au făcut apariția marii înțelepți arieni. Influența pe care au avut-o aceştia este demonstrată de nivelurile de calibrare extrem de ridicate ale adevărului, aşa cum este el expus în învățăturile *Vedelor* şi *Upanişadelor* atribuite lui Krishna (cal. 1.000). Aceste dezvăluiri ale adevărului spiritual, aşa cum au fost ele expuse prin învățăturile lui Buddha (cal. 1.000) -

care s-a născut în jurul anului 563 î. Hr. -, sunt caracterizate drept „nonlineare” şi, prin urmare, non-dualiste. Învățăturile lui Iisus Christos (cal. 1.000) au lămurit relația dintre Dumnezeu şi om, iar monoteismul a fost ulterior întărit şi elogiat de învățăturile lui Muhammad (nivel inițial de calibrare 700). Astfel, adevărul spiritual cu un nivel foarte înalt de calibrare a exactității a devenit disponibil pe scară largă şi a fost răspândit în întreaga civilizație a omenirii. Până şi societățile şi civilizațiile aborigene, cum ar fi cea amerindiană, au descoperit spontan Realitatea Divinității lui Dumnezeu şi au manifestat venerație față de Marele Spirit în calitate de Creator.

Deosebirea dintre non-dualitate şi religia tradițională

Religiile tradiționale implică cerința de a învăța sau măcar de a memora doctrinele religioase ecleziastice, precum şi originile şi sursele lor istorice sau mitologice, incluzând chiar date şi locuri alături de citarea autorităților, a precedentelor, a figurilor ilustre şi a susținătorilor acestora din vechime. Mai sunt incluse şi legile şi regulamentele religioase, ca şi interdicțiile privitoare la modul de viață, îmbrăcăminte, tunsori etc. În plus, au evoluat şi cerințele: frecvența participării, calitatea de membru, obligațiile din cadrul grupului. Toate acestea au avut cel mai adesea drept rezultat includeri şi excluderi în/din grup/societate, care implicau identificări şi clasificări de grup (de exemplu, credincioşi/necredincioşi).

Mai mult decât atât, au apărut reguli de comportament şi reglementări ale relațiilor - inclusiv căsătoria, procrearea, activitățile sociale sau sexuale -

bazate pe doctrina ecleziastică şi în corelație cu culturile etnice tribale amintite, limitate în timp şi ca întindere geografică. Datorită originii lor, modurile de viață culturală s-au împletit cu învățăturile religioase care includeau diverse interpretări ale învățăturilor efective ale marelui şi adevăratului lor învățător/întemeietor/avatar. De multe ori secolele au apus înaintea învățăturilor, care au fost transmise de- a lungul timpului pe cale orală, ajungând mai târziu să fie prinse într-un limbaj scris. Formularea lor finală, exactă a fost de multe ori întrucâtva discutabilă şi diverse facțiuni au încercat să câştige supremația sau controlul asupra acesteia; astfel, la unele scripturi s-a ajuns datorită votării lor de către diferite grupări. În final au apărut scripturile oficiale, dar acestea se situează la un nivel de calibrare mai scăzut decât acela al învățăturilor originare. Eroarea s-a datorat atât citărilor greşite, cât şi transcrierii de către scribii care s-au succedat.

La acest declin a mai contribuit şi includerea unor materiale străine, cărora li s-a acordat aceeaşi importanță ca şi celor fundamentale. Una dintre valorile primordiale ale religiilor tradiționale rămâne, totuşi, aceea că iluminările „mistice" ale marilor întemeietori au fost exprimate şi prezentate într-un context comprehensibil unui număr marc de oameni, care nu erau nici avansați spiritual, nici sofisticați intelectual. Au fost, astfel, frecvent incluse mituri şi fabule, pentru valoarea lor pedagogică şi pentru farmecul lor. Aceasta a avut o finalitate pragmatică, prin aceea că traducea ceva ce părea abstract în exemplificări mai uşor de înțeles, concrete şi literare.

Un rezumat strălucit al adevărurilor spirituale fundamentale şi al marilor religii ale lumii este prezentat în cele ce urmează:

Creştinismul este calea iubirii şi a iertării.

Budismul este calea compasiunii.

Iudaismul este calea trăirii după legea sfântă.

Baha'i este calea unității şi a păcii.

Islamul este calea supunerii în fața voinței lui Dumnezeu.

Confucianismul este calea tradiției deliberate.

Taoismul este calea realității ultime.

Practicile amerindiene sunt calea spiritualității primare.

Shintoismul este calea descendenței tribale.

Hinduismul este calea cunoaşterii, a acțiunii şi a devoțiunii.

Ştiinţa minţii este calea Principiului Divin al Iubirii şi al Legii.

Viziunea minţii globale aparține unei lumi bune pentru toți.

(Henderson, R., 2005)

Învățăturile non-dualiste

Conceptele şi învățăturile care calibrează sub 600 sunt inteligibile pentru majoritatea oamenilor, iar învățăturile situate în jurul valorii de 500 (Iubire) au o influență majoră asupra lor. Cu toate că perfecțiunea iubirii de la nivelul Iubirii Necondiționate, care calibrează la 540, este atinsă de numai 0,4% din populația totală a lumii, nu este mai puțin adevărat că ea este înțeleasă drept o potențialitate reală, experiențială, iar indivizii excepționali care continuă să evolueze ca şi conştiință până la nivelul superior al valorii de 500 sunt considerați drept „sfinți", servind astfel drept modele pentru umanitate şi drept obiectiv tangibil. Extazul spiritual al pragului cel mai înalt al

valorii de 500 a fost, de asemenea, înregistrat (de exemplu Ramakrishna sau marii sfinți creştini) şi, prin urmare, i s-a acordat credibilitate, fiind acceptat ca o realitate posibilă pentru cei excepțional de motivați sau de dotați.

La nivelul conştiinței de 500, apare o schimbare majoră de paradigmă, iar de la nivelul conştiinței de 600 în sus, realitatea spirituală este descrisă ca inefabilă sau mistică. Calitatea sa non- dual (adică „nu mai există minte" sau „există doar Minte") face ca o astfel de stare să fie dificil de exprimat în cuvinte sau de interpretat, părând, de aceea, limitată ca posibilitate experiențială. Discipolilor avansați le sunt familiare lucrările marilor înțelepți, a căror operă se caracterizează prin termenii sanscriți *Advaita* şi *Vedanta* şi despre care există destul de numeroase informații care au fost făcute cunoscute prin scrierile învățătorilor mai recenți, bine cunoscuți, cum ar fi Ramana Maharshi sau Nisargadatta Maharaj. La un nivel similar se situează scrierile marilor, cunoscuților mistici ai tuturor religiilor, cum ar fi, spre exemplu, Sufiții, Kabbalah sau Zoharul. De importanță majoră şi la fel de celebre sunt învățăturile lui Buddha, ale înțelepților hinduşi şi ale discipolilor Zen. Convingerea în caracterul actual şi în realitatea Iluminării este încurajată de literatura destul de bogată care descrie aceste stări, avându-i ca autori pe William James şi pe învățații de mai târziu ai tradiției Zen, precum D. T. Suzuki şi Alan Watts.

Dificultatea de a reda sau de a explica aceste stări rezidă, pur şi simplu, în aceea că nivelul conştiinței intelectului se situează în jurul valorii de 400 şi conține prezumția existenței cauzei şi a efectului. În ciuda descrierilor, stările însele sunt nonlineare şi astfel se poate face măcar aluzie la ele, deşi nu pot fi zugrăvite cu

acurateţe într-un limbaj familiar. În pofida incapacităţii unei redări exacte, realitatea acestor stări este universal recunoscută şi, de curând, asemenea stări au fost validate de studiul nivelurilor calibrate de conştiinţă, ceea ce confirmă Realitatea stărilor iluminate de conştiinţă. Abstracţie făcând de raritatea lor statistică, astfel de stări avansate sunt inspiratoare şi aduc recunoaştere potenţialului conştiinţei umane de a evolua.

Faptul că condiţia de fiinţă iluminată nu este comprehensibilă, explicabilă şi nu poate fi „dobândită" de către minte/intelect îi descurajează pe căutătorii spirituali; astfel de stări pot părea de neatins şi, prin urmare, nepractice ca obiectiv. Dimpotrivă, în prezent stările avansate ale conştiinţei au un caracter intens experienţial, deoarece Realitatea pe care o confirmă şi reflectă este deja un fapt ce decurge din actualitatea foarte evidentă a „existenţei" cuiva. Astfel, fiecare căutător angajat pe calea spiritualităţii a îndeplinit deja calitatea primordială necesară şi nu mai are nevoie să-i adauge decât motivaţie şi angajament. Aşadar, unicele cerinţe sunt, în ordine, aceea de a exista, apoi de a fi auzit de existenţa iluminării şi, apoi, de a pomi în căutarea acesteia ca spre un ţel realizabil. Ceea ce le face să pară dificile este lipsa informaţiilor şi a clarificărilor elementare, deoarece calea experienţială este simplă în sine, deşi uneori pare anevoioasă.

O altă cauză pentru care atingerea stării de Iluminare pare să nu fie practică este faptul că mintea interpretează în termeni de cauză şi efect, iar discipolii se consideră ca fiind conduşi (adică ceva care implică putere de voinţă interioară etc.), în loc să sesizeze realitatea că, de fapt, sunt atraşi de destinul lor viitor.

Liniştea şi încrederea pot să derive din realitatea verificabilă conform căreia puținele persoane care sunt în prezent atrase de Iluminare ca țel în viață, sunt atrase fiindcă acesta este destinul lor (calibrează ca adevărat). Urmând aceeaşi logică, doar viitorii jucători de golf vor lua, în prezent, lecții de golf.

Întrebare: Prin ce diferă calea interioară de respectarea tradiţională a religiei?

Răspuns: Accentul se pune pe realizarea subiectivă experiențială interioară şi pe validarea internă a adevărului spiritual. Prin contrast, religia este oficializată şi structurată istoric într-un context autoritar care impune conformarea la ceremonial, ritualuri, obiceiuri şi sisteme de credință. Prin aceasta, sursa originară a adevărului este proiectată înapoi în timp, în alte culturi, locuri şi circumstanțe etnice. În plus, mai sunt reliefate mistificarea, preaslăvirea şi dramatizarea, care se împletesc cu doctrina teologică. În religie, Divinitatea este interpretată în primul rând ca fiind situată în altă parte, în timp şi spațiu, şi este descrisă ca având motivații, limitări şi defecte umane. Religia accentuează mai mult credința decât realizarea interioară a adevărului. În religie se pune şi un important accent pe destinul spiritual viitor, ulterior morții fizice, în loc de experimentarea adevărului spiritual în momentul prezent.

Î: Care sunt trăsăturile de personalitate favorizante pentru călătoria interioară?

R: Ca o caracteristică personală, discipolii tind să fie introspectivi, gânditori, reflexivi, curioşi, responsabili şi atenți. Manifestă, de obicei, repulsie față de violență, cruzime, lipsă de integritate, precum şi față de pompa şi

dramatismul atracției trupeşti sau ale vulgarității. Sunt prezente atracția față învățare de dragul de a învăța şi plăcerea descoperirii premiselor fundamentale.

Î: Ce se poate spune în legătură cu cerinţele vieţii de fiecare zi?

R: Calea interioară este un mod de a fi încontinuu cu sine însuşi şi cu viața în lumea exterioară, pe când ceremonialul religios tinde să devină compartimentat. Devoțiunea spirituală este un stil de viață interioară continuă care include o conştientizare constantă şi atentă. Evenimentele exterioare sunt tranzitorii, pe când calitățile interioare ale conştiinței sunt mai durabile. Lucrarea interioară este un permanent proces de învățare care stârneşte plăcere şi satisfacție la descoperirea şi desfăşurarea insight-ului. Procesul este aducător de satisfacții prin el însuşi şi, în mod paradoxal, aceasta are drept rezultat un beneficiu şi o plăcere sporite în urma participării la manifestările religiei oficiale ori a practicilor acesteia.

Reflectările adevărului se pot vedea pretutindeni şi pot fi recunoscute într-o multitudine de expresii. Prin observare interioară se dezvoltă o înțelepciune internă care facilitează cu precădere compasiunea şi înțelegerea spirituală, mai mult decât o disciplină de genul „trebuie să". Datorită trezirii spirituale interioare, sentimentul de vinovăție indus de religie şi preocuparea față de păcat se diminuează şi individul începe să facă opțiuni pozitive, în loc să se lase controlat de programele negative ce decurg din ruşine, teamă şi culpabilitate.

Realizarea propriului potențial aduce după sine satisfacții şi mulțumire, ceea ce, în schimb, reîntăreşte progresiv motivația. Sinceritatea față de propria persoană conferă o mai mare libertate interioară, precum şi capacitate de adaptare şi maleabilitate.

Retragerea din lume nu este necesară, ci doar reinterpretarea ei. Evoluția spirituală duce la o capacitate superioară, datorită avansului conştiinței care îi urmează. Este o chestiune de motivare. Nu este nevoie de retragerea într-o mănăstire, cu toate că pot exista şi momente în care acest lucru să se dovedească benefic.

Î: Ce vrea să însemne un ţel realizabil?

R: înseamnă verificarea adevărului spiritual pe cale experiențială şi devenirea acestui adevăr, mai degrabă decât simpla conformare la el. Procesul constă dintr-o desfăşurare a acestei descoperiri care este urmată de sporirea fericirii şi diminuarea fricii, a vinovăției şi a altor emoții negative. Cauza o constituie dezvoltarea interioară, evoluția şi realizarea potențialului - care nu depind de lumea exterioară. Viața devine progresivă, în loc să fie doar repetitivă. Orice experiență are o valoare egală şi este în mod firesc plăcută, astfel încât viața încetează să mai fie o succesiune nesfârşită de plăceri şi neplăceri care se alternează. Datorită dezvoltării interioare contextul se extinde la rândul său, ceea ce are drept consecință o mai marc conştientizare a semnificației şi a sensului, iar prin aceasta valorificarea potențialului.

Î: Lucrarea spirituală interioară pare să necesite disciplină şi străduinţă.

R: Aceste cerințe sunt activate de intenție. Există o mulțumire intrinsecă în avansarea spirituală şi în evoluția conştiinței însăşi. Progresul este consecința clarificării şi a unei mai depline înțelegeri, care iau naştere din extinderea contextului. Reinterpretarea are, apoi, drept urmare transcenderea distorsiunilor de percepție.

Î: Lucrarea interioară ţine mai degrabă de concentrare decât de o activitate specifică, specială?

R: Omul obişnuit este preocupat de o existență încununată de succes în lume şi de participarea la activitățile acesteia prin intermediul educației, al reuşitei, al relațiilor etc. Lucrarea interioară, respectiv „a se cunoaşte pe sine însuşi", se concentrează pe înțelegerea interioară a evenimentelor de viață, inclusiv a aşteptărilor, motivelor, atitudinilor şi a tiparelor obişnuite de gândire. Se naşte curiozitatea: „De ce văd o anumită situație în felul acesta?" sau „De ce simt ceea ce simt? Care este atitudinea mea precumpănitoare şi ce programe rulează în prezent în mintea mea?" Aceste întrebări duc la descoperirea interesantă a prezumțiilor predominante despre propria persoană, viață şi ceilalți oameni. Țelurile şi valorile dominante devin vizibile şi apte de examinare, la fel ca şi măsura în care se constituie în priorități.

Î: Toate acestea ne conduc la maxima „O viaţă necercetată nu merită trăită".

R: Deşi citatul parc să fie întrucâtva o exagerare, el conține un adevăr valoros şi o observație care sunt validate şi de premisele mecanicii cuantice (principiul Heisenberg (*Principiul incertitudinii al lui Heisenberg dă o limită inferioară asupra produsului deviațiilor standard ale poziției şi impulsului unui sistem, specificând că este imposibil să avem o particulă cu un impuls şi o poziție arbitrar de bine definite simultan. Principiul incertitudinii a fost un pas important în dezvoltarea mecanicii cuantice când a fost descoperit de Werner Heisenberg în 1927. Este adesea confundat cu efectul de observator, (n. t.)*)) prin aceea că observarea în sine modifică rezultatul care

se obține şi aceasta nu doar ca rezultat al imixtiunii câmpului conştiinței, ci şi al intenției.

Pentru o persoană cu o înaltă spiritualitate, cei mai mulți oameni par să umble ca şi când s-ar afla într-un fel de stare de vis - inconştienți şi fără să ştie de ci înşişi. Auto-observarea duce la trezire, ceea ce motivează apoi dorința de a învăța, de a se dezvolta, de a se maturiza şi de a evolua. Introspecția conduce la descoperirea şi la destrămarea vălurilor care întunecă Sinele. Prin introspecție se examinează fundamentul credinței şi al convingerilor religioase, iar prin instituirea de tehnici şi criterii spirituale se trece la descoperirea validării interioare a adevărurilor spirituale de către propria persoană. Astfel, câmpul cercetării îl constituie capacitatea de conştiință/conştientizare şi felul în care aceasta interpretează experiența interioară a sinelui, a celorlalți şi a Divinității.

Există o diferență între a „auzi" un adevăr şi a-l descoperi ca pe o realitate interioară. Modalitatea de „a fi acest adevăr" este aceea de a ți-l apropria ca pe o realitate experiențială.

Î: Dar asta nu este ceea ce se numeşte „solipsism"?

R: Solipsismul este convingerea intelectuală că numai experiența obiectivă a sinelui este „reală". Astfel, oamenii trăiesc în realități subiective diferite. Solipsismul este valabil doar până la un punct, fiindcă el se aplică egoului/sinelui, adică fiecare individ trăieşte în interiorul propriei sale versiuni perceptive a realității. Dimpotrivă, această îngrădire este depăşită de însuşi procesul lucrării spirituale interioare, care tinde spre eliminarea limitărilor percepției (de exemplu, lumea iluziei), astfel încât să reveleze Realitatea Sinelui.

CAPITOLUL 3 – Orientarea

Introducere

Evoluția spirituală este susținută de educație şi de informare până în punctul în care intelectul nu mai reprezintă instrumentul principal, cum este cazul în învățarea obişnuită. „Lucrarea" spirituală face apoi trecerea de la linearul mental/ intelectual/ conceptual, la spațiul nonlinear al conştiinței umane care se raportează mai mult la context decât la conținut şi formă sau informații. Trecerea se mai face şi de la conținutul specific la calitatea experimentării subiective însăşi. Această schimbare majoră atrage după sine sprijinirea pe calități diferite, precum credința, intenția, devoțiunea, hotărârea şi voința. Trăsăturile de caracter sunt chemate să intre în acțiune, iar atitudinile sunt de un uz practic mai mare decât ideile specifice.

În timp ce informația obişnuită se „dobândeşte" cu efort, în strădania spirituală accentul cade pe renunțare, lăsare în voie, supunere. „Lucrarea" implică identificarea poziționalităților, apoi depăşirea rezistențelor ego-ului şi renunțarea la controlul sau la suveranitatea sa iluzorii.

Astfel, esența lucrării spirituale este în acord cu detensionarea şi despovărarea minții, mai mult decât cu îmbogățirea acesteia. Căutarea Iluminării este o decizie capitală. Decizia în sine este, deci, înrudită cu o poziție „Yang", deşi ulterior procesul în sine este caracteristic mai ales unei posturi „Yin". Pe când egoul obişnuit este programat să „primească", intenția spirituală comută pe „a permite", ceva ce seamănă cu plutirea în apă în loc de călcarea apei sau de înotarea în ea.

Procesul acesta este de o simplitate firească şi, totuşi, fascinant de dus la îndeplinire dată fiind structura înnăscută a egoului/minții, care se opune pierderii suveranității inventând o pleiadă de argumente şi de mijloace de apărare. Un alt obstacol apare fiindcă minții îi displace să-şi asume responsabilitatea, chiar şi în cazul unor lucruri mărunte. (De exemplu: „Cine a uitat să închidă apărătoarea de plasă de la uşă? Eu, nu; poate a trecut câinele pe acolo”.)

Postura

Practica spirituală de căutare a Iluminării prin intermediul non-dualității este consecința intenției şi a angajamentului. Practica propriu-zisă nu este atât o chestiune de „a face ceva”, ci un fel de „a fi” sau de a se acorda la conştientizarea subiectivă a vieții. De aceea, ca este asemănătoare cu o postură, aşa cum este aceasta reprezentată, să spunem, de *mudra* clasică (poziții sacre ale mâinilor). Atenția urmăreşte câmpul/contextul mai degrabă decât să se concentreze, ca de obicei, asupra conținutului şi a detaliilor. Intuiția este valoroasă şi scrutătoare, în loc să fie respinsă ca ilogică. De asemenea, lucrarea spirituală înseamnă mai mult observare şi devenire, decât „facere” ca atare.

Atitudini care pot părea doar „amabile” pentru o minte obişnuită, devin instrumente foarte puternice atunci când vin să se adauge intenției şi angajamentului spiritual. De exemplu, a trăi riguros după dictonul „fii binevoitor cu tot şi cu toate” este transformator atunci când este însuflețit de Voință Spirituală. Hotărârea de „a manifesta bunăvoință față de tot şi de toate” sau de a respecta caracterul sacru a tot ce există sunt atitudini puternice pentru evoluția spirituală, alături de virtuțile

compasiunii, de consimțirea de a ierta şi încercarea de a înțelege, în loc de a judeca. Printr-un constant abandon, percepțiile se topesc în discernerea esenței.

Implorarea şi rugăciunea adresată Divinității sunt facilitate de un real şi adânc abandon în fața smereniei. Aceasta din urmă nu este altceva decât sincera recunoaştere a faptului că egoul/mintea, în virtutea structurii şi menirii sale, este implicit incapabilă să poată diferența între adevăr şi falsitate (între esență şi aparență). Emoția nu este un indicator al adevărului, fiindcă ea reflectă şi determină totodată poziționalitățile şi condiționarea.

Este important de realizat că atât nivelul conştiinței, cât şi înclinațiile karmice sunt consecințe ale actelor din trecut ale voinței. Spre deosebire de asta, în viața lumească obişnuită recompensele se bazează pe câştig şi pe demonstrarea unor realizări şi însuşiri. Abandonul şi smerenia nu sunt acelaşi lucru cu pasivitatea deoarece, în mod paradoxal, atât abandonul cât şi smerenia sunt acțiuni pozitive ale Voinței Spirituale, fiind, astfel, în acord pozitiv mai mult cu „a permite" decât cu „a obține".

Concentrarea

În viața obişnuită, mintea se concentrează asupra conținutului linear, a detaliilor specifice şi a percepției trecute prin filtrul emoțiilor. Egoul este, în felul acesta, energizat în funcție de estimările prevăzute sau exagerate ale meritului sau valorii. Procesul de energizare a percepțiilor şi a dorințelor se bazează pe aşteptările egoului în materie de răsplată şi mulțumire. Spre deosebire de acestea, în strădania spirituală

accentul nu se pune pe rezultat, ci pe acordarea la câmpul global al intenției.

Egoul este orientat spre detalii şi spre conținutul linear al câmpului viziunii. Efectul său asupra viziunii însăşi este exclusiv şi limitat, pentru a se concentra în primul rând asupra aspectului apropiat al lucrurilor (facilitând manipularea lor). Spiritul este orientat spre context şi întreg, fiind, astfel, cuprinzător şi concentrându-se asupra aspectelor mai îndepărtate ale lucrurilor. Câmpul său este mai degrabă difuz, decât localizat.

A se afla în legătură cu câmpul global în loc de a se implica în detalii şi amănunte este caracteristica unui mod de viață contemplativ, care conduce la evoluție spirituală. Şi în practica Meditativă există o trecere de la concentrarea pe detalii, la început, la identificarea treptată cu câmpul global şi, până la urmă, cu însuşi contextul.

Când viziunea se concentrează asupra lucrului dorit, concentrarea se realizează pe aspectele apropiate ale lucrului în cauză. Dimpotrivă, atunci când este privit ceva sau cineva iubit, are loc trecerea la o concentrare care înglobează aspectele secundare.

În viața obişnuită, egoul/mintea se mută de la „neterminat" la „terminat", apoi de la „incomplet" la „complet". Spre deosebire de aceasta, calea spirituală reprezintă o direcție şi un stil care duc de la complet la complet, la fel ca manifestarea stărilor evolutive. Pozițiile egoului sunt interactive şi alcătuiesc, de obicei, un conglomerat. De exemplu, pentru a demonta furia ar putea fi nevoie de asentimentul de a renunța la mândria care se află la baza acelei furii, care, la rândul ei, depinde de renunțarea la o anumită dorință. Aceasta înseamnă renunțarea la teama care a energizat dorința,

care, din nou, are legătură cu detaşarea de o pierdere imaginară şi aşa mai departe. Astfel, motivațiile se împletesc, sunt reciproc interactive şi renunțarea promptă la ele duce către nivelurile următoare, care sunt formate din dualități. Straturile mai profunde, totuşi, tind să scoată la suprafață convingerile individului despre Dumnezeu, aşteptările spirituale programate şi sistemele de credințe. Lucrarea spirituală este, aşadar, o chestiune de explorare care transcende conceptele raționalizate precum acelea ale cauzei şi efectului.

Este utilă înțelegerea faptului că un anumit nivel al conştiinței corespunde unui anumit „câmp atractor" care, asemenea unui magnet, atrage ceea ce este similar cu cl. Deşi sinelui individual îi place să considere că gândurile care-i trec prin minte sunt „gândurile sale", acestea sunt, de fapt, doar „gândurile" care predomină la un anumit nivel al conştiinței. Este ca atunci când diferite adâncimi ale mării atrag specii diferite de peşti. Astfel, dacă nivelul calibrat al conştiinței unei persoane se situează în principal în sfera mândriei, atunci câmpul însuşi atrage, la modul impersonal, gânduri similare de susținere, diferite de cele care predomină în cazul unei atitudini generale de neutralitate sau de acceptare.

Intenția spirituală contribuie, consolidează şi se concentrează asupra asistării şi observării mai degrabă decât asupra acționării sau a detaliilor. Prelucrarea spirituală este ca şi cum te-ai aşeza în calea vântului sau într-un curent de apă.

Motivația spirituală, intenția şi alinierea ar putea fi asemănate cu modificarea câmpului magnetic sau gravitațional prin care contextul se schimbă, dezvăluind o înțelegere diferită. O aşa-zisă pierdere se poate transforma, de exemplu, dacă este reinterpretată, într-

un câştig ascuns (o libertate mai mare, apariția unor oportunități şi opțiuni etc.). În comparație cu acestea, la nivelul Mândriei opțiunile sunt puține şi limitate, dar la acela al Bunăvoinței, Renunțării şi Acceptării, sunt numeroase.

Voința

Voința Spirituală nu este ceea ce egoul înțelege prin voință ca „putere de voință", care înseamnă forță emoțională, cu dinții strânşi de efort şi emotivitate crescută. Voința acționată de ego este consumatoare de energie şi împovărătoare. Ea ar putea fi chiar percepută ca o formă de agresiune. Dimpotrivă, invocarea Voinței Spirituale este ca şi când s-ar deschide stăvilarele şi apoi ne-am da la o parte. Egoul/voința interpretează evenimentele în termeni de cauză şi efect, în care voința individuală pretinde să i se recunoască meritul sau să fie învinovățită fiindcă se vede pe sine ca agent cauzal. Prin contrast, Voința Spirituală nu este individuală, ci o însuşire a conştiinței care schimbă contextul prin cedarea în fața invitației puterii Sinelui. Voința Spirituală calibrează la 850, pe când voința individuală calibrează doar la nivelul curent al conştiinței individului.

Voința Spirituală, încurajată de renunțarea absolută, devine în felul acesta capabilă să înfăptuiască aparent „miraculosul", în timp ce voința individuală, în mod paradoxal, declanşează automat opoziția, aşa cum ştie oricine a încercat să se folosească de „puterea voinței" pentru a depăşi diverse obişnuințe, chiar şi minore.

Abandonarea voinței individuale în favoarea Voinței (înțelepciunii) lui Dumnezeu (sau a Providenței, a Puterii

Superioare) înseamnă renunțarea la control. Este de aşteptat ca egoul să se opună acestui lucru şi să inventeze scuze, contraargumente şi temeri numeroase pentru a păstra iluzia deținerii controlului. Pozițiile egoului sunt întărite de mândrie, ca şi de dorința obținerii unor rezultate anume. Astfel, a se da la o parte şi a lăsa locul intervenției Divinității apare egoului ca o înfrângere, în timp ce pentru Spirit aceasta este, în mod cert, o victorie.

O altă limitare a voinței individuale este faptul că aceasta nu are niciun fel de informații despre predispozițiile karmice sau despre momentul favorabil, neavând nici înțelepciunea (omnipotența) de a înțelege o succesiune favorabilă de evenimente. Sinele orchestrează totul cu o cunoaştere interioară a sarcinii. De exemplu, a încerca să faci față unui conflict oarecare în mod prematur ar putea fi o acțiune supusă eşecului, însă aceeaşi acțiune ar putea li încununată de succes după rezolvarea altor câtorva niveluri ale aceluiaşi conflict.

Alinierea conştientizării

Alinierea spirituală are loc mai mult în raport cu contextul, decât cu conținutul. A urmări mintea diferă semnificativ de identificarea cu ea. Asistarea şi observarea sunt în mod benefic înlăturate de alternativa implicării emoționale şi de raportarea la lumea percepției în termeni de câştig sau pierdere. Urmărirea minții de pe o poziție detaşată este instructiv, nestresant şi se poate realiza doar cu stăpânire de sine. În timp ce nivelul conştiinței martorului/observatorului duce la creşterea conştientizării, egoul urmăreşte totul aşteptând „să facă" sau „să aibă de câştigat" ceva. Adoptând stilul observării

detaşate, desfăşurarea vieții se dezvăluie ca o consecință a apariției spontane a prezentului, ca manifestare a potențialității, atunci când condițiile sunt favorabile.

Prin practicarea non-ataşamentului (prin comparație cu detaşarea), punctul de vedere al spectatorului poate fi menținut chiar şi în timpul participării, fiindcă spectatorul află „despre" un anumit eveniment, fără să fie implicat „în" acesta. Non-ataşamentul devine posibil odată cu renunțarea la dorința de câştig. Cu o renunțare sinceră şi o continuă armonizare, identificarea cu conştientizarea sfârşeşte prin a dispărea, împreună cu încetarea identificării cu martorul/observatorul/ privitorul. Sinele este întreg prin cl însuşi şi, de aceea, nu face subiectul poziționalităților subiectului/obiectului şi nici nu are nevoie de ele. Câmpul este independent de conținut. Conştiința doar *este,* fără nicio participare la desfăşurarea Creației. În final, spontaneitatea autonomă prin care potențialitatea se manifestă ca şi Creație dezvăluie faptul că Evoluția şi Creația sunt unul şi acelaşi lucru.

Întrebare: Cercetarea spirituală începe cu informaţiile acumulate în urma studiului etc. Aceasta devine, apoi, un obstacol în calea concluzionării de către minte că „eu ştiu". Cum poate fi reţinută informaţia validă astfel încât să nu dea naştere obstacolului prezumţiei?

Răspuns: Pentru căutătorul adevărului care urmează calea interioară a non-dualității, orice fel de învățare este considerată drept o tentativă până când adevărul implicit se dezvăluie şi este validat prin experimentare. Procesul este amplificat de reinterpretare. De obicei, atitudinea recomandată pentru a reține informația este clarificată de afirmația: „aşa am auzit", care presupune reținerea de la transformarea

informației într-un sistem de convingeri. Faptul că informația respectivă a devenit o „cunoaştere” integrată este indicat de schimbarea transformatoare a percepției, care urmează după înțelegerea deplină. Acesta este, frecvent, rezultatul reflecției şi al contemplației.

Î: Puteţi să vă ilustraţi spusele cu un exemplu?

R: Atât Buddha cât şi Iisus Christos au afirmat, în învățăturile lor, că „păcatul” (defectul) fundamental al oamenilor este necunoaşterea. Socrate spunea că toți oamenii sunt implicit nevinovați fiindcă ci aleg întotdeauna ceea ce percep ca fiind bun, chiar dacă greşesc. „Un curs în miracole” ne învață că toți suntem implicit nevinovați şi că suntem doar amăgiți de ego.

Astfel, păcatul înseamnă limitare, eroare şi greşeală de percepție cauzate de o capacitate defectuoasă. El mai reprezintă şi limitarea evoluției.

Cercetarea conştiinței arată că egoul/mintea umană este constituțional incapabilă să deosebească adevărul de falsitate ca urmare a felului în care este construită. Mintea este ca hardware - ul unui calculator, care va reda orice a fost programat să execute, fie aceasta propagandă, informare greşită, denaturare emoțională, prejudecată, imitări (sloganuri) eronate etc.

A „cunoaşte” pe deplin o realitate înseamnă a „fi” acea realitate, ceea ce înseamnă o absorbție trans formatoare şi o integrare deplină. Acceptarea deplină ar avea, prin urmare, ca rezultat încetarea judecării critice, a mâniei, a resentimentelor, a învinovățirii, a vinovăției şi a urii de sine sau a urării altora. Desăvârşita acceptare, pe de altă parte, nu înseamnă a deveni apologetul comportamentului profund negativ, distructiv. Un taur ar putea confunda un spectator cu un potențial duşman, dar asta nu înseamnă că cineva

îşi îngăduie, în felul acesta, să fie luat în coame fără niciun motiv.

Spiritualitatea este deseori confundată cu pasivitatea. Obligația morală de a respecta şi de a onora viața include şi propria viață. Adevărul înseamnă putere ca expresie a integrității. O atitudine morală nu este acelaşi lucru cu o acțiune fizică, aceasta din urmă fiind, în şi prin sine, neutră. Nivelul de calibrare al conştiinței unei acțiuni este determinat de intenție. Odată cu progresul evoluării conştiinței se creează şi spațiul necesar acțiunii lui Tao al „non-acțiunii acțiunii", care este un indicator al măiestriei şi este exemplificat de artele marțiale. Culpabilitatea se aliniază cu capacitatea şi cu posibilitatea efectivă. Este ceva asemănător cu etica situațională, care include atât contextul global, cât şi conținutul.

Î: Numeroase dileme spirituale şi morale nu pot fi, aşadar, rezolvate doar în cadrul nivelului limitat al conţinutului.

R: Observația este corectă. Fie doar şi adăugarea unui context istoric şi cultural, alterează deja aspectul multor fenomene. Pentru a înțelege originile evolutive ale egoului însuşi şi armonizarea sa cu susținerea evoluției animalice, viața creează o paradigmă mai cuprinzătoare, mai largă, din care se pot percepe motivația şi comportamentul uman.

Opțiunile disponibile sunt restrânse de nivelul conştiinței şi variază destul de mult de la un nivel la altul. Realizarea acestui lucru facilitează şi manifestarea compasiunii, în locul judecării critice.

Multă judecare critică apare şi din formularea ipoteticului, de exemplu din ideea că oamenii „ar trebui" să fie diferiți; dacă ar putea, atunci ar fi diferiți. Posibilul

ipotetic devine real prin intenție, la fel ca şi nivelul de evoluție al conştiinței în condiții favorabile.

Una dintre cele mai importante condiții operaționale care restrânge opțiunile şi nu poate fi sesizată de percepția obişnuită o constituie tiparele karmice, inclusiv predispozițiile şi obligațiile neonorate, ca şi aspectul oportunităților karmice.

Î: Ce înseamnă „karma”? Nu este doar un sistem de convingeri?

R: Karma înseamnă, de fapt, totalitatea moştenirilor unei persoane, adică atât cele cunoscute, cât şi cele necunoscute, atât cele lineare, cât şi cele nonlineare. Simpla naştere ca ființă umană reprezintă, deja, expresia de neimaginat a milioane de factori. Genele sau cromozomii nu sunt decât mecanismele unei transmiteri karmice care include şi mecanismele fizicului, a căror expresie necesită colosale tipare informaționale.

La naştere, toată lumea are deja un nivel calibrabil al conştiinței, care se află astfel în corelație cu însăşi partea fizică. Occidentul admite drept destin al sufletului consecințele karmice care urmează după moartea fizică. Orientul acceptă realitatea karmei ca o continuitate a evoluției spiritului pe mari perioade de timp. Calibrarea conştiinței confirmă şi demonstrează pe scară largă că orice intenție sau acțiune, până în cele mai mici detalii ale sale, este întipărită şi înregistrată pentru totdeauna în câmpul infinit al conştiinței. Se mai confirmă (la nivelul conştiinței de L000) şi faptul că orice individ, fără excepție, este răspunzător în fața Universului (sau a Minții lui Dumnezeu sau a Divinei Providențe - nu au importanță cuvintele pe calc Ic alegem pentru a face referire la aceasta). Aşa au apărut adagiile: „Dumnezeu nu Se lasă să lie batjocorit”

(*Galateni 6:7 (n. t.)*) şi „(...) până şi perii din cap, toți vă sunt numărați” (*Matei 10:30 (n. t.)*).

Î: Dar numeroase însuşiri sau evenimente nu sunt doar rodul întâmplării?

R: Câmpul etern şi infinit al Nemanifestatului ajunge să fie Manifest ca şi Creație în virtutea Poruncii Divine (ca expresie a esenței sale). Puterea acestei sfere este absolută şi atotcuprinzătoare, atotprezentă şi dincolo de timp, iar atunci când condițiile sunt favorabile, în cadrul ei survine manifestarea. Intenția însăşi constituie, de asemenea, un agent favorizant.

Nu există alte posibilități în afara sferei infinite a Realității, deoarece toate posibilitățile au fost deja cuprinse în Creația însăşi. Termenul „accidental” reprezintă o absurditate ipotetică; este ca şi când s-ar încerca să se demonstreze că un obiect fizic de pe planeta Pământ nu este supus legilor gravitației. Până şi conceptul de „haos” înseamnă ceva imprevizibil numai dintr-o perspectivă limitată, lineară, newtoniană sau matematică. Gândirea, logica şi predictibilitatea sunt limitate la nivelurile conştiinței din junii valorii de 400, pe când Realitatea nu are astfel de limitări sau restricții. Totul vine să se manifeste în existență din potențialitate, iar legile karmei nu sunt exclusiv lineare, ci sunt interpretate şi prin nonlinear.

Haosul este un proces de gândire care implică neidentificabilul şi neprevăzutul, ceea ce înseamnă de neidentificat sau de neprevăzut dintr-un punct de vedere linear, matematic; cu alte cuvinte, un tipar care nu poate fi identificat. Contextul este localizat şi identificabil, dar în acelaşi timp nelocalizat şi neidentificabil. Cognoscibilitatea este o reflexie a paradigmei, care poate fi identificată prin calibrarea

conştiinței câmpului global contextual. Adevăratul motiv pentru care o mare cantitate de informație nu este disponibilă, îl reprezintă lipsa capacității de a formula întrebarea potrivită.

Î: Calea interioară necesită erudiţie?

R: Nu. Sunt necesare doar atitudini simple şi motivația trebuincioasă. Năzuința de a-l cunoaşte pe Dumnezeu este pură în sine şi reprezintă aspirația ultimă.

CAPITOLUL 4 - Practicile spirituale

Introducere

Ingeniozitatea umană a avut drept rezultat o mare varietate şi un număr considerabil de practici spirituale, multe fiind deja enumerate şi calibrate în Capitolul 17 din *Adevăr versus falsitate.* Fiecare dintre acestea îşi are propriile rădăcini istorice, care includ înclinații etnice şi culturale, precum şi practici corespunzătoare unor sisteme de convingeri specifice. Multe practici sunt ritualuri destul de imaginative, iar nivelul de calibrare al conştiinței indică faptul că beneficiul lor derivă în principal din intenția spirituală cu care sunt săvârşite, mai mult decât din practica în sine. De aceea se spune că există „zece mii de căi spre Dumnezeu", deoarece fiecare practică îndeplineşte un scop într-un moment anume al evoluției spirituale a fiecărui individ.

Uncie practici sunt aproape universale în expresia lor, cum ar fi rugăciunea şi venerarea Divinității, indiferent cum s-ar numi ea. Spre deosebire de această situație, unele practici sunt de-a dreptul deosebite, chiar până în punctul în care devin impregnate de misticism şi de magie. Acestea presupun deseori cereri stăruitoare şi/sau manipulări ale diferitelor câmpuri de energii lineare, precum şi invocarea spiritelor nevăzute. Aceste practici se bazează, de fapt, pe tehnici de magie şi calibrează de obicei destul de jos, frecvent sub nivelul conştiinței adevărului de 200.

Practicile spirituale cele mai cunoscute presupun venerarea Şi rugăciunea individuală şi în grup, arte creative, dans, dar şi simboluri, posturi şi *mudre.*

Acestea se asociază deseori cu anumite stiluri de vestimentație, reguli alimentare, genuflexiuni, prosternări ale corpului, post, şiraguri de mătănii sau cu intonarea ritmică de mantre. Activitățile de grup nu oglindesc numai venerarea, ci şi recunoştința purtată Divinității pentru viață şi pentru manifestările Grației lui Dumnezeu în aceasta. În viața de zi cu zi, rugăciunea oficială de manifestare a gratitudinii îmbracă, de obicei, forma „rugăciunii de recunoştință" înainte de începerea mesei, al cărei beneficiu este confirmat de studiul calibrării conştiinței care arată că energia efectivă a hranei creşte cu zece până la douăzeci de puncte.

În toate societățile, cei prevăzători recunosc existența lui Dumnezeu, chiar dacă în forul lor interior mai nutresc îndoieli sau lipsă de convingere. Universalitatea recunoaşterii existenței Divinității de-a lungul timpului, în toate culturile şi în toate epocile, reprezintă conştientizarea şi înțelepciunea intuitivă din cadrul conştiinței colective a întregii umanități, ceea ce nu depinde de localizare sau de cadrul temporal.

Unele practici includ intenția de a-l influența pe Dumnezeu în direcția dorită pentru obținerea unui anumit beneficiu. Alte practici sunt menite să îmblânzească ceea ce se crede a fi laturile negative ale lui Dumnezeu şi, prin urmare, includ sacrificii individuale sau rituale, ca şi sacrificii animale sau umane. În felul acesta, chiar dacă luarea vieții a fost încorporată în ritualuri, acțiunile ca atare calibrează la un nivel extrem de scăzut, indicând o greşeală foarte gravă, sesizabilă, precum şi devierea de la adevăr.

Nivelul de calibrate al unei practici spirituale reflectă măsura în care aceasta este cu adevărat intrinsec armonizată cu adevărul spiritual, şi nu cu iluzia sau cu imaginația. Fiindcă Divinitatea este nonlineară şi

intangibilă, Dumnezeu este cel din urmă paravan pe care se pot proiecta nesfârşitele greşeli şi slăbiciuni ale egoului uman. Astfel, Divinitatea este deseori descrisă ca având o personalitate distinctă. Prezența lui Dumnezeu ca şi Creator este intuită de către omenire, iar Realitatea infinită, nonlineară - însăşi sursa întregii Creații şi Existențe - este prezentă în sfera discretă, lineară, ca Sursă a Existenței acesteia. Aceasta se reflectă în doctrina ecleziastă romano-catolică a „legii naturale", care afirmă că omenirea a fost creată având capacitatea de a-l realiza pe Dumnezeu ca şi Creator, de aceea existând obligația morală de a face acest lucru. (Doctrina legii naturale calibrează la 570.) Aceasta este, în prezent, o realitate acceptată de aproximativ 90-92% dintre americani.

Universalitatea Divinității este recunoscută în toate religiile importante, cum ar fi panteonul hindus sau Trinitatea creştină. Ea apare şi în religia hindusă sub forma trinității Vishnu, Shiva, Brahma. Mai există şi alte descrieri ale diverselor aspecte ale lui Buddha, iar Khrishna este, de asemenea, vizualizat în diferite roluri. În monoteismul teologiilor creştină sau iudaică, Dumnezeu este conceptualizat ca fiind, înainte de orice, transcendent. Studiul calibrării conştiinței confirmă că Dumnezeu este transcendent, imanent şi prezent în tot ce există ca Sursa însăşi a Existenței şi, prin urmare, nonlinearul este prezent simultan în linear.

Forma proeminentă de practică spirituală care predomină în majoritatea religiilor lumii este repetarea scripturii, sau doar a unor versete, care constituie frecvent, la rândul lor, fundamentul pentru predarea prin predici sau grupuri de studiu în scop de instruire. Comune tuturor religiilor mai sunt practicile de grup precum pelerinajele, retragerile spirituale, festivalurile şi

sărbătorile religioase, ca şi simbolurile Divinității descrise alegoric în formă grafică sau ca statui, monumente inspirate spiritual, stupe şi piramide. Pentru amplificarea conştientizării spirituale sunt utilizate chiar şi motivele transversale, cum ar fi dispunerea geometrică a labirintului de pe pardoseala Catedralei Chartres din Franța. Spre deosebire de acestea, islamul, iudaismul şi câteva ramuri ale creştinismului ortodox răsăritean evită icoanele sau reprezentările Divinității.

De considerabil interes a fost diversitatea practicilor spirituale sub forma exercițiilor fizice repetitive întâlnite la diferite ramuri de yoga, care includ, în multe din practicile lor, şi anumite tipuri de respirație menite să controleze sistemele de energie fizică şi spirituală prin intermediul sistemului de chakre. Marile Yoga calibrează, toate, la niveluri foarte înalte, şi includ ajutorul altruist din Karma Yoga (cal. 915), Bhakti (cal. 935), Raja (cal. 935), Kundalini (cal. 510), Kriya (cal. 410) şi Hatha (cal. 390). Jhana Yoga arată calea lui Advaita sau a non-dualității (cal. 975), care pune accentul pe meditație, pe contemplație; este calea lui Buddha şi a marilor mistici din trecut.

În instrumentarul multor religii este inclusă şi practicarea mantrelor sau a anumitor expresii, a rugăciunilor repetitive care scot de multe ori în evidență sunete foarte particulare (cum ar fi cunoscutul „Om”), sau repetarea numelor lui Dumnezeu. Efectul secundar al repetițiilor, incantațiilor fizice repetitive şi al practicilor este inducerea unei stări de conştiență modificată artificial care ar putea fi greşit interpretată drept o stare mistică, *satori* de exemplu. Pe de altă parte, totuşi, aceasta ar putea grăbi străfulgerări bruşte de intuiție sau experiențe de vârf a căror valoare poate fi cel

mai bine determinată de impactul lor subiectiv, indicat de creşterea nivelului conştiinţei sau de progresul realizat în conştientizarea spirituală.

În practică, cei mai mulţi căutători spirituali cercetează, mai devreme sau mai târziu, o paletă largă de tehnici şi practici, mai ales în perioada iniţială de explorare. Cel mai adesea, rezultatul este ataşarea de câteva practici simultan, practici compatibile cu personalitatea, stilul de viaţă, experienţa spirituală anterioară şi nivelul individual al conştiinţei. Îndoiala îşi poate, de asemenea, face apariţia de-a lungul căii spirituale, aceasta putându-se exprima, pe diverse perioade de timp, sub forma ateismului sau a agnosticismului, deoarece căutarea adevărului poate îmbrăca numeroase expresii şi traversa multe etape aparent contradictorii. Dacă armonizarea interioară se face cu integritate şi predomină sinceritatea interioară, atunci rezultatul este aliniat la intenţia predominantă.

Pe termen lung, ghidul spiritual ultim este, de fapt, Sinele interior, care, aşa cum se consideră îndeobşte, este cât se poate de dispus să azvârle pe cineva, trupeşte, de pe o stâncă, dacă de asta este nevoie pentru ca persoana în cauză să fie trezită şi activată spiritual. Calea non-dualităţii mai este denumită şi Advaita, Jhana Yoga, Zen şi, în mod paradoxal, calea, prin minte, către „ne-mintea" Minţii.

Devoţiunea impulsionează orice cale sau practici alese; devoţiunea şi rugăciunea interioară sunt cele care îl definesc pe mistic. Căutarea serioasă, dedicată, a iluminării este energizată de intenţie şi întărită de devoţiune, ceea ce duce la căutarea interioară a adevărului, caracterizată de meditare şi de un mod de viaţă contemplativ. Cu toate că la început căutarea ar putea fi investigativă sau chiar experimentală, pe

măsura trecerii timpului aceasta devine motivul predominant şi centrul vieţii unei persoane, ca o consacrare predominantă.

Meditarea

Introspecţia focalizată, concentrată poate fi atât paşnică şi împlinitoare, dar şi destul de frustrantă. Există o uriaşă cantitate de literatură pe această temă, cu descrierea tehnicilor şi a tradiţiilor accesibile, cele mai răspândite dintre lucrări provenind din tradiţiile hindusă, sufită şi budistă, precum şi de la misticii şi contemplativii creştini.

A şedea nemişcat şi cu picioarele încrucişate este o disciplină care se învaţă. Scopul general este depăşirea identificării cu trupul/mintea ca sine şi, în felul acesta, Realizarea Sinelui, care este dincolo de ambele şi totodată le conţine pe amândouă.

Cei mai mulţi practicanţi se plâng că mintea este neobosită în activităţile ci. Este o înlănţuire neîncetată de gânduri, concepte, idei, imagini, amintiri, sentimente şi anticipări care ocupă ecranul televizorului mintal, asemenea unei fantasmagorii necontrolate de activitate aleatorie.

Scopul meditaţiei este detaşarea, în special detaşarea de ideea că gândurile sunt „ale melc" sau că „mă reprezintă". În realitate, ele doar „sunt", la fel ca şi mintea însăşi. Ideea de posesiune ia naştere din personalizarea acestor gânduri, care se datorează obişnuinţei, deoarece mintea/aparatul de înregistrare era prezent ca să înregistreze aceste gânduri, evenimente şi amintiri din trecut. Cu toate acestea, mintea le-a înregistrat numai pentru că erau impregnate de importanţă. Remarcaţi cum vă amintiţi, din drumul

plicticos pe care l-ați parcurs cu maşina, un detaliu minor de pe marginea drumului. Sistemul de televiziune cu circuit închis al minții înregistrează ceea ce este apreciat a fi de valoare. Ceea ce a fost considerat lipsit de importanță nu se înregistrează.

Reamintirea şi reluarea mai sunt şi consecința valorii imaginate, proiectate. În esență, după examinare, se va dovedi că singura valoare reală rămâne aceea de a fi „ale mele". Astfel, la fel cum un pantof oarecare nu este neapărat remarcat, „pantoful meu" devine impregnat de valoare şi, prin urmare, rămâne în memorie.

Cât de multă valoare se acordă unui luciu se poate afla din răspunsul emoțional la pierderea sa, reală sau imaginară. Odată ce gândurile, ca şi obiectele, sunt depersonalizate, ele se devalorizează şi-şi pierd atractivitatea. Gândurile şi sentimentele se nasc din dorință, iar mintea doreşte ceea ce valorizează.

Pentru limpezirea minții, observați doar că absolut nimic nu are o „valoare" sau un „merit" deosebite sau unice, în afară de credința investită, suprapusă şi proiectată. Ca atare, rețineți-vă valoarea, meritul, importanța şi interesul.

Întrebare: Nu reprezintă aceasta o contrazicere a premisei spirituale că totul este la fel de sfânt şi de sacru în virtutea Divinității Creației oricărui lucru?

Răspuns: Că „totul este sfânt şi sacru" nu este, în stadiul acesta, decât un simplu sistem de convingeri al minții şi o repetare a ceea ce a fost auzit anterior. Faptul că reprezintă, implicit, şi un adevăr este dezvăluit mai târziu, fără suprapunerea conceptualizării. Valoarea, din perspectiva egoului, este un proces de gândire sentimentalizat, iar Realitatea nu are nevoie de

mentalizare. Cu smerenie, cineva poate afirma şi depune mărturie cu toată sinceritatea că totul „este aşa cum este", independent de importanța proiectată. „Valoarea" intrinsecă o reprezintă faptul că „este", adică existența este completă prin ea însăşi şi nu are nevoie de desemnarea proiectată că ar fi ceva „special". Când Esența Divină a întregii Creații străluceşte fără niciun impediment, atunci egoul/mintea rămâne tăcută, în venerație.

Î: Cum poate fi mintea făcută să tacă?

R: Nouăzeci şi nouă la sută din minte este deja tăcută şi lipsită de conținut linear. Numai unu la sută din ea este activă (aşa cum s-a demonstrat prin studiul calibrării conştiinței). Acel unu la sută, însă, reprezintă centrul atenției. Constatați, observând cu atenție, că fiecare gând ia naştere dintr-un câmp de energic tăcut, lucid, care este sursa gândirii, a ideilor şi a imaginilor. El nu apare, aşa cum îşi închipuie mintea, ca urmare a cauzalității lineare. Dimpotrivă, fiecare gând ia naştere independent de restul gândurilor, ca un peşte zburător care sare din ocean. Oceanul este asemenea condiției silențioase, primare, apriorice a minții şi a gândurilor. Ideea că ele are fi cumva cauzate sau că ar exista o legătură semnificativă între ele este, de fapt, un gând ulterior suprapus. Fiecare peşte zburător se iveşte, din nemişcarea primordială, independent de ceilalți peşti. Interpretarea sau înțelesul care li se acordă se realizează prin intermediul observatorului, care, de exemplu, la vederea a trei peşti care sar simultan din apă spune: „Uite cum formează peştii triunghiuri". Mintea interpretează fenomenele într-o 1/10.000 de secundă; mintea este, prin aceasta, ca banda în playback a unui casetofon. Când acea interfață a minții dintre fenomene

şi experienţe dispare, diferenţa este destul de spectaculoasă.

Î: Cum rămâne, atunci, cu binecunoscuta învăţătură spirituală despre „spaţiul dintre două gânduri”?

R: Aici este o neînţelegere, fiindcă nu există niciun spaţiu detectabil „între” două gânduri prin care cineva să poată arunca o privire către Infinit. Presupusul „spaţiu” nu există între gânduri, ci înaintea apariţiei lor.

Percepţia se deplasează cu aceeaşi viteză ca şi procesul de gândire; de aceea, aşteptarea ca percepţia să discearnă un spaţiu intre două gânduri este o imposibilitate, fiindcă percepţia ar trebui atunci să se mişte mai repede decât 1/10.000 dintr-o secundă, sau, altfel spus, facultatea perceptivă a minţii să se deplaseze cu aceeaşi viteză ca şi conţinutul minţii. Încercarea de urmărire a spaţiului dintre două gânduri este ca şi când un câine ar încerca să-şi prindă coada. Acesta este motivul pentru care numeroşi practicanţi serioşi şi angajaţi ai meditaţiei nu ating Iluminarea nici după ani de zile de meditaţie statornică. Ei caută, pur şi simplu, în locul greşit (calibrează ca adevărat).

Î: Atunci cum poate fi făcută mintea să tacă?

R: Nu se poate. Mintea se opreşte de bunăvoie atunci când se înlătură energia interesului. Este mai util dacă o renegaţi şi încetaţi să vă identificaţi cu ea ca fiind „mintea mea”. Gândurile sunt consecinţa automată a unui nivel specific şi calibrat al conştiinţei, la care se adaugă personalizarea prin care acestea sunt investite cu valoare. Prin renunţarea la activarea memoriei, persoana trăieşte clipa de faţă în loc să se agaţe de trecut sau să anticipeze viitorul.

Î: Renunţarea la valoarea miraculoasă a posesiunii şi la conceptul de „al meu” face mintea să tacă?

R: Mintea se opreşte atunci când nu este energizată narcisic. Gândurile, ideile şi conceptele au o valoare pragmatică şi utilă pentru lumesc, dar, odată cu renunțarea la acesta, devin o povară inutilă şi ajung să fie nefolositoare. În liniştea nemărginită a unei păduri imense, ce valoare poate avea un radio portabil? Se pot vizita marile, superbele catedrale ale Europei şi vedea vizitatorii vorbind la telefoanele mobile, scăpându-le astfel cu desăvârşire minunarea în fața purei, amețitoarei frumuseți. Ei par să se mişte, inconştient, într-un fel de lume onirică, fără să observe frumusețea şi măreția tăcută, fără de sfârşit, care-i înconjoară.

Mintea se opreşte, deci, atunci când încetează să mai fie energizată narcisic. Gândirea este, implicit, un act de vanitate. Supraviețuirea se petrece spontan şi autonom, fiind o consecință karmică automată. Chiar şi atunci când mintea devine complet tăcută, trupul îşi vede de treabă ca o morişcă de vânt karmică.

Î: Ce se poate spune despre meditarea asupra unei imagini sau a unui concept?

R: Aceasta înseamnă concentrarea atenției asupra linearului; totuşi, până la urmă mintea se dă la o parte din calea nonlinearului şi atunci, nemaifiind împiedicat de nimic, îşi face apariția un înțeles mai profund. Meditația obişnuită, care păstrează în minte o imagine Divină, este o formă de venerare şi de rugăciune. Prin renunțare şi invocare, prin acordarea la energia eterică spirituală a învățătorilor şi la nivelul conştiinței câmpului de vibrație, ia naştere o anumită cunoaştere.

Astfel, o imagine poate fi inspiratoare şi înălțătoare, însă, în cele din urmă, trebuie renunțat şi la aceasta aşa cum s-ar renunța la o dependență.

Î: Ce valoare au mantrele?

R: Acestea sunt în acord cu cele arătate mai sus. Scopul lor este acela de a linişti mintea şi de a invoca un câmp de înaltă energie. Nivelurile calibrate ale diverselor mantre sunt trecute în revistă în Capitolul 17 din *Adevăr versus falsitate.* Pentru un beneficiu încă şi mai mare, sunetul ar trebui formulat în tăcere.

La repetarea mantrelor apare o limitare inerentă, prin aceea că ea se soldează, mult prea adesea, printr-o stare modificată de conştiență, auto-hipnotică, ce devine, în ultimă instanță, un obstacol în fața căutatei stări de Realizare. Iluminarea nu este o stare modificată de conştiență indusă de undele alfa, feedback sau repetări ritmice ale gesturilor de dans, sunetelor, respirației sau mişcărilor trupului. Nu este nici senzația de „intoxicare" dată de tobe, muzică, psalmodiere sau de ascetismul dus la extrem. Toate acestea sunt trecătoare. Când tropăitul picioarelor, clopoțeii, beţişoarele parfumate, gongurile şi luminile cu străluciri intermitente se opresc, acelaşi lucru se întâmplă şi cu starea de transă artificial indusă, care este mai degrabă o stare modificată de conştiență decât o Cunoaştere. Substanțele psihedelice permit, de asemenea, întrezăriri ale stărilor de conştiență avansată, numai că şi acestea din urmă sunt trecătoare.

Stările de bucurie şi de extaz spiritual survin în mod firesc la nivelurile de calibrare superioare valorii de 500. Pentru a atinge iluminarea şi acestea trebuie, însă, lăsate în voia lui Dumnezeu, iar în locul lor îşi face apariția o imensă şi indescriptibilă Pace. Pacea lui

Dumnezeu transcende experiențial toate stările anterioare, oricât de minunate ar fi fost acestea.

Meditarea

Întrebare: Pe ce anume ar trebui să ne concentrăm în timpul meditației?

Răspuns: Pot fi descrise trei stiluri de bază care sunt eficiente şi dau rezultate. Primul ar putea fi descris ca insight psihologic sau ca autoexaminare. Cel de-al doilea este prin câmpul gândului, iar cel de-al treilea este modul cel mai simplu prin care poate fi evitat câmpul gândului.

Stilul Î: Stilul psihologic

Scopul se îndreaptă spre înțelegerea şi examinarea motivelor interioare, a atitudinilor, prezumțiilor şi sentimentelor ascunse. Aceasta a fost denumită, de-a lungul timpului, autoexaminare, inventar spiritual sau autoevaluare menită „cunoaşterii de sine". Condiția necesară este angajamentul puternic în direcția sincerității interioare şi renunțarea la judecarea critică a propriei persoane. Astfel se dezvăluie tendințele instinctuale şi componentele lor emoționale şi psihologice. Acestea sunt, apoi, procesate de către iertare, acceptare şi reinterpretare.

Stilul 2: Câmpul minții

Căutați câmpul de energie al nemişcării tăcute, care este atotprezentă şi care „se află" chiar înaintea şi stă la fundamentul apariției gândului. Căutați sursa de energie din care se nasc gândurile. Urmăriți cum începe să răsară un gând, ca un fel de dispoziție vagă. Apoi, treptat, se manifestă specificitatea. De exemplu, un gând

ar putea începe ca un sentiment general referitor la ceva „canin”, care evoluează ulterior spre precizarea „câine”. Imediat după aceea, noțiunea se particularizează rapid ca „Rover”. Apoi se naşte gândul „bunul şi bătrânul Rover”, urmat de povestioara tristă despre Rover - cum s-a pierdut el într-o zi şi aşa mai departe.

Prin concentrare intensă şi prin declinarea implicării, capacitatea se dezvoltă până la a asista cu atenție la formarea din ce în ce mai timpurie a gândului, în procesul de formare a sa, anterior concretizării sale şi devenirii sale lineare prin definirea unei trăsături caracteristice. Prin procesul descris mai sus atenția se va fixa asupra originii tăcute, nonlineare, a câmpului de energic al gândirii însăşi. Acesta este câmpul de energic al dorinței de a gândi, care este foarte prețuit de ego pentru că se raportează la credința/conceptul de „cu” sau de „mine”. Se manifestă, astfel, o urgență creatoare ca „necesitate de a gândi” sau „trebuință de a gândi”, iar mintea se frământă cuprinsă de panica de a prinde un gând pentru a-şi asigura supraviețuirea.

S-ar putea renunța la dorința de a gândi la Dumnezeu, ceea ce face să ia repede naştere teama de supraviețuire a minții. În acest punct, dorința de supraviețuire trebuie lăsată în scama lui Dumnezeu. Dacă individul se opreşte din gândit, apare teama de a deveni lipsit de rațiune. Starea de a fi fără gânduri este denumită „idioțenie Divină” sau „stupiditate Divină”. Cu toate acestea, ceea ce de fapt trebuie cunoscut se va dezvălui de la sine, dar nu sub forma gândurilor, ci a comprehensiunii, a înțelegerii şi a percepției prin întreg. Realitatea Infinită este omniscientă şi independentă de vorbire, gândire şi de verbalizarea cuvintelor. Egoul narcisic este dependent de vorbire. Aceasta nu are, însă, nicio valoare pentru Sine. Egoul/mintea crede că dacă

încetează să gândească/simtă, sinele individual va muri, fiindcă el este intrinsec sistemului de supraviețuire a egoului. De aceea, egoul se teme şi evită tăcerea şi nemişcarea. Egoul/sinele se identifică cu ceea ce este linear, discret, separat şi definibil, respectiv cu conținutul.

Stilul 3: Evitarea minții

În timp ce stilurile 1 şi 2 sunt educative, stilul 3 este strict subiectiv/experiențial şi nu mintal, psihologic, emoțional sau conceptual. Este stilul cel mai rapid şi cel mai esențial, constând dintr-o elementară acțiune de a „face". Paşii sunt foarte simpli: relaxați-vă complet şi profund; închideți ochii; observați câmpul vizual şi concentrați-vă doar asupra a ceea ce vă apare. În întunericul format, observați numeroasele fragmente minuscule de fenomene dansatoare luminoase (numite „fosgene"). Deveniți una cu luminile (ulterior se va manifesta lipsa gândurilor) şi contopiți-vă cu câmpul vizual. La momentul potrivit, contextul începe simultan să se modifice şi să se aprofundeze. Aparenta delimitare dintre observare şi observator dispare. Se „devine" fenomenul însuşi, fără să existe un observator localizat.

În cele din urmă, ajunge să predomine numai conştientizarea şi tot ceea ce este spontan şi nondual. Mintea este evitată şi încredințată Minții, care este autonomă. Prin exersare, capacitatea de a fi „totuna" cu starea tăcută, lipsită de gânduri, poate fi menținută cu ochii deschişi. Atunci se poate trăi în starea de tăcere.

La început, starea se pierde la revenirea în starea de funcționare sau la procesul de gândire necesar într-un anumit moment dat. Totuşi, prin exersare chiar şi această distragere poate fi depăşită, iar starea de tăcere

va predomina chiar dacă persoana începe să relaționeze şi să acționeze în lume.

În cele din urmă ajunge să predomine starea interioară, iar acțiunea dezinteresată începe să opereze spontan şi autonom. Este „morişca de vânt" karmică. Poate chiar să gândească şi să interacționeze cu lumea fără a-şi întrerupe starea de pace tăcută.

Individul este perceput de lume ca fiind „tu", deşi aceasta este doar o funcționalitate lineară. Este un fenomen asemănător undelor sau valurilor oceanului. La fel ca în cazul contemplării, sensul Sinelui trece de la conținut la context. Atunci se rămâne în conştientizarea tăcută pe care Ramana Maharshi a denumit-o *turiya* sau „a patra stare".

Întrebare: Aceasta nu are drept rezultat deteriorarea funcţionalităţii?

Răspuns: Ba da. Ar putea fi nevoie să părăsiți lumea obişnuită vreme de câțiva ani. La timpul potrivit lucrul acesta nu are nicio importanță. Lumea este lăsată în seama lui Dumnezeu.

Î: Ce anume vine să înlocuiască mintea, atunci când aceasta dispare?

R: Se manifestă înțelepciunea Divină. Conştiința/ conştientizarea rămâne, dar este o calitate sau o condiție autonomă. Dispariția rațiunii nu are drept consecință „nimicul"; dimpotrivă, ca este înlocuită de Totalitate. Frunza şi copacul nu sunt totuna. Se poate renunța în siguranță la orice identificare cu ceea ce individul gândeşte sau crede că ar fi, fiindcă nimic din toate acestea nu este adevărat, iar „nimicul" nu este altceva decât o închipuire.

Î: Dar existenţa însăşi?

R: Atât existența cât şi non-existența sunt poziționalități abstracte. Niciunul dintre termeni nu este aplicabil Realității, care se situează dincolo de ambele noțiuni. Conştiința este ca Lumina primordială, clară, a Conştientizării. Este condiția sa primară.

Î: Dar aceasta n-ar atrage individul spre Vid?

R: Subiectul acesta va fi tratat separat mai târziu. La început, asta nu constituie o problemă; devine una care trebuie lămurită şi înțeleasă abia la nivelul conştiinței de 850. Totuşi, este important să se cunoască destul de multe despre acest subiect în avans, motiv pentru care el este dezbătut în detaliu într-una dintre secțiunile următoare (vezi Capitolul 8).

Contemplarea

Meditarea şi contemplarea nu sunt decât stiluri descriptive. Ele nu sunt separate fiindcă procesele sunt, în linii mari, aceleaşi. În practică, meditarea tradițională formală este un proces care necesită îndepărtarea de activitățile vieții de fiecare zi. Totuşi, ea tinde să dezvolte o anumită specificitate şi, în timp, devine compartimentată şi sporadică. Există şi perioade de avânt, dar practica este vulnerabilă la cerințele vieții zilnice. Este mai folositoare aplicarea mudrei/posturii/concentrării/intenției esențiale într-un fel care poate fi reluat continuu, astfel încât contemplarea să devină un mod de viață, existența individului devenind meditația însăşi. Evoluarea

înseamnă transformarea vieții în rugăciune/contemplare/meditare/implorare şi lăsarea ci să se desfăşoare în voie. Viața devine rugăciune, iar rugăciunea înseamnă contemplare.

Modul de viață contemplativ facilitează transferul simțului entității de la trup/minte la martor/observator, ceea ce este mai elementar şi mai aproape de Adevărul Sinelui şi al Realității.

Pasul următor este retragerea percepției de „eu" din statutul de martor/observator şi mutarea sa înspre facultatea conştiinței/ conştientizării însăşi, ceea ce reprezintă mai mult o însuşire decât un personaj. Marele avantaj de a fi martor/observator în loc de participant este acela că martorul nu vorbeşte; nu face decât să observe, fără să emită comentarii. S-ar putea spune că martorul/observatorul se situează mai degrabă de partea pădurii, decât de partea copacilor.

Î: Cum se poate instaura, începe sau învăța starea de contemplare?

R: Nu este decât o chestiune de conştientizare. Contemplarea nu este nicidecum ceva nou şi, de aceea, nu este nevoie să fie învățată, ci doar să i se dea atenție. O decizie sau o alegere utilă este aceea de a înceta vorbirea mentală despre orişice şi de a se abține de la intercalarea comentariilor, părerilor, preferințelor şi judecăților de valoare. Este, prin urmare, un gen de disciplină; aceea de a urmări fără a evalua, a investi cu valoare sau a emite opinii, a comenta şi a avea preferințe față de ceea ce se observă. Atunci se poate constata ivirea şi dispariția fenomenelor, precum şi natura tranzitorie a aparenței, care, prin procesul obişnuit de gândire, este interpretată ca o succesiune cauză-efect. Un exercițiu cu caracter informativ este acela de „a face

pe prostul"; astfel, prin evocarea supremei smerenii, îşi va face apariţia Esenţa. Din perspectiva spirituală, toată gândirea este doar vanitate, iluzie şi preţiozitate. Cu cât cineva gândeşte mai puţin, cu atât viaţa devine mai plăcută. Gândirea, în ultimă instanţă, ajunge să fie înlocuită de cunoaştere. Faptul de „a fi" nu are neapărată nevoie de niciun fel de gând. Este util, aşadar, să se ia decizia de a înceta conversaţia mentală şi pălăvrăgeala inutilă.

Retragerile spirituale în care nu se vorbeşte reprezintă de multe ori experienţe valoroase, pentru că se descoperă că viaţa merge mai departe într-un mod încântător şi că toate ajung, de la sine, la locul cuvenit. Comunicarea continuă pe calc nonverbală şi toată lumea parcă devine telepată într-un interval de timp surprinzător de scurt.

Î: Este posibilă adoptarea unui stil de viaţă contemplativ în lumea de azi?

R: Cu o intenţie puternică, viaţa de zi cu zi i se poate conforma. Contemplarea implică non-ataşamentul, care nu exclude activitatea.

Î: Contemplarea pare să fie în contradicţie cu tendinţa minţii de a controla şi de a considera că trebuie să controleze pentru a supravieţui.

R: Aşa este. Prin practică, îşi face apariţia manifestarea conştientizării că totul se întâmplă spontan, ca o consecinţă a câmpului global, la care se adaugă intenţia şi că nu a fost niciodată, de la bun început, nevoie de un „tu" - ca agent cauzal imaginar.

Î: Dar controlul nu este necesar pentru supravieţuire?

R: Lăsați-l pe Dumnezeu să se preocupe de supraviețuirea voastră. Dacă pentru Sine este mai bine să se descotorosească de trup, atunci aşa să fie. În cazul unei practici spirituale stricte va sosi şi momentul în care se acordă efectiv permisiunea de părăsire a trupului lumesc. Se va vedea dacă trupul va continua să meargă mai departe, dacă va mai continua să respire sau nu. Până la urmă, ceea ce avem impresia că am fi noi înşine va trebui lăsat în voia lui Dumnezeu. Dacă îi serveşte Providenței viața aceasta trupească va continua, iar dacă nu, va lua sfârşit. Această eventualitate este la discreția Prezenței.

Î: S-ar putea spune că lucrarea spirituală întreprinsă cu seriozitate ar putea, la un moment dat, impieta asupra modului obişnuit de viaţă.

R: Aşa şi este. Unii discipoli chiar îl părăsesc, iar alții îşi modifică stilul de viață pentru a-l armoniza cu angajarea lor serioasă pe calea spiritualității. Această provocare dă naştere unor probleme care trebuie să-şi găsească rezolvarea, cum ar fi ataşamentul față de alte persoane, de posesiunea de bunuri materiale, de modul de viață şi de concepte precum datoria, obligația, responsabilitatea etc. În final, pentru devotul adevărat urmărirea realității spirituale înlătură toate celelalte considerații. Angajamentul de a deveni iluminat implică şi hotărârea: „orice s- ar întâmpla".

Î: Asta sună îngrijorător.

R: Entitatea care se alarmează şi pare să se confrunte cu această situație nu este aceeaşi cu aceea care pune întrebarea. Necesitatea luării unei decizii de importanță critică nu apare decât atunci când s-a acumulat suficientă energic pentru a-i face față. De

aceea, nu este deloc înțelept să se încerce forțarea progresului spiritual prin mijloace artificiale. A o facilita este ceva, pe când a o forța este cu totul altceva.

CAPITOLUL 5 – Lămuriri

În mod paradoxal, calea non-dualității înseamnă „a face" ceea ce nu se face. Ea nu se bazează pe scriptură sau pe vreo autoritate exterioară. Adevărul se dezvăluie singur, fără a fi proclamat şi fără să fie nevoie de exagerarea sa. Absoluta sa Supremație iese în evidență fără a trebui să fie aclamată sau lăudată. Este, prin urmare, calea credinței şi a încrederii care se bazează pe certitudinea că atât destinația, aşa cum se ştie de secole, cât şi mijloacele sau metodele de descoperire a acelui adevăr, sunt sigure şi de încredere.

În mod tradițional, în afara documentației istorice se mai acordă încredere şi reputației sau celor aflate din auzite, încrederea în informație a constituit, de asemenea, o chestiune de credință şi de convingere. Spre deosebire de toate acestea, în prezent există o metodă de deosebire a adevărului de falsitate independentă de asentimente sau de reputația istorică ori ecleziastică. Este, aşadar, cu putință verificarea rapidă şi cu uşurință a ce este adevăr şi ce este falsitate, şi de stabilit nivelul respectivului adevăr. Acesta a fost scopul cercetării relatate în *Adevăr versus Falsitate.*

Pe când epocile anterioare din evoluția societății umane se caracterizau prin încredere în autoritate, epoca prezentă este una a îndoielii, a provocării şi a scepticismului. Societatea curentă se află sub presiunea controverselor gălăgioase, ca un nesfârşit Proces în justiție în care se vehiculează opinii contradictorii şi repetate exagerări ale probelor contradictorii. Scopul este obținerea de sprijin pentru poziționalități pe calea persuasiunii. Este o epocă a disputei ostentative

implacabile şi a bombasticii retorice ce ridică în slăvi narcisismul prin subminarea şi distorsionarea adevărului.

Din perspectivă istorică, acest gen de controversă a apărut odată cu evoluția religiilor, iar conflictul religios continuă şi în lumea de astăzi, aşa cum a făcut-o în multe din secolele trecute. Atât timp cât părerile sunt subiective, părtinitoare şi deseori alcătuite în mare majoritate din zvonuri, nu ne putem baza pe acestea când este vorba despre probleme cruciale.

Deşi preocupările lumeşti sunt cu adevărat importante atunci când viața a milioane de oameni depind de acestea, dintr-o perspectivă mai largă ele sunt de o importanță secundară prin comparație cu adevărul spiritual, ale cărui consecințe sunt pe termen foarte lung dacă Ic raportăm la viața lumească efemeră. Prin urmare, încredințarea evoluției spirituale a unui individ unei surse de informație cu autoritate în domeniu este un pas important, care nu ar trebui tratat cu uşurință. Dezavantajul erorii religioase/spirituale este la fel de catastrofal ca şi încredințarea vieții trupeşti unei persoane lipsită de integritate. De aceea, înainte de a se îmbarca într-o călătorie, este bine ca discipolul să verifice dacă o anumită cale corespunde criteriilor hotărâtoare. Sunt multe sisteme de convingeri spirituale/religioase, învățători şi organizații false şi foarte mărginite. Este bine de ținut minte că percepțiile egoului/minții sunt limitate şi pot face obiectul seducțiilor iluziei şi impresionabilității. Mintea însăşi este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate sau să facă diferența între *res interna* (cogitans) a lui Descartes şi *res extensa/externa* (Realitate-Creație ca atare).

Prima cerință a integrității spirituale este verificarea unei căi prin toate mijloacele posibile, care includ:

1. documentare istorică;
2. efectele pretinselor sale adevăruri asupra lumii („se vor recunoaşte după poamele lor”);
3. concordarea cu nivelurile calibrate ale conştiinței;
4. verificarea prin realizare experiențială subiectivă.

Educația spirituală

Norocos este căutătorul care nu a fost abătut de pe calea dreaptă şi îngustă de tot felul de diversiuni şi de atracțiile popularizate. Oamenii îşi petrec viața căutând învățături autentice şi ajung să fie atraşi de seducția exercitată de atrăgătoarele, fermecătoarele aberații de la adevăr. Acestea se dovedesc a fi fantezii fictive sau romanțate care atrag copilul interior al persoanelor naive. Basmele spirituale abundă şi-i impresionează pe creduli, pentru care orice poartă eticheta „spiritual” este impregnat de o fascinație magică. Trecerea prin acest stadiu este ceva obişnuit în perioada entuziasmului şi a explorării de început, necritice.

Principala problemă este, inițial, lipsa de conştientizare a diferenței dintre realitatea cu adevărat spirituală şi domeniile astral, paranormal sau supranatural. Pentru naivi, aceste din urmă alternative par uimitoare şi impresionante. Aceasta se datorează descoperirii că există surprinzător de multe sfere pentru experimentarea umană, în afara celor strict fizice, emoționale şi mentale. Prin urmare, o şedință de lectură mediumnică „la fix” este cu adevărat impresionantă pentru căutătorul naiv sau novicele de altădată. Este la fel de uşor să fii abătut din drum de aparent uimitoarele minuni ale unei cu totul noi dimensiuni a realităților posibile.

Cele mai multe dintre best-seller-urile cunoscute, aşa-zise cărți spirituale sunt, de fapt, ficțiuni, iar nivelul mediu al adevărului pe care-l conțin se situează în jurul nivelului de calibrare de 190, aşa cum sunt şi revistele cu coperte lucioase ce pretind a avea un conținut „spiritual” ce romanțează fanteziile eronate ale „altor dimensiuni” şi aşa mai departe. Paradoxul face ca de ele să fie atras căutătorul naiv, care nu stăpâneşte încă nici *dimensiunea aceasta* şi cu atât mai puțin pe cele pe care şi le imaginează.

Fireşte că există şi alte dimensiuni şi realități ultime, bine reprezentate de discipoli, de cei care transmit informații din starea de transă, de cei care transmit informații prin channeling, de mediumi, clarvăzători, şamani, magicieni, „maeştri”, celebrități decedate, îndrumători de odinioară, vizionari, ghicitori în cărți, astrologi, de cei care prevăd viitorul cu ajutorul runelor şi atâția alții. Pentru a mai adăuga un plus de şarm, la mulți dintre aceşti diversionişti se formează cozi lungi de adepți fideli, entuziaşti, care sunt impresionați şi, astfel, influențați, dar şi seduşi de conceptul miraculos al nevăzutului paranormal. Tot atât de populare sunt „misterele antice”, culturile extraterestre, riturile primitive, simbolurile magice, cristalurile, incantațiile, manipularea energiei şi spiritele de pe alte tărâmuri.

Tradiția spirituală clasică şi scripturile autentice nu resping supranaturalul/paranormalul, ci ne avertizează „să nu ajungem până într-acolo”. Acelaşi sfat ni-l dau şi toți maeştrii spirituali veritabili, precum şi învățătorii iluminați. Prin cercetarea calibrată a conştiinței toate aceste „entități” din „celălalt tărâm” pot fi calibrate, la fel ca şi acei „gurii decăzuți” din alte epoci care au căzut pradă iluzoriei deținere de putere asupra altora prin

intermediul seducerii spirituale. (Vezi Lewis, 2001; Partridge, 2003.)

Aşa-zisul „circ astral" a exercitat influența cea mai puternică în antica Mesopotamie. Expertiza adepților, dintre care mulți sunt la fel cum erau şi în vremea respectivă, şi-a perfecționat capacitățile pe parcursul unor lungi perioade de timp, măsurate în timpul terestru. Asemenea unui versat expert în vânzări, ei sesizează intuitiv orice vulnerabilitate sau slăbiciune şi, mai ales, predilecția spre misterios. Dacă aceste entități ar fi cu adevărat ceea ce se pretind a fi, atunci ele ar fi evoluat demult, ajungând la tărâmurile celeste.

Adevărul autentic, de încredere, accesibil prin mijloacele obişnuite continuă să existe. Astfel, goana după extraordinar este o capcană pentru cei neavizați. Un eu situat „în afara corpului" este, de fapt, exact la fel cu un eu situat în corp cu excepția faptului că, acum, i s-a adăugat denaturarea că ar fi evaziv fizic. Explorarea altor dimensiuni poate fi facilitată şi însuşită prin stări de conştientă modificate induse. Tentația principală o constituie curiozitatea copilărească. Sunt, însă, şi unele entități „din partea cealaltă", care calibrează peste 200, dar care nu dețin nicio informație care să nu fie accesibilă şi prin metode obişnuite (de exemplu, poartă-te cu blândețe față de semenul tău).

Însuşirile paranormale îşi fac apariția ca realitate experiențială atunci când nivelurile conştienței ating pragul superior al valorii de 500, ca o consecință a intensificării câmpului de energic spirituală *kundalini.* Fenomenele acestea, cunoscute sub denumirea de *siddhis,* sunt dincolo de linear. Discipolului i se atrage atenția că acestea nu constituie însuşiri individuale şi că cl nu trebuie decât să asiste la aceste fenomene. Procedând în felul acesta, va deveni de domeniul

evidenței faptul că fenomenele sunt însuşiri specifice energiei spirituale însăşi; nu sunt individuale fiindcă nu sunt controlabile de către individ. Pe de altă parte, fenomenele pot părea impresionante atunci când se constată cum evenimente aparent miraculoase au loc fără niciun fel de efort. Motivul pentru care par miraculoase este că ele sunt surprinse de mintea lineară, cu percepția sa limitată a cauzei şi a efectului. Survenirea aparent miraculosului reprezintă, dintr-o perspectivă mai înaltă, „normalitatea".

Aceste fenomene spirituale paranormale sunt descrise de misticii şi sfinții diferitelor confesiuni religioase şi au fost frecvent raportate de-a lungul timpului. Din calibrare reiese că „sfințenia" apare la nivelul 570 şi peste acesta. Siddhis sunt, într- adevăr, destul de spectaculos de urmărit, iar energia spirituală a câmpului se poate transmite de la sine altor participant, astfel încât, în raport de predispozițiile karmice, pot avea loc şi vindecări. Astfel, „miraculosul" nu este nici un act de voință, nici supus controlului, nefiind nici efectul acțiunii vreunei persoane; prin urmare, nicio „persoană" nu înfăptuieşte miracole. Miraculosul este, în schimb, rezultatul puterii vindecătoare a Sinelui.

Siddhis apar de la sine şi determină însuşiri precum psihometria, clarvederea, claraudiția, vederea la distanță şi alt gen de facultăți de natură telepatică. Ele sunt, de asemenea, imprevizibile şi evanescente. Unele apar şi dispar de-a lungul unor perioade variabile de timp ce pot dura săptămâni, luni sau chiar câțiva ani. Dacă este prevenit dinainte, discipolul care asistă a Şi experimentează aceste fenomene poate înlătura cu uşurință tentația posesiunii lor şi presupusul ei caracter aparte. Integritatea Şi smerenia preîntâmpină revendicarea dreptului de autor asupra fenomenelor şi,

prin aceasta, căderea în capcana iluziei. Siddhis sunt discutate mai pe larg în *Transcenderea nivelurilor conştiinței.*

Sub aspect pragmatic, apariția siddhis constituie şi un semnal de începere a unei puneri în ordine a treburilor lumeşti, din moment ce îndeplinirea unora dintre ele ar putea lua sfârşit. Luarea unor decizii „practice" cât încă se mai poate este o dovadă de înțelepciune. Aptitudinile se pot modifica, la fel motivațiile şi valorile, iar ceea ce mai înainte părea să aibă o valoare însemnată şi să fie de mare preț ar putea mai târziu să apară drept pierdere de timp şi strădanie inutilă. Astfel, lucruri precum succesul şi opulența devin simple distracții, apoi neajunsuri şi, în final, distrageri. Această schimbare de perspectivă apare ulterior evoluției conştiinței, care a trecut de la a dori/avea/căuta la atragerea fără efort în virtutea a ceea ce a devenit o anumită persoană.

La nivelurile mai joase ale conştiinței, strădania se aplică în cadrul contextului cauzei şi efectului, însă pe măsură ce evoluția conştiinței progresează, fenomenele sunt rezultatul atragerii de către însuşi câmpul energiei, mai degrabă decât un rezultat al voinței individuale. La un nivel superior nu mai este nevoie decât de „a fi cu...", nu de „a se afla în posesia a..." .

Informația spirituală necesară stărilor avansate ar trebui deprinsă de timpuriu şi ținută deoparte pentru atunci când va fi nevoie de ea. Potențialul dezavantaj la aflarea din vreme a informațiilor de nivel avansat este infatuarea plină de mândrie a intelectului, care îşi spune: „Cunosc asta". Este mai bine de reținut informația în forma: „Am auzit că". A „cunoaşte" cu adevărat înseamnă a „fi", moment în care individul nu cunoaşte, ci „este".

A se consacra Autorealizării şi Iluminării înseamnă înaintarea disciplinată pe o cale dreaptă şi îngustă. Astfel, un discipol serios este sfătuit să evite tentația curiozității şi atracția resimțite de copilul interior față de magia şi misterul fenomenelor psihice care sunt comercializate în mod obişnuit şi proclamate drept deprinderi ce pot fi învățate. Acestea sunt tergiversări şi, în acelaşi timp, capcane pentru cei neavizați. Ei sunt atraşi de elaborările exotice, străine, oculte şi ezoterice care sunt incitante, însă nu conduc la Iluminare. Cele mai multe nu sunt decât imitații ale fenomenelor autentice şi duc la implicarea în interese lineare şi manipulări ale energiilor.

„Puterile" mistice veritabile nu sunt afişate în public şi cu atât mai puțin promovate sau vândute altora în schimbul vreunei sume de bani. Imitarea celor reale este o diversiune care a abătut din drum şi a înşelat mulți căutători spirituali naivi, ba chiar şi ramuri întregi ale principalelor religii (sistemele de yoga tantrică tibetană, pseudo-levitația, sexul tantric etc.). Metodele artificiale incită tendințele egotice, aşa cum o arată simplul fapt că o persoană este atrasă de ele datorită caracterului lor ieşit din comun şi a farmecului pe care-l prezintă ceea ce este singular şi neobişnuit. Chiar şi atunci când sunt câştigate prin antrenament, aceste fenomene nu sunt altceva decât aptitudini dobândite care au fost dorite doar de dragul de a fi avute şi care reflectă vanitatea spirituală, fapt evidențiat de afişarea şi de promovarea lor.

În vreme ce harurile dumnezeieşti pot fi imitate, contrafacerea lor nu reprezintă autenticul. Acest lucru poate fi demonstrat de nivelul de calibrare al conştiinței. Veritabilele siddhis încep să-şi facă apariția de la nivelul de calibrare 540 şi devin predominante în jurul nivelului

de 570. Imitațiile promovate calibrează începând de la 155, însă nu trec de 400. Demn de menționat este faptul că nici Avatarurile, nici marii învățători nu recomandă căutarea supranaturalului.

Fenomenele miraculoase reprezintă apariția spontană, involuntară a manifestării unei potențialități ca o realitate, o consecință a înclinațiilor karmice şi a condițiilor locale, precum nivelul câmpului contextual stabilit de puterea nivelului predominant al conştiinței.

Amestecarea nivelurilor

În plus față de prezumția egoului/minții că ar „cunoaşte" un lucru pentru că a aflat ceva despre el (parcurgerea unei cărți despre golf nu face pe cineva să devină un jucător de golf experimentat), apare şi greşeala amestecării nivelurilor adevărului cu cele abstracte. Realitățile aparente ale unui anumit nivel al conştiinței nu sunt neapărat şi acelea ale unui nivel diferit, aşa cum o arată desemnările numerice ale nivelurilor calibrate ale conştiinței. Ca exemplificare s-ar putea cita cunoscuta spusă a lui Ramana Maharshi: „nu are rost să încerci să salvezi lumea, fiindcă lumea pe care o vezi nici nu există". Acesta este adevărul şi realitatea experiențială ale nivelului de calibrare al conştiinței de 720, dar nu este şi realitatea experiențială a nivelurilor conştiinței inferioare acestui nivel. Trebuie să rămânem fideli realității validate prin experiență şi nivelului individual de dezvoltare.

Fiecare nivel are atât aptitudini care-i corespund, cât şi limitări, iar acestea sunt destul de diferite. De exemplu, poate că Ramana Maharshi ar putea traversa în toată siguranța o autostradă aglomerată cu ochii închişi, dar acelaşi lucru este puțin probabil să i se

întâmple unui om obişnuit, care se prea poate să nu fie în stare să reproducă acelaşi comportament fără să fie accidentat.

Greşeala amestecării nivelurilor explică de ce au fost oameni care au luat LSD şi apoi au sărit pe fereastră deoarece credeau că se decorporalizaseră şi că puteau zbura. Legile stărilor de decorporalizare sunt, evident, diferite de cele ale stărilor corporale. În mod asemănător, cineva ar putea face eroarea de a considera că, din moment ce egoul/mintea operează pe considerente iluzorii, individul nu este, aşadar, răspunzător karmic pentru deciziile, faptele şi acțiunile sale. Fiecare persoană este răspunzătoare la propriul ei nivel al conştiinței şi nu în funcție de vreun alt ideal ipotetic. Greşeala poate fi înțeleasă realizând faptul că adevărul este o consecință atât a conținutului, cât şi a contextului. În felul acesta, din perspectiva karmică toată lumea este responsabilă şi vinovată în cadrul realității propriului nivel al conştiinței la un anumit moment dat.

Amestecarea nivelurilor de abstracție este tot un defect de raționalizare din sfera intelectuală (relativismul, de exemplu), în care ignorarea contextului duce la absurdități fiindcă ceea ce este adevărat la un anumit nivel de abstracție este fals într-altul. Acest lucru este responsabil şi pentru binecunoscutele concluzii greşite ale retoricii, care nu iau în considerare fie contextul, fie regulile logicii, fie pe niciuna dintre acestea.

Fiecare nivel al conştiinței influențează semnificația, înțelegerea şi sensul a ceea ce se percepe, în felul acesta responsabilitatea fiind în acord cu înțelegerea. Principiul acesta este valabil şi în cazul justiției, fiindcă a cunoaşte sau a nu cunoaşte anumite fapte este relevant pentru

judecător şi pentru juriu. Astfel, culpabilitatea este o variabilă dependentă de circumstanțe, condiții şi factori ca vârsta, starea mintală, motivele etc. Este la fel de adevărat că „cine" eşti în momentul prezent nu este identic egal cu „cine" vei fi la un nivel ulterior al evoluției. Fiecare dintre aceşti „cine" are un nivel diferit de culpabilitate.

Statornicia

Strădania spirituală efectivă este mai mult rezultatul statorniciei şi al perseverenței, decât acela al toanelor şi al entuziasmului de moment. Fiecare stadiu al evoluției spirituale conține în sine propria recompensă, este plin de satisfacții şi întreg prin el însuşi. Momentele anterioare de angoasă se dovedesc a fi meritat osteneala.

În plus față de strădania spirituală orientată către interior, „karma yoga" a servirii dezinteresate se dovedeşte de asemenea utilă în evoluția conştiinței. Satisfacția interioară devine mai importantă decât câştigurile lumeşti şi decât dorința de a-i controla sau influența pe alții. Atracția înlocuieşte promovarea. Într-un final, încetează să se mai manifeste opoziție față de viața mundană şi de valorile ci percepute. În locul acesteia, intenția interioară este una pură şi dezinteresată. Astfel, evoluția devine consecința căutărilor sau a achizițiilor.

Odată cu evoluarea spirituală nu se mai caută susținere din Partea egoului narcisic, ci din partea Sinelui. Atingerea propriului Potențial reprezintă o satisfacție în şi prin sine, neavând nevoie nici de recunoaştere, nici de vreo răsplată. Plăcerea de a câştiga este înlocuită de recunoştința față de însăşi desfăşurarea procesului interior. Nevoia de lucruri

exterioare dispare spontan. Ritmul evoluției spirituale nu se află sub control individual şi poate înregistra salturi bruşte şi surprinzătoare. De aceea, este înțelept să vă pregătiți dinainte, cunoscând ceea ce va urma.

Este importantă înțelegerea faptului că destinul celor care aleg Iluminarea este chiar Iluminarea - cine altcineva ar întreprinde o astfel de căutare? Simpla încercare de a obține purificarea spirituală şi trezirea spirituală deja constituie un dar însemnat. Nu are rost să vă puneți întrebarea „cum să fac acest lucru?", fiindcă direcția de mers a fost deja stabilită prin dedicația şi devoțiunea voastră față de adevărul cel mai înalt. Deşi ritmul poate părea lent sau chiar anevoios uneori, este mai bine să fiți pregătiți pentru salturi bruşte, neaşteptate. Este de dorit să evitați pesimismul chiar şi după o perioadă aparent îndelungată şi aridă de frustrare, pentru că astfel de perioade sunt urmarea depăşirii obstacolelor majore şi a ataşamentelor care prefațează deseori marile schimbări.

Un beneficiu ascuns al strădaniei şi evoluției spirituale este influența lor pozitivă asupra nivelului colectiv al însăşi conştiinței umane. Fiecare dintre discipolii care evoluează spiritual contrabalansează efectul negativ al unui marc număr de oameni cu un nivel al conştiinței considerabil de scăzut. Cercetarea calibrării conştiinței dezvăluie faptul că nivelul colectiv de conştiință al umanității evoluează în sens ascendent. Prin aceasta, perspectiva optimistă este garantată. Putem fi recunoscători că ne-am născut sub formă umană, cu întreg potențialul acesteia de binefaceri karmice. Mai putem fi recunoscători şi că am aflat despre Iluminare şi că am ales să pornim în căutarea ei, fiindcă asemenea oameni sunt într-adevăr rari. Aşa cum s-a relatat în cărțile precedente, probabilitatea sub

aspect statistic ca o persoană să aleagă Iluminarea ca obiectiv principal în viață este de unul la zece milioane de oameni.

Întrebare: A alege căutarea Iluminării este ceva neobişnuit pentru societatea curentă, cu accentul pe care-l pune aceasta pe lumesc şi cu dominarea ei de către mijloacele de informare în masă care se concentrează, în schimb, asupra dezbaterilor în contradictoriu sau care glorifică superficialul. Ce valoare reală s-ar putea desprinde din viaţa mundană?

Răspuns: Lumea poate fi văzută ca un stimulent optim pentru creşterea interioară, din moment ce nu este decât o proiecție a egoului în expresia sa dramatică cea mai vădită. Este mai bine să învățați din ca decât doar să fiți seduşi de iluziile sale sau înlănțuiți de acestea prin identificarea cu sau ataşarea de ele. Spectacolul lumii oglindeşte întreaga scală a nivelurilor de conştiință în expunerea lor cea mai fățişă. Spectacolul acesta este ca o şcoală a discernământului în care extremele servesc la dezvăluirea esenței de dedesubtul aparențelor.

Î: Cum poate cineva să participe şi, în acelaşi timp, să nu se ataşeze ori să se implice? Asta nu duce la evitare?

R: Este cauza care determină efectele participării. Activitățile sunt doar ceea ce „face” cineva, nu ceea ce „este” respectiva persoană. Toate evenimentele aparente sunt un prilej de a învăța ceva. Se poate participa şi, în acelaşi timp, se pot experimenta fenomenele din perspectiva martorului/observatorului şi urmări ce se întâmplă la nivelul psyche-ului. Este important să se

facă deosebirea între detaşare şi neataşare. Detaşarea poate avea drept urmare evitarea sau retragerea, pe când neataşarea permite participarea fără a miza pe rezultate.

Î: Cum ar fi, atunci, ccl mai bine să ne raportăm la lume?

R: Rămânând „în" ea, dar fără a face parte „din" ea. Lumea este un mijloc, nu un scop în sine. Interacțiunea lipsită de ataşare dezvăluie stilurile şi atitudinile uzuale care decurg din Poziționalitățile interne ale egoului. Este interesant şi instructiv de observat cum se raportează alții la împrejurări identice. Individul ar putea experimenta stiluri de personalitate diferite şi, prin această maleabilitate, ar putea descoperi resurse interioare nebănuite. Este clasicul experiment „ce-ar fi dacă..." .

Sunt, în general, evitate situațiile bazate pe supoziții şi pe împotrivirile ce derivă din acestea. Un exercițiu instructiv este de a pretinde că, fie în imaginație, fie în viața reală, vă plac anumite activități sau oameni şi de a descoperi, ulterior, cu surprindere, că, de fapt, capacitatea de a vă bucura şi plăcerea izvorăsc din interior (adică *la joie de vivre* - „Bucuria de a trăi" (în fr. În orig.) (n. t.)*).* Experimentarea cu diverse atitudini şi stiluri de personalitate se soldează cu descoperiri interioare surprinzătoare. Acest „joc de roluri" este utilizat în tehnicile de grup ale psihodramei.

Î: Cum poate cineva discerne ce este cu adevărat important, de ce este superficial şi efemer?

R: Intenția sprijină tehnicile şi stilurile de învățare. O tehnică simplă constă în a-ți vedea, mental, viața ca şi când ea ar fi redată cu viteza „repede înainte" de un

casetofon cu funcție de înregistrare/redare. Atunci se poate observa corpul mişcându-se rapid printre numeroase activități, relații, comportamente vizibile şi perioade de evoluție a vârstei. Apoi, derularea „repede înainte” ajunge către sfârşitul vieții fizice, care este tensionat şi care aduce după sine evaluarea importanței țelurilor din viață, a valorilor proiectate şi a importanței acestora, cum ar fi, de exemplu, valorificarea potențialului. Când banda ajunge la sfârşitul vieții apar, automat, întrebări de genul: Ce s-a realizat şi a fost de valoare? Pentru ce anume ar dori cineva să fie făcut răspunzător? Se pot imagina perspective diferite şi se pot observa diversele alegeri şi opțiuni pentru care s-ar fi putut opta.

Î: Atracţiile mundane par fără de sfârşit. Ne putem, oare, lăsa în seama lor cu toată încrederea? De multe ori nu ne dorim decât să scăpăm de ele.

R: Atracțiile nu sunt intrinseci lumii, ci oglindesc valorile proiectate şi aşteptarea de recompense oferite de satisfacția egoului. În realitate, bucuria izvorăşte din interior şi nu depinde de ceea ce se află în exterior. Plăcerea este asociată cu ceea ce este valorizat şi respectat. O bună parte din valoarea proiectată provine din imaginație, iar valorile reflectă dorințele. De fapt, nimic altceva nu este mai de preț în afară de realizarea spirituală. În mod curent, oamenii descoperă că viața unei celebrități este oneroasă şi împovărătoare, odată ce noutatea s-a consumat. Plăcerile imaginate sunt, în realitate, ale simțurilor şi ale emoțiilor. Prin evoluare spirituală interioară toate activitățile sunt aduse la acelaşi numitor comun.

Î: Ce se poate spune despre acţiune?

R: Acțiunile sunt urmarea automată a integrării contextului, câmpului şi intenției. Orice acțiune este, de fapt, spontană şi reflectă predispozițiile karmice şi împrejurările specifice, care pot sau nu să favorizeze exprimarea ci. Pentru a depersonaliza acțiunile nu trebuie decât să se renunțe la convingerea existenței unui agent cauzal diferit şi distinct numit „eu". Această conştientizare permite desfăşurarea „non-acțiunii acțiunii", care este posibilă prin renunțarea la tentativa de a controla rezultatele. Singurul lucru pe care-l poate „face" cineva este acela de a „fi" propriul potențial, în toată deplinătatea sa. Faptul că „suntem responsabili de strădania depusă, dar nu şi de rezultatul ei" reprezintă dictonul de bază al programului în doisprezece paşi care disciplinează egoul.

Existența îşi este ci însăşi răsplată. Pe termen lung, este mai satisfăcătoare desăvârşirea potențialității decât încercarea de a obține rezultate. De aceea, individul se sincronizează, în propriul beneficiu, cu excelența în performanță.

Totul, pe parcursul existenței, deja „este" ceea ce este la valoarea maximă pe care o poate atinge la un moment dat. „Non-acțiunea" acțiunii nu trece de la imperfecțiune la perfecțiune sau de la incomplet la complet, ci de la complet la complet şi de la perfecțiune la perfecțiune. Totul este perfect în virtutea faptului că identitatea sa corespunde exact semnificației pe care o are şi care este existența sa. Sămânța perfectă se transformă, se Metamorfozează prin aducerea la viață a mlădiței perfecte, apoi a bobocului perfect, a florii perfecte şi, după aceea, a florii veştede Perfecte. Orice formă este perfectă şi exact ceea ce este în orice Moment dat. Creația trece de la un „acesta" perfect la un „acela" Perfect. Nu mai există nicio altă posibilitate, decât în

imaginație. Totul este deja exact aşa cum „se presupune” că ar trebui să fie. n venerabil coş de gunoi vechi, stricat, lovit „se presupune” că ar trebui să arate ponosit, fiindcă altfel nu ar mai fi un venerabil coş de gunoi, vechi, ponosit. (Egoul şi-ar dori unul nou şi strălucitor, fireşte.)

Î: „Timpul” ca atare este o iluzie?

R: Creația se manifestă ca emergență pe care percepția egoului o interpretează ca „schimbare”. Asistăm la manifestarea potențialității ca realitate, care este prinsă în context ca „devenire”. Egoul suprapune peste aceasta o grilă a timpului care este doar o proiecție. Nu este decât o conştientizare continuă. Timpul este un construct mental şi o tentativă de a conceptualiza o explicație pentru succedare. Succedarea este, la rândul ei, interpretarea dată de observator şi un proces de gândire. Realitatea în sine este de neînțeles pentru minte.

Pe măsură ce egoul se diminuează, timpul dispare şi toate fenomenele par să se afle într-o mişcare lentă. Adevărul acesta a fost intuit în mod misterios de câțiva producători de film, aşa cum transpare în secvențele slow-motion din filmul *Deep Blue* (cal. 700) şi în filmul despre viața Sf. Francisc de Assisi, *Francisc de Assisi.* Realitatea este subiectivă, experiențială şi revelatoare mai degrabă decât conceptuală.

Investigarea chiar şi a ceea ce este aparent banal dezvăluie faptul că dualitatea lineară perceptuală este un produs al imaginației care se bazează, în schimb, pe eroarea ipoteticului. Totul, secundă de secundă, este expresia desăvârşită a potențialității sale karmice în baza prevalării condițiilor ce influențează emergența transpunerii în realitate a potențialității. Totul se

înfățișează așa cum este fiindcă totul este deja exact așa cum este, iar aceasta constituie sensul, însemnătatea şi valoarea sa. „însemnătatea" şi „valoarea" sunt mentalizări proiectate. Un copac strâmb este un copac strâmb desăvârşit. Dacă nu ar fi un copac strâmb desăvârşit, atunci ar fi un copac drept desăvârşit. Nu există nicio diferență semnificativă între cele două.

Î: Non-dualitatea este ca o realitate radicală în care totul este văzut ca expresie a esenţei sale, în virtutea propriei sale identităţi.

R: Iată o intuiție foarte importantă. Ansamblul Creației, în şi prin sine, trece de la perfecțiune la perfecțiune în virtutea existenței sale. Existența constituie deja realizarea potențialității exprimată ca realitate.

Forma este consecința condițiilor locale, fiind, din nou, expresia desăvârşită care a fost posibilă în contextul condițiilor predominante. Toate obiecțiile sau îndoielile legate de perfecțiunea Creației izvorăsc din *res interna/cogitans* care proiectează eroarea ipotetică asupra lumii.

Spre deosebire de aceasta, conform principiului Heisenberg al mecanicii cuantice, amănuntele modificărilor evolutive pot fi exprimate prin formule matematice. Intenția (conştiința) face să scadă funcția de undă de la potențial la actual, de la starea potențială a universului (ecuațiile Schrödinger), la starea de undă colapsată (ecuația Dirac). Noua stare devine, apoi, noua stare potențială care, după aceea, „colapsează" la rândul ei în următoarea stare definită.

Starea de Iluminare este, aşadar, Realitatea potențială care înlocuieşte iluziile poziționalităților perceptuale ale egoului. Intenția spirituală, efortul şi

decizia potențează evoluarea conştiinței de la lineară şi limitată, la Totalitatea nonlineară a Realității. În felul acesta, intenția activează progresarea de la posibilitate, la probabilitate şi realitate.

Î: La seminarii aminteaţi exemplul lui Roger Bannister, care a doborât sistemul de convingeri privitor la parcurgerea milei în patru minute. Ce legătură are asta cu lucrarea spirituală?

R: Fiecare individ care transcende nivelurile conştiinței ajungând până la cea mai înaltă treaptă a lor în domeniul respectiv, face să le fie mai uşor celor care îi calcă pe urme, la fel cum câinele din fruntea atelajului, care taie zăpada, facilitează înaintarea celorlalți câini. Străduania spirituală, aparent individuală, a unui singur om serveşte întregii umanități. Fiecare individ care ajunge, de la un nivel inferior valorii de 200, la peste permite, astfel, unui număr nedefinit de oameni să-l urmeze, Putând de asemenea servi drept potențial instructor. Nimeni nu poate deveni iluminat doar pentru el însuşi, deoarece impactul iluminării este resimțit de ansamblul conştiinței umane.

Căutătorul spiritual contemporan este avantajat de faptul că nivelul de conştiință al întregii umanități se află în creştere, manifestându-se astfel o rezistență colectivă mai redusă.

CAPITOLUL 6 - „Experimentatorul ”

Mintea funcționează ca un procesor simultan de date atât interne, cât şi externe. Ea împarte pe categorii, ordonează, stabileşte priorități, contextualizează şi interpretează, alcătuind, în acelaşi timp, bănci de informații corespunzătoare, centri emoționali, răspunsuri condiționate, precum şi corelațiile lor. Toate acestea sunt orchestrate ținând seama de contextul instinctelor emoționale/animalice, care sunt sortate, respinse, acceptate sau modificate. În plus, această complexitate multistratificată este simultan subiectul opțiunilor, alegerilor şi al voinței. Opțiunile şi alegerile care se referă la înțelesul şi valoarea globale se află sub influența şi dominația unui câmp atotcuprinzător şi general de conştiință, cu niveluri de putere concordante şi variabile, raportate la nivelul conştiinței, aceasta din urmă fiind influențată, de asemenea, şi de predispozițiile karmice. În acelaşi timp, mintea evaluează gradele de adevăr relativ, credibilitatea informației, oportunitatea şi probabilitatea unei acțiuni în cadrul unor limite sociale de comportament la fel de multistratificate, incluzând principii morale, etice, sociale şi religioase.

Sistemul acesta integrat şi complex de procesare funcționează, în mod uimitor, cu o viteză de cca. 1/10.000 dintr-o secundă, interval în care selectează şi procesează, simultan, gânduri, idei şi imagini investite cu emoții şi considerate ca fiind estimări importante. Mintea este, prin urmare, un fel de unitate de procesare de o infinită complexitate a informațiilor interioare şi exterioare. O parte din informații este percepută şi reținută în băncile de memorie, dar mai există şi o

procesare inconştientă a tuturor informațiilor, ale cărei rezultate sunt înmagazinate în inconştient. Acest dispozitiv de procesare selectivă se manifestă în decursul a 1/10.000 dintr-o secundă şi acționează ca o separare între sine şi Sine/Realitate. Această scanare procesatoare reprezintă „experimentatorul" în acțiune.

Transcenderea experimentatorului

Între manifestarea fenomenelor şi experimentarea lor apare o întârziere de 1/10.000 secundă; astfel, rezultatul este ca banda redată în playback a unui casetofon cu înregistrare care procesează informația pe durata fracțiunii aceleia de secundă dintre receptare şi redare. Important este să ne dăm scama că sinele nu primeşte decât materialul deja procesat şi nu pe acela original. La aceasta se adaugă faptul că materialul procesat interacționează, ulterior, cu răspunsul automat al sinelui individual la informațiile editate.

Deşi egoul/mintea procesorului îndeplineşte o multitudine incredibil de complexă de funcții simultan şi aparent fără efort, între intrare şi ieşire apare o scăpare. Scăparea aceasta se resimte în calitatea purității originale şi a strălucirii imanente. Ieşirea către „experimentator" este lipsită de însuflețirea şi radianța Divinității, implicite pentru Tot ce Există. Pe măsura evoluării conştiinței, ecranul acesta dispare brusc şi atunci când se petrece lucrul acesta survine o transformare profundă, în sensul că totul devine radiant, iluminat în adâncime, textură şi culoare. Totul se „înfățişează" needitat, în loc de a fi perceput şi interpretat.

Ecranul experimentatorului este energizat de dorință şi de identificarea cu ea. Dorința aceasta este ca

un nesaț de a cunoaşte, ca o senzație de lipsă, ca o sete, fiind totodată o adicție față de experiența experimentării însăşi. Mai mult decât atât, apare o identificare cu experimentarea şi conținutul informației sale ca „sine". Astfel, mintea afirmă: „cu" am văzut, am auzit, am gândit etc. Aceasta ar părea să fie, aşadar, o identificare greşită firească, din moment ce experimentatorul este vârful de atac al perceperii şi al senzației. Identificarea greşită se formează în timpul evoluției conştiinței pentru a servi trebuințelor de supraviețuire.

Începând de la primele lor manifestări în cadrul evoluției, formele vieții animale au fost inerent defective prin aceea că erau lipsite de o sursă intrinsecă de energie. Prin urmare, energia trebuia căutată şi descoperită, pentru a fi asimilată. Nucleul central al programului de bază al egoului primitiv constituia în a proba, explora, a prăda, a căuta şi „a obține". În felul acesta, de la bunul ei început, vieții animale îi lipseau din start mijloacele de supraviețuire, ea trebuind, astfel, să se afle într-o căutare constantă în vederea găsirii şi identificării surselor şi resurselor de energie care trebuiau, în situația aceasta, asimilate şi absorbite din mediul înconjurător. A fost nevoie de perfecționarea detectării şi strângerii informațiilor, dar şi ca sistemele integratoare să evalueze intrările (comestibil versus necomestibil, prieten versus duşman ş.a.m.d.). Rezultatul a fost evoluarea sistemului de supraviețuire primordială a egoului până ce acesta a reuşit să proceseze, identifice, compare şi clasifice informațiile prioritare pentru supraviețuire, sistem care a fost precursorul debutului învățării şi al inteligenței. Acest proces al experimentatorului a devenit „eul" identității distincte. Deşi s-a diversificat mult şi a devenit mai

elaborat de-a lungul mileniilor, identificarea sa de bază şi rolul său au rămas, în mare, aceleaşi.

Intenția generală, motivația şi alinierea acestui proces de bază al egoului la supraviețuire prin actele obținerii şi exercitării controlului, domină nivelurile conştiinței aflate sub nivelul de 200, caracterizate de termenul „egocentrism", ceea ce indică un interes individual agresiv şi predominarea însuşirilor prădătoare de tip animalic. Aceasta se poate sesiza cel mai clar la psihopat, la care aceste caracteristici se manifestă în mod patologic, precum şi în cazul demonstrațiilor stridente ale liderilor mesianici narcisici, care reprezintă limitarea primitivă a dezvoltării conştiinței. La nivelul conştiinței de 200 se manifestă emergența trezirii spirituale şi recunoaşterea valorii şi însemnătății egale a celorlalți, aceasta însemnând ivirea energiei spirituale care transfigurează contextul, paradigma şi intenția.

Interfața procesorului/experimentatorului constituie nucleul Separării şi al dualității, fiind totodată şi punctul focal al identității; „eul" separat percepe, astfel, sinele ca sursă a vieții şi a existenței. În centrul lucrării spirituale stă demontarea acestei programări din trecut. Sinele se identifică nu numai cu mintea/experimentatorul, ci şi cu propriul său conținut care se traduce prin memoria „mea", simțurile „mele", gândurile „mele", emoțiile „melc", proprietatea „mea", reuşita „mea", eşecul „meu", aşteptările „mele", sentimentele „melc" şi aşa mai departe. Identificarea presupune proprietate şi autoritate; astfel, egoul se percepe şi se consideră pe sine drept un agent cauzal individual, separat şi presupusă sursă a propriei sale existențe. Sinele proiectează dualitatea într-o lume în care fenomenele sunt interpretate în termeni de cauză şi efect. Atât timp cât sinele se presupune că ar fi agentul

cauzal, el este şi obiectul vinovăției, mândriei, temerii şi al tuturor emoțiilor. Se pune semnul egalității între sine şi sursa vieții, el dobândind astfel însuşirile Divinității. Egoul/mintea venerează, subtil, sinele şi îl tratează ca şi când ar fi de sorginte divină.

Egoul emfatic, aşa cum se manifestă el în cazul personalităților narcisice, demonstrează deschis cunoscuta atitudine a „copilului-rege" care stă la baza egoului uman. Aceasta se manifestă în societate ca personalitate narcisică ce se aşteaptă să-i fie satisfăcute toanele, dorințele şi să-i fie luat în considerare sentimentul exagerat de auto-importanță. Individul se simte de obicei „îndreptățit", „stingherit", „senzitiv", victimă a „desconsiderării" şi injustițiilor doar de el percepute şi pe care caută să le îndrepte prin proteste, atitudini dramatice şi auto-compătimire sfâşietoare.

Atunci când experimentatorul este deprogramat de la dezvoltarea evolutivă a egoului, cu complexitatea sa multifuncțională, se poate vedea de ce evoluția spirituală ia timp şi presupune efort, conştientizare şi motivație superioară. Dezintegrarea parțială a acestui aparat complex format din minte/ego/experimentator/sine nu este posibilă în lipsa motivației sau a asistării de către o energic spirituală anume, care deține puterea necesară îndeplinirii acestei operațiuni. În mod tradițional, această energic spirituală a fost denumită kundalini pentru a evidenția traseul său şerpuit, pe măsură ce se ridică prin canalele de energie ale şirei spinării, trecând prin centrii ei de energie ascendenți cunoscuți sub denumirea de „chakre". Această energie unică, transfiguratoare, care survine la nivelul conştiinței de 200, modifică fiziologia şi dinamica creierului, inclusiv predominarea sferelor cerebrale. În consecință, se constată o modificare a hormonilor şi a

neurotransmițătorilor din creier (vezi harta care urmează).

FUNCȚIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

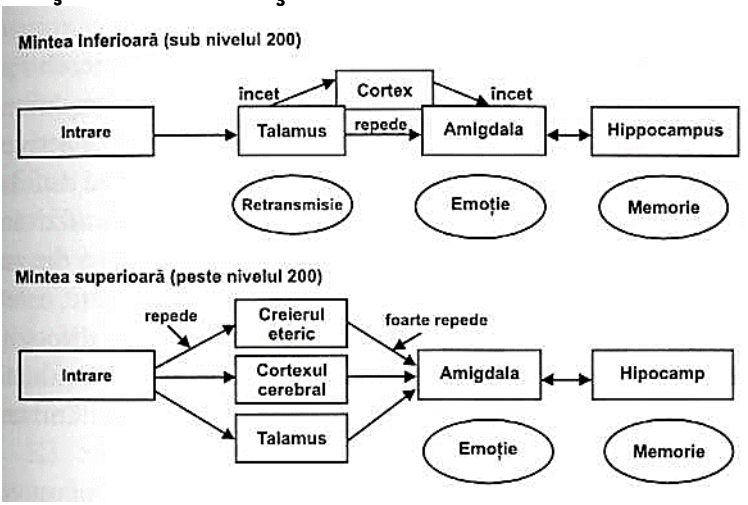

Sub 200	Peste 200
Predominarea emisferei stângi	Predominarea emisferei drepte
Linear	Nonlinear
Stres - Adrenalină	Liniște - Endorfine
Luptă sau fugi	Emoții pozitive
Alertă - Opoziție - Epuizare (Selye - Cannon: Luptă/Fugi)	Timus suportiv
↓ Celule albe şi imunitate	↑ Celule albe
Stres cauzat de timus	↑ Imunitate
Meridiane de acupunctură întrerupte	Vindecare
Boală	Sistem echilibrat de acupunctură
Răspuns kinesiologic negativ	Răspuns kinesiologic pozitiv
↓ Neurotransmițători - Serotonină	

Traseul până la emoții este de două ori mai rapid decât de la cortexul prefrontal la emoții.	Traseul până la emoții este mai lent decât de la cortexurile prefrontal şi eteric.

Importanţa:

Strădania spirituală şi intenția modifică funcțiile creierului şi fiziologia corpului, stabilind o arie specifică pentru informația spirituală în cortexul prefrontal al emisferei drepte şi în creierul eteric (energetic) corespunzător.

Interesant cum este influențată chimia alterată a creierului şi de mecanismele facilitatoare pe care le activează experiența. Anumite gene se manifestă numai ca rezultat al stresului, altele se activează numai în urma experiențelor favorabile, demonstrându-se astfel atât influența firii, cât şi a educației. O schimbare pozitivă în fiziologia creierului mai este favorizată şi de experiențele pozitive din mica copilărie, cum ar fi expunerea la muzica clasică, frumusețe, estetică şi educație religioasă, care activează şi mai mult predispozițiile genetice şi modelarea neuronală. (Aşa cum s-a menționat în lucrările anterioare, experiențele favorabile din mica copilărie reduc criminalitatea cu aproximativ nouăzeci la sută.)

Problema cu egoul procesorului/experimentatorului nu este doar structura sa, ci şi dominarea acestuia, care este diminuată numai de influxul energiei spirituale. Odată cu punerea în mişcare a energici spirituale kundalini se manifestă, pentru întâia oară în decursul evoluției, dezvoltarea unui creier eteric alcătuit în exclusivitate din energie. Acest creier eteric din energie spirituală se identifică cu contextul mai mult decât cu

conținutul, pe când sinele egoului animalic/procesorului narcisic se raportează la conținut. Procesarea creierului animalic vede lucrurile în termenii cauzei şi efectului, percepând sinele ca fiind cauzal. Creierul eteric spiritual percepe sinele ca pe un participant şi este capabil să vadă fenomenele ca o activare a potențialității. Energia spirituală are ca efect capacitatea de înțelegere non-dualistă şi, prin aceasta, dezvoltarea, în final, a aptitudinii de diferențiere a esenței de aparență.

Întrebare: Căutătorul spiritual clin zilele noastre este avantajat de deţinerea unor informaţii care nu-i erau disponibile în trecut. Pe de altă parte, par să fie încă multe alte informaţii de asimilat. Trebuie reţinute toate?

Răspuns: Nu, ele sunt furnizate în principal de dragul utilității pe care o au în facilitarea reuşitei călătoriei care, de-a lungul istorici, a fost descrisă ca fiind destul de dificilă. Prin adăugarea de noi informații şi prin creşterea conştiinței globale, probabilitatea atingerii stărilor avansate de conştiență este cu o mic la sută mai mare decât înainte. Chiar şi luarea hotărârii de a- ți asuma o asemenea misiune este o dovadă de înaltă evoluție spirituală.

Scopul furnizării unui volum mare de informații suportive este acela de a oferi mijloacele de coroborare a adevărului conținut în informații. Astfel, se pune la dispoziție o pavăză împotriva interpretărilor greşite, de care adevărul spiritual a avut frecvent parte de-a lungul timpului.

Î: De ce este adevărul şi, în special, adevărul spiritual, atât de des subiectul răstălmăcirilor şi al interpretărilor eronate?

R: Supraviețuirea egoului se bazează pe înfrângerea adevărului, pentru că el este dependent de cedarea în fața falsității şi a iluziei. Ce-i drept, adevărul spiritual lansează o provocare presupunerii egoului că el ar fi suveranul. Din punct de vedere social, aceasta se observă în creşterea popularității secularismului, care încearcă să elimine orice referire la Divinitate, la adevăr spiritual şi chiar la aspectele elementare ale moralității ori eticii. Atracția actuală spre relativism (cal. 180- 190) este dată de faptul că acesta contribuie la dorința egoului de a domina, în virtutea afirmației că nu există adevăr absolut. Filosofia aceasta, avansată de curând, se bazează, de fapt, pe nihilism (cal. 50) şi constituie rațiunea fundamentală a Promovării sociale a non-integrității de către distorsionarea Politică. Aşa se face că adevărul întâmpină opoziție atât din interiorul, cât şi din afara religiei.

Î: Întregul conţinut al minții, inclusiv memoria, este vast şi conține miliarde de biți de informație, precum şi o multitudine năucitoare de funcții operaționale complexe. Sarcina de a învinge dominarea pe care o exercită pare copleşitoare, chiar intimidantă.

R: Când este privită dintr-o perspectivă lineară, pare, într- adevăr, să fie o muncă herculeană; şi, totuşi, fundamentele conținutului şi operațiunilor ei seamănă cu placa de bază a unui calculator, care, atunci când este deconectată, dezactivează seturi întregi, voluminoase de operațiuni. În mod analog s-ar putea afirma că fiecare nivel al conştiinței este instrumentat de propriul său câmp atractor de energie predominantă (vezi „Dinamici nonlineare" în *Putere versus Forță* Hawkins, 1995, Ed. Cartea Daath 2005Î), care

reprezintă, aşadar, „placa de bază” operațională a câmpului respectiv.

A alege iertarea, renunțând la „plăcerea” resentimentelor justificate şi a purtării de ranchiună, deconectează toate gândurile şi motivele de nemulțumire asociate acestora, împreună cu nenumăratele lor raționalizări şi amintiri. Astfel, fiecare nivel are proprii săi stâlpi susținători de bază, iar când se renunță la ei, nivelul respectiv nu-şi mai poate exercita dominația. Prin înlăturarea plăcilor de bază ale fiecărui nivel în parte, se constată că totul este doar ceea ce este, iar judecarea critică este lăsată în scama lui Dumnezeu.

Fiecare nivel are sentimentele lui negative asociate, aici fiind incluse vinovăția, ruşinea, teama etc., aşa că eliminarea punctelor de susținere face ca întreaga piramidă să se prăbuşească. Fiecare pas parcurs pe calc este plin de satisfacții prin el însuşi şi consolidează dedicarea față de procesul în sine. Prin îndepărtarea poziționalității care are drept consecință un întreg nivel al conştiinței, energia negativă dispare şi este înlocuită de energii spirituale pozitive. Pe măsură ce procesul înaintează, opoziția la el scade.

Î: Care este informaţia cea mai utilă de cunoscut? Există vreo cheie de boltă pentru înţelegere?

R: Rezistența scade atunci când apare înțelegerea clară a faptului că tot la ceea ce se renunță nu are o valoare intrinsecă, că valoarea aceea este doar una imaginară ca urmare a plăcerii satisfacției obținute de ego din situația respectivă. Principiul consimțământului trebuie aplicat, însă, numai asupra satisfacției egoului, nu şi asupra obiectului sau stării dorite.

Cineva s-ar putea întreba: merită, oare, să se renunțe la Dumnezeu pentru toate acestea? Astfel, poziționalitatea egoului are un preț şi aceasta este situația în care ar trebui să se facă apel la consimțământ. Fiecare poziționalitate se bazează pe prezumția că realizarea ei va aduce fericirea. În felul acesta, nimic nu este valorizat cu adevărat, cu excepția iluziei că ceva tot va reuşi să aducă, până la urmă, fericirea.

Aceasta subliniază importanța de a ne aminti dictonul lui Socrate, care spunea că oamenii aleg întotdeauna numai ceea ce li se pare a fi bine. Numai că ci nu ştiu care este „adevăratul" bine. Devine evident, prin cercetarea conştiinței, că fericirea este asociată unui singur factor, cu un anumit nivel al conştiinței.

Î: Care este focalizarea principală de importanţă critică a egoului, adică factorul său critic?

R: Egoul se concentrează într-o singură direcție, şi anume pe experimentator, care este programat să caute plăcerea şi supraviețuirea prin câştigarea acestora. El vede fericirea ca pe ceva ce se dobândeşte, se posedă şi se incorporează. De aceea, experimentatorul este programat să „obțină". Rolul experimentatorului este acela de a obține plăcerea şi de a pune stăpânire pe ea. Nu este preocupat de suflet decât dacă devine, în mod fortuit, orientat spre spiritualitate. Atunci țelul său se schimbă şi descoperă că sursa plăcerii este în întregime în interiorul lui. Când îşi dă seama că sursa plăcerii neîntrerupte o constituie Sinele şi nu şinele, urmarea este independența față de lume. Gratificația dorințelor egoului se situează în sfera linearului. Adevărata fericire izvorăşte din nonlinear. Prin renunțarea la dependența experimentatorului de plăcere şi de fericire, se descoperă

că sursa fericirii este existența proprie şi că realizarea Sinelui este însăşi fericirea.

Î: Se pare că ataşamentele egoului sunt numeroase şi aproape copleşitoare.

R: Complexitatea este o percepție a egoului/minții. Un cuțit ascuțit poate să taie sute de obiecte diferite; nu este nevoie decât de un gest simplu. În mod similar, este necesar doar *un* singur şi *simplu concept-cheie* pentru desprinderea de toate împovărările egoului. Acesta din urmă are o singură dependență, iar aceea este față de plăcerea/câştigul subiectiv. Este răsplata secretă a *tuturor* dorințelor, valorilor proiectate şi atracțiilor. Plăcerea aceasta este exagerată de valoarea proiectată, însemnătatea, farmecul sau însuşirea de a fi ceva special. Există doar *un singur* câştig şi acest câştig, mereu acelaşi, este pur şi simplu suprapus peste tot ceea ce este dorit, aducând în felul acesta, după sine, ataşarea. Plăcerea este asociată cu fericirea derivată. Egoul are, aşadar, un singur țel: acela ca discernământul să reuşească să se elibereze de toate atracțiile. Acest unic motiv este proiectat asupra a numeroase şi diferite obiecte, persoane sau însuşiri.

Un ego inteligent poate extrage nectarul/răsplata mulțumirii şi plăcerii secrete din orice alege în mod arbitrar. În realitate, există întotdeauna şi de fiecare dată unul şi acelaşi scop. Acel „ceva" dorit este, în orice caz, irelevant. Locul unde se află acesta este imaginat a fi „acolo, departe", dar el se află, în realitate, „aici, în interior", fiindcă plăcerea câştigului este subiectivă şi interioară. Renunțarea la acest unic şi singular scop dezvăluie Realitatea Sinelui, care este sursa primară imanentă a întregii fericiri şi a cărei Realizare pune capăt tuturor nevoilor şi dorințelor. Locul în care se află

fericirea este întotdeauna şi exclusiv în interior. Plăcerea este trecătoare; bucuria şi fericirea izvorăsc din interior.

CAPITOLUL 7 - Pe muchie de cuţit

Se poate observa că nici măcar la nivel de concept nu se poate descompune complexul ego/experimentator în mod linear şi că acest lucru este imposibil fără ajutorul divin, care, de altfel, este asigurat chiar de prezența energiei spirituale. Energia spirituală este o emanație a Sinelui. Fluxul de energie Divină este rezultatul predispozițiilor karmice, alături de Har, alegere spirituală şi de asentimentul Voinței, aşa cum apare exemplificat de venerare, angajare spirituală, rugăciune, implorare, servire dezinteresată, compasiune şi iubire.

Calibrarea conştiinței indică nivelul de evoluție a conştiinței, care este corelat cu gradul de dominare al energiei spirituale ce însoțeşte adevărul şi iubirea. Dată fiind multitudinea sa de sisteme de convingeri, egoul nu poate fi descompus în mod serial. În schimb, prin intenție spirituală şi devoțiune, nivelul calibrabil progresează şi, pe măsură ce se întâmplă acest lucru, câmpul însuşi susține descompunerea dominației egoului.

Tehnicile şi practicile care dizolvă adoptarea diverselor poziții ale egoului pe Scala Conştiinței au fost descrise în altă parte *(Transcenderea nivelurilor conştiinței).* S-au făcut referiri la acestea şi în capitolele despre meditație şi contemplație. Într-o anumită perioadă a evoluției spirituale şi prin asentimentul voinței, apare decizia interioară de urmărire cu seriozitate şi în mod activ a conştientizării de dragul ei însăşi. Aceasta poate fi însoțită de o modificare a stilului de viață şi/sau de căutarea învățătorilor spirituali sau a

comunităților spirituale. Practic, Principalele elemente ale lucrării spirituale serios asumate constau din:

1. Disciplina de a se concentra fără a se lăsa abătut de altceva.
2. Consimțământul de a lăsa toate dorințele şi temerile în seama lui Dumnezeu.
3. Consimțământul de a trece prin suferințe trecătoare până la depăşirea dificultăților.
4. Statornicie şi vigilență
5. Trecerea de la interesul manifestat ca participant/ experimentator la statutul de martor/ observator.
6. Consimțământul de a renunța la judecarea critică şi la formarea opiniilor relativ la ceea ce se observă.
7. Identificarea mai mult cu câmpul decât cu conținutul acestuia.
8. Purcederea cu siguranță şi încredere, datorită acceptării faptului că Iluminarea este destinul fiecăruia dintre noi şi nu un scop, o dorință sau o speranță, ca şi înțelegerea că ea este o condiție care apare ca rezultat al deciziei, intenției şi dedicării devoționale, urmare atât a karmei, cât şi a Grației Divine.
9. Evitarea înfrumusețării excesive sau a exagerării strădaniei sau a destinației sale finale şi bizuirea, în schimb, pe devoțiunea de dragul devoțiunii.

Pe muchia cuțitului: cum se poate rămâne pe creasta valului

Martorul/observatorul reprezintă o atitudine contemplativă de echilibru. Fenomenele apar şi dispar. Individul trebuie se renunțe la dorința de a experimenta

fenomenele sau de a „gusta” experiența doar de dragul experienței.

De remarcat că sentimentele şi gândurile se formează şi se estompează asemenea valurilor. Anticiparea viitorului este deseori consecința, izvorâtă din teamă, a tentativei de a-l controla. Teama, controlul şi anticiparea sunt asociate cu îndreptarea concentrării asupra părții anterioare a valului experimentării. Dimpotrivă, cramponarea de gânduri şi sentimente fie şi pentru 1/10 dintr-o secundă după ce creasta valului v-a depăşit, înseamnă să vă concentrați asupra trecutului şi să vă agățați de acesta. Concentrarea trebuie să se manifeste asupra crestei valului însuşi, în momentul în care acesta se desface în acea deschidere spre „experimentare”, pe durata a 1/10.000 dintr-o secundă. Identificarea acestui „interval” este posibilă datorită însuşirii intrinseci a conştiinței/conştientizării, care nu poate fi subiect al amânării. Nu este ceva care să poată fi ales prin percepție, fiindcă percepția se deplasează cu exact aceeaşi viteză ca şi gândirea.

Conştientizarea/conştiința se află imediat sub sau imediat deasupra rolului de martor/observator. Este silențioasă şi nemişcată, asemenea cerului sau spațiului. Prin renunțarea la anticipare, cramponare, căutarea plăcerii sau evitarea neplăcerii, concentrarea rămâne fixată pe muchia de cuțit a crestei momentului fugar. Adoptând această poziție stabilă, gândirea şi imaginile se retrag treptat şi dezvăluie faptul că acel câmp care stă la baza lor este activat de dorința şi de intenția gândirii însăşi. Pe măsură ce concentrarea şi interesul se mută de la conținut la observator/martor, se va descoperi că acesta este o emanație a conştiinței ca şi conştiență şi o însuşire nonlineară, impersonală primară, imanentă şi autonomă.

Cu toate că această meditație/contemplație poate părea neobişnuită sau incomodă la început, fiind în acord cu voința energiei Divine ca ajunge până la urmă să se poziționeze de la sine, fără niciun efort. În cazul în care informațiile la care suntem spectatori nu sunt nici dorite, nu trezesc nici rezistență şi nici nu Ii se conferă valoare fiind considerate drept „ale mele", acestea încep să se restrângă şi, la un moment dat, dispar. Fiecare dintre ele, pe măsură ce se iveşte trebuie, în schimb, lăsată în seama lui Dumnezeu; astfel se dezvăluie sursa de energie silențioasă, dornică să fie gândită sau experimentată. Pentru a o dezenergiza, u trebuie decât să lăsați această dorință în seama lui Dumnezeu.

Transformare/Revelație

Prin retragerea interesului sau a valorizării de pe ecranul protector al „eului"/sinelui iluzoriu al experimentatorului, sinele iluzoriu devine mai mult un obiect, decât un „eu". Dominația şi interferența sa slăbesc şi încep să dispară. Aparența şi calitatea lumii înregistrează, atunci, o schimbare majoră. Odată cu îndepărtarea interferenței ecranului procesator, totul se revelează ca radiind intrinsec şi minunat. Totul „apare" însuflețit şi animat de conştiință. Vechea înfățişare a lumii pare, prin comparație, ştearsă şi monocromă prin comparație cu o imagine Tehnicolor. Acum, totul îşi dezvăluie strălucirea de o uluitoare frumusețe ca urmare a însuflețirii, atotprezenței şi a universalității vieții.

Totul este interconectat, fiind o expresie a Totalității şi a Unității. Totul se întâmplă spontan şi de la sine. Calitatea extraordinară a frumuseții radiante este pusă în evidență ca fiind însăşi Esența Creației. Mintea se linişteşte. La început cu reținere, apoi fiind copleşită, ea

realizează că Divinitatea se dezvăluie pe Sine drept un dar al prezentării. Este manifestarea unică a Divinității ca şi Creație, care este continuă. Totul îşi exteriorizează conştientizarea prin venerarea şi adorarea față de existența iubirii copleşitoare ca şi Prezență. Prezentarea este amețitoare; până şi câmpul conştientizării conştiente este temperat de această măreție.

Prezența duce la încetarea funcționării în sensul obişnuit. Familiara identitate de sine dispare. Fără ajutorul Divin nu se mai poate vorbi nici măcar despre Realitate. Aceasta nu poate fi nici descrisă, nici explicată. (Până şi o aluzie la ea a avut nevoie de treizeci de ani.)

Ațintirea minții

Acesta este un subiect des amintit în timpul seminariilor şi la care se face aluzie în literatura clasică spirituală. Noțiunile de bază au fost descrise ca un proces volițional deseori confundat cu „concentrarea". Numai că cl apare mai ales ca rezultat al focalizării mai mult decât al efortului, ceea ce se şi subînțelege prin conceptul de concentrare. Trebuie luată decizia de a „lăsa să se întâmple", şi nu aceea de a „face" ceva. Aceasta presupune consimțământul de a renunța atât la agățarea de spectacolul fenomenelor în manifestarea lor, cât şi la evitarea lor, indiferent dacă acestea îşi au originea în interior (minte/emoție) sau în exterior (percepție/simțuri).

Nu este nevoie decât de renunțarea la atracția sau aversiunea fată de fenomenele tranzitorii. Prin noțiunea de „concentrare" se înțelege efortul, deoarece egoul se concentrează asupra conținutului, care este linear, pe când conştientizarea ar trebui, de fapt, să se retragă din

conținut (imagini, gânduri, idei, sentimente etc.) în câmpul contextual nonlinear însuşi.

Această atitudine culminează cu apropierea de întrebarea: „cine" este acela care urmăreşte? Dacă suntem sinceri cu noi înşine, ne dăm scama că nu există niciun „cine", dar că, în schimb, există un „ce", respectiv o însuşire autonomă care observă. Aceasta ajunge să fie detaşată datorită renunțării la intenția de a „face" ceva în legătură cu fenomenele - de exemplu, a căuta să simțim plăcere sau o anumită emoție.

Un termen mai adecvat pentru acest proces ar fi „neațintirea minții", în ideea că aceasta este alegerea/decizia de a nu o focaliza, fiind astfel atrasă în participarea la fenomene tranzitorii. Individul trebuie doar să permită asistarea la aceste fenomene, printr-o alegere voluntară şi nu prin încercarea silnică de a-şi îndrepta concentrarea într-o anumită direcție. Cuvântul „ațintire" este specific linear, dar şi dualist, prin aceea că împarte contextualizarea într-un „cine" care se concentrează asupra unui „ceva", de aici decurgând o divizare dualistă într-un „acesta" şi un „acela". Dualitatea aceasta cedează ca urmare a intenției de a experimenta fenomenele. Astfel, ea se situează în direcția opusă față de introspecția psihologică, menită să cerceteze cum gândeşte sau ce simte cineva în timp ce-şi aminteşte diverse evenimente de viață. Tipul acela de cercetare duce la o căutare nesfârşită, în care fiecare bucățică de informație trimite automat la întrebarea următoare, indicând faptul că este, prin urmare, un sistem menit mai degrabă să exploreze egoul, decât să-l transcendă. Se va observa că aspectul experimentator al egoului este constant aplecat spre obținerea de beneficii de la fenomenele la care asistă, chiar dacă nu ar fi decât

pentru a-şi confirma propria sa realitate, şi anume aceea de a fi „tu”-ul mereu- încrezutului „eu” individual.

Egoul refuză să accepte că desfăşurarea treptată a fenomenelor este autonomă şi impersonală. El este obişnuit să intervină imediat ca să impună un sentiment, care este întotdeauna, de fapt, expresia unui punct de vedere sau a unei poziționalități a egoului, precum şi o opinie sau măcar ordinul de a-şi afirma propria importanță, esențială pentru identitatea individuală şi pentru simțul realității. Încetarea identificării experimentatorului cu propria sa realitate înseamnă o tranziție majoră de la conținutul dualist, la contextul non-dualist şi, ca atare, de la sine la Sine.

Atracția fenomenelor

Experimentatorul este sedus de ademenirea şi de atracția exercitate de fenomenele tranzitorii din cauza însemnătății şi valorii pe care le proiectează asupra lor. Acestea oglindesc faptul că înțelesul, importanța şi semnificația care se sesizează constituie întreg fundamentul industriei de publicitate, în scopul câştigării atenției şi al stimulării dorinței de a „avea”, a „face” sau a „fi” (plin de succes, admirat, bogat etc.).

Astfel, toate fenomenele observate sunt ca nişte solicitări nesfârşite de a „poseda”, a „pretinde”, a „fi” şi, ca prin minune, aduc beneficii. Conținutul fenomenelor tranzitorii şi observate este, prin urmare, înfrumusețat, considerându-se că ar avea semnificație sau valoare, devenind apoi particularizat, chiar dacă singura sa importanță sau semnificație o constituie aceea de a fi „al meu”. Tendința aceasta se remarcă în context clinic, unde îşi face apariția panica în legătură cu pierderea de memorie în intervalul de timp cât durează o amnezie.

Este un fenomen întâlnit la anumite persoane în vârstă în perioadele timpurii ale pierderii memoriei, dar pe măsură ce progresează cci mai mulți pacienți devin indiferenți la el şi puțin le mai pasă în ce dată sau în ce an sunt, ori chiar de vârsta pe care o au. Această amnezie continuă să provoace o oarecare panică printre personalul îngrijitor şi membrii familiei, dar este ceva acceptat în unanimitate de către oamenii în vârstă.

Este educativ să ne imaginăm o întreagă perioadă din viața unui individ în care memoria să fie absentă (asta ni s-a întâmplat deja fiecăruia dintre noi, doar că fenomenului nu i s-a acordat atenție). La început, apare panica şi melodrama emoțională provocate de această pierdere. Studierea a „ce" anume s-a pierdut este destul de revelatoare. După o oarecare reflecție, aşa-zisa pierdere tragică se transformă într-un „şi ce dacă?". Memoria este valorizată prin acordarea însuşirii sentimentale de a fi ceva „prețios", fiindcă memoria aceasta sunt chiar „eu" sau fiindcă ea este „a mea".

Experimentul mai dezvăluie şi identificarea sinelui cu o linie temporală dreaptă, subiectivă şi experiențială. Mintea adultă obişnuită este, de obicei, incapabilă să-şi amintească amănuntele unor perioade de timp sesizabile. Pentru a reuşi acest lucru este nevoie de efortul concentrat pe care o persoană este capabilă să- 1 mobilizeze numai în cazul unor evenimente foarte importante. Este interesant de observat că în intervalul acelor ani lipsă, egoul/mintea era ocupată să experimenteze şi să extragă, ca de obicei, întreaga răsplată imaginară de care era în stare din fenomenele trecătoare. Întrebarea care se pune este „ce valoare are asta în momentul de față?"

Pentru a veni în sprijinul detaşării de farmecul atrăgător, seducător al conținutului tranzitoriu linear al

fenomenelor observate, este util să ne închipuim că ceea ce se experimentează va fi, de asemenea, uitat, în mod obişnuit în doar câteva secunde. Conținutul acesta linear nu este atât de important încât să fie recuperat decât dacă el nu este cumva evidențiat ca fiind „special" sau important. O analogie ne este oferită de recenta descoperire a fenomenului „clipirii", prin care creierul/mintea decuplează automat percepția vizuală de fiecare dată când ochiul clipeşte (Bristow, 2005). Drept urmare, într-o viață de durată obişnuită aproximativ nouă zile sunt petrecute în obliterare vizuală.

Exercițiile experimentale dezvăluie că nu suntem victimele pasive ale proceselor de gândire, ci, dimpotrivă, suntem însuşi punctul lor de origine datorită intenției noastre de a extrage valoarea proiectată. Odată însuşită această înțelegere, ne eliberăm de dominația falsului „cu" al experimentatorului.

Sinele nu este nici supus, nici limitat de experimentator. Calitatea sa nu este nici lineară, nici secvențială, el fiind independent de fenomene şi chiar de săvârşirea experienței însăşi. În virtutea identității pe care o are, Sinele este, de la bun început, simultan Cunoscătorul şi Cunoscutul.

Întrebare: Descrierea minții aţintite lămureşte faptul că aceasta nu este cu adevărat un proces, o procedură specială sau o practică solicitantă, ci mai mult un mod de orientare spre fenomenele trecătoare ale experimentării.

Răspuns: Este ceva asemănător cu o postură, o poziție de echilibru sau cu o atitudine predominantă, este ca şi cum am li la prora unui vas care are o singură direcție în ciuda aspectelor diferite ale valurilor individuale. De fapt, la un anumit nivel mintea

procedează permanent în felul acesta, în sensul că observă o multitudine de fenomene trecătoare, dar nu se opreşte să reacţioneze la ele, să le reţină sau să „facă” orice altceva în legătură cu ele.

Din intrările multiple, mintea se opreşte pentru a selecta doar câteva fragmente de informaţie sau date pentru a li se acorda atenţie şi pentru a fi examinate în mod deliberat. Cele mai multe dintre potenţialele informaţii lineare sunt ignorate chiar dacă au fost înregistrate şi observate. Atenţia se bazează selectiv pe o valoare prezumtivă, care este doar tranzitorie. Urmărind ce anume selectează mintea pentru acordarea atenţiei, tendinţele sale devin vizibile şi dezvăluie sursele de atracţie şi de aversiune ale acesteia. Prin renunţarea la tendinţa de a proiecta fie dorinţa, fie aversiunea, totul capătă o valoare egală atunci când este lipsit de caracterul special proiectat.

Demonstrarea aceluiaşi stil se poate observa în natură, la o pasăre care zboară la înălţime, deasupra liniei orizontului, unde se poziţionează pentru a beneficia fără efort de curenţii oceanici. Aripile ei abia se mişcă şi nu fac decât să se adapteze, prin mişcări fine, subtile, la vânt. În felul acesta, pasărea poate rămâne neobosită în aer pe perioade mari de timp.

Î: Dar, în felul acesta, nu se pot pierde constatări sau experienţe importante?

R: Din nou, „important” şi „de valoare” sunt indicii ale prelucrării informaţiilor. Fără selecţie totul are aceeaşi „valoare”, deoarece Sursa se află în interior, ca rezultat al existenţei implicite. Totul este la fel de desăvârşit, frumuseţea şi perfecţiunea intrinsece a tot ce există radiind fără efort în exterior.

Odată cu refuzarea proiectării valorilor totul devine egal ca valoare, în virtutea propriei existențe şi a emergenței Creației, urmare a căreia forma este o expresie a neformei înnăscute a Unicității. Percepția se concentrează asupra unicității şi diferențelor lineare, deci, prin urmare, asupra separării. Sinele este atotcuprinzător.

Egoul, prin proiectarea valorii prezumtive, vede frumusețea numai selectiv şi o fundamentează pe o linearitate favorizată de aşteptările esteticii. În lipsa prelucrării, frumusețea imanentă a tot ce există radiază ca o însuşire înnăscută a existenței însăşi. În viața obişnuită, observația aceasta tinde să fie pusă în umbră fie şi doar ca urmare a numărului copleşitor de stimuli. Unul dintre deziderateleartei este alegerea aproape a oricărui subiect ca obiect de studiu şi „imobilizarea" sa în acest fel, pentru ca frumusețea intrinsecă şi perfecțiunea sa, ca expresie a „ceea ce este", să poată fi scoase în evidență. Procesul acesta dezvăluie prezența esenței din spatele formei.

Iubirea are, la rândul ei, propria caracteristică, iar familiarul se impregnează de valoare fiindcă însemnătatea sa interioară a fost deja stabilită. Prin intermediul acestui proces lucrurile familiare ne devin „dragi" şi Ic prețuim, chiar dacă nu este vorba decât de perechea preferată de papuci vechi de casă. Sinele îndrăgeşte totul, dar nu pentru că ar fi „al meu", ci doar pentru că „este".

Î: Metoda descrisă este echivalentă cu eclipsarea şi alăturarea laturii „experimentatoare" a egoului ca centru Predominant de interes şi energic psihică.

R: Rolul său poate fi evitat şi, în acelaşi timp, procesul său de prelucrare nu mai este valorizat. Ceea

ce este devalorizat ! tinde să dispară. Conştientizarea este o calitate a conştiinţei însăşi care nu este constrânsă de trebuinţa de a „face” ceva. Ea doar „este” şi, în virtutea acestei însuşiri intrinseci, sesizează *direct* esenţa. Prezenţa Divinităţii ca Sine nu presupune niciun efort. Aceasta „ştie” ca şi însuşire a identităţii, aşa că nu este necesară stabilirea unei relaţii între un „acesta” şi un „acela”, sau între un „eu” şi un „lucru anume”. Realitatea care se dezvăluie ca urmare a renunţării la identificarea cu muchia egoului experimentatorului/procesorului nu poate fi descrisă cu uşurinţă în cuvinte. Conştientizarea subiectivă a existenţei este o cunoaştere primară a priori, neprelucrată, situată dincolo de exprimarea verbală. Sursa ei o constituie Sinele şi nu, aşa cum consideră egoul, aspectul experimentator al sinelui.

Î: Asta înseamnă că, în realitate, nu există nici „muchie” şi nici „tăiş”.

R: Analogia aceasta continuă să aibă o valoare pragmatică până când nu mai este de nicio utilitate şi nu te mai poţi servi de ca. Este ca şi când ai dispune de un bac cu ajutorul căruia să traversezi un râu, aceasta fiind şi singura sa întrebuinţare. Acelaşi lucru se întâmplă cu toate tehnicile şi practicile spirituale.

În Prezenţa Divinităţii, practicile spirituale nu-şi mai au rostul, tot aşa cum nu mai este nevoie de vâsle odată ce s-a ajuns pe ţărmul opus. Asemenea tuturor termenilor denominativi, în noua linearitate a Unicităţii Sinelui/Divinităţii dispare şi „muchia”. Nu există un sine individual care să fie martorul Realităţii Ultime, deoarece Cunoscătorul şi Cunoscutul se dizolvă într-o unică Identitate. Noţiunea de „muchie desemnează interfaţa calităţii de procesor/experimentator, ceea ce înseamnă o

delimitare artificială. O altă descriere, care poate părea încă o dată ambiguă, este, să spunem, că deja totul îşi este propria oglindire, în virtutea existenței realității proprii.

Î: Contemplarea facilitează, atunci, progresul discernerii esenţei de percepţie?

R: Contemplarea îi permite procesului să devină mai mult rezultatul interpretării decât acela al concentrării, procesul fiind mai înrudit cu efemerul. În practică, el este defocalizat ca rezultat al intenției. Este, totodată, non-manipulator. Tehnicile spirituale se formează şi se maturizează prin reflecție, după care devin pe nesimțite un fel de „a doua natură" - uşoare şi fireşti. Nu este ceva nou care să trebuiască deprins sau stăpânit, ci o tendință firească şi o însuşire a conştiinței ca şi conştientizare, ca identificare a Cunoaşterii Sinelui. Sinele este învățătorul interior ale cărui calități trebuie doar remarcate şi apreciate.

Î: întrebările care izvorăsc din ego apar sub forma gândurilor şi a interogaţiilor specifice. Sinele se exprimă mai mult sub aspectul înclinaţiilor subtile, care nu îmbracă propriu-zis o formă verbală şi nici nu sunt explicite.

R: Egoul n-ar şti ce întrebări să adreseze, fiindcă valorile sale şi modul său de colectare a informațiilor operează prin intermediul altor mecanisme. Se poate observa că întrebările adevărate apar spontan. Este ca şi cum răspunsurile ar fi deja prezente, dar au nevoie de finalitatea declarării lor pentru a-şi consolida claritatea. Este consecința unui proces aflat în desfăşurare care întâlneşte uncie dubii. Procesul este, într-un fel, şi recunoaşterea formală a ceea ce deja se cunoaşte fără să

fi fost enunțat. Toată lumea ştie, la un anumit nivel, că „este”; egoul recurge atunci la calambururi în legătură cu amănuntele acestei definiri, numai că Sinele nu este păcălit de această stratagemă. Toate falsele identificări pot fi îndepărtate într-o clipă, odată cu acceptul de a lăsa orice mentalizare în seama lui Dumnezeu.

Iluminarea este rezultatul unei schimbări de proporții a conținutului şi a identificării. Focalizarea experimentatorului este ca un ecran care maschează Realitatea şi care se retrage de la sine atunci când sunt îndepărtați stâlpii de susținere. Acesta este efectul abandonării voinței proprii lui Dumnezeu. Simțul realității sinelui Se datora, în fapt, doar prezenței care stătea la baza Sinelui.

Î: Pentru comunicarea informaţiei ne folosim de limbaj. Când acesta este utilizat în domeniul spiritual se ajunge, la un moment dat, într-un impas frustrant. Mintea doreşte să continue să gândească despre el.

R: Limbajul este denotativ prin specificitatea şi liniaritatea sa, dar are în acelaşi timp implicații şi referințe nonverbale care se constituie, de asemenea, într-o însuşire subiectivă de-a sa. Astfel, o învățătură poate deveni, în final, nonverbală şi poate fi transmisă prin câmpul nonlinear al acelui nivel de conştiință în care cunoaşterea este implicită câmpului însuşi. Acesta constituie avantajul prezenței unui învățător, al cărui câmp de energie se comportă ca un catalizator. Câmpul de înaltă energie al Sinelui se află deja prezent în aspirant. El nu trebuie dobândit în niciun fel, ci doar activat, ceea ce reprezintă consecința unei potențialități karmice pozitive.

CAPITOLUL 8 - Totalitate versus Nimic

Introducere

Conținutul minții este exprimat în formă lineară, adică prin concepte, idei, imagini şi stări emoționale corespunzătoare acestora. Prin străduanie spirituală se renunță la ele, în felul acesta ele dezenergizându-se. La un moment dat s-ar putea manifesta îngrijorarea că „şinele" este anulat şi că, drept urmare, „eu nu voi mai fi eu". Mai mult decât atât, ar putea apărea teama că existența ar putea înceta, care se instalează ca teamă clasică de non-existență sau teamă de vid. Este de înțeles, pentru că gândul pe care se fundamentează ea este acela că dacă „eul" constă din programele corecte, iar la acestea se renunță, oare nu va dispărea şi „eul" odată cu ele? De aceea, este important de înțeles semnificația „Vidului", mai ales din perspectiva răspânditei lacune a unei depline înțelegeri a acestei noțiuni, care figurează în diverse texte budiste şi în alte scrieri cum ar fi calea negării înfățişată în *învățăturile Zen ale lui Huang Po* (cal. 850). Ca urmare a învățăturilor citate, Huang Po a continuat să evolueze până la nivelul conştiinței de 960, aşa cum s-a arătat în *Transcenderea nivelurilor conştiinței.*

Vidul

Prin calea negării, un devot sârguincios ar putea întâlni fenomenul de Vid/Nimic. Acesta îşi face apariția, cu aproximație, Pe la nivelul conştiinței 850. Vidul este, în aparență, complet şi suficient prin sine însuşi, la care

se adaugă faptul că este impresionant în virtutea nemişcării şi liniştii sale, în plus față de absența ideației sau a oricărei forme de linearitate. „Cu siguranță”, îşi închipuie devotul, „aceasta este starea de Iluminare”, deoarece dispoziția sa este una liniştită, împăcată un vid real, fără limite de timp sau de spațiu. Vidul mai este lipsit şi de emoții sau percepții, el fiind nonlinear şi, astfel, lipsit de asemenea opțiuni. Starea aceasta este elogiată şi de discipolii avansați, adică de „arhați” (cal. 800), care consideră în mod eronat că Vidul ar fi stadiul suprem al Iluminării.

Este evident că dacă Nimicul ar fi Realitatea Ultimă, n-ar mai rămâne nimeni care să o descrie din moment ce observatorul ar fi, la rândul său, inclus în acest Nimic. De aceea, faptul că el a fost, totuşi, descris, înseamnă că pentru constatarea fenomenului este prezentă însăşi conştiința.

Eroarea apare în două ipostaze: (1) înțelegerea greşită a învățăturilor lui Buddha ca urmare a neexplicării termenilor şi (2) identificarea greşită a Iubirii ca fiind o constrângere şi o limitare. Aceasta din urmă apare prin confundarea iubirii personale, limitate, emoționale (dintre un „cu” şi un „tu”) cu Iubirea Divină care este, spre deosebire de cea dinainte, o însuşire nonlineară, necondițională a Divinității, fără subiect şi fără obiect.

Iubirea Divină este un câmp atotcuprinzător, iar caracteristicile sale sunt de neuitat, aşa cum ştie oricine a trecut la un moment dat printr-o experiență în apropierea morții. Este cu adevărat şi implicit inefabilă, iar prezența sa dă impresia unei topiri în totalitatea sa desăvârşită, experiențială. Nimic din viața mundană nu se apropie nici măcar de departe de ca. Este de o

blândețe profundă şi, totuşi, infinit de puternică datorită nesfârşitei sale tării.

Specifică Prezenței ca Iubire este însuşirea de netimp/veşnicie. Chiar şi o fracțiune de moment de Prezență în timp terestru este resimțită prin intermediul Sinelui drept o eternitate. Aceasta este o dovadă inconfundabilă. Prin urmare, să fi Cunoscut Realul fie şi pentru câteva secunde fugare, înseamnă să-l fi cunoscut odată pentru totdeauna.

Confuzia care se face în legătură cu învățăturile lui Buddha se datorează interpretării greşite a conceptului de „nimic" (lipsa linearității), care se consideră că ar însemna vidul Nimicului (non-existența). În lipsa Iubirii Divine ar fi cu adevărat Nimic şi, în mod paradoxal, non-existența ar fi atunci o „realitate" ipotetic posibilă. „Nimicul" îşi are propriul său nivel, care continuă să fie incomplet din moment ce îi lipseşte Iubirea Infinită, semnul inconfundabil şi însuşirea cea mai importantă a Divinității. Această limitare este indicată şi de nivelul calibrabil al Nimicului, de 850.

În această viață, Vidul a revenit când aveam vârsta de trei ani, când, din starea de Nimic, s-a ivit subita conştientizare a Existenței, manifestată spontan din vidul Nimicului. Dintr-odată m-am confruntat cu şocanta revenire a existenței experiențiale şi, în felul acesta, au apărut polaritățile dualității Adevărului Ultim ca Nimic versus Totalitate. Mulți ani mai târziu, o reconsacrare față de calea negării s-a manifestat încă o dată prin mijlocirea dorinței neîncetate de a ajunge la miezul Adevărului Ultim, ceea ce a condus din nou la Vid. De data aceasta, totuşi, avusese deja loc experimentarea Prezenței, cu profunda sa însuşire a Iubirii eterne, iar la reintrarea în Vid calea negării fu refuzată. În felul acesta a fost descoperită sursa erorii

anterioare, ea putând fi astfel corectată prin recunoaşterea faptului că Iubirea este o însuşire imanentă a Divinității. Ea este, de fapt, principala însuşire a Prezenței.

Eroarea fundamentală se datorează confundării iubirii individuale emoționale cu Iubirea Divină şi cu negarea iubirii ca ataşament, stare emoțională, impresia de a fi „special" asociată cu dependența şi dorința. Prin urmare, nu iubirea constituie adevărata problemă, ci trecerea ei prin filtrul emoției ca dorință interpersonal şi ataşament este limitarea la care trebuie să se renunțe.

Deşi cele de mai sus pot părea premature sau chiar Relevante, toate acestea s-ar putea ivi, cândva, în viitor. Pasul evoluției spirituale nu este supus convenienței. Obstacole majore pot dispărea subit pentru că fundamentele lor au fost eradicate şi transcense.

Un alt motiv pentru care este bine să aflați acum toate acestea este acela de a diminua omniprezenta teamă de necunoscut care se manifestă, fie conştient, fie inconştient, la căutătorii spirituali. Vă puteți găsi liniştea prin calibrarea nivelurilor de adevăr ale diverşilor învățători şi ale învățăturilor lor. Capcana Vidului este o greşeală care poate fi evitată prin intermediul informației. Sinele cunoaşte Realitatea Ultimă datorită identității sale: Realitatea este Realitatea. Prin aceasta, Sinele recunoaşte Prezența.

Totalitatea Divinității

Se manifestă o anumită nesiguranță privitoare la presupusa natură şi realitate a lui Dumnezeu, indiferent de denumirea care i se dă Divinității. Apare frecvent şi dubiul în legătură cu validitatea experienței spirituale individuale. De aceea, este bine să revedem însuşirile

intrinseci ale Divinității, care sunt ireductibile şi pot fi confirmate în timp prin determinarea nivelurilor de calibrare ale conştiinței.

Divinitatea este nonlineară, imparțială, necritică şi dincolo de orice părtinire sau favoritism selectiv.

Divinitatea nu este capricioasă, critică, sau subiect al limitării emoțiilor umane prezumate. Iubirea Divină, ca şi lumina soarelui, sunt necondiționate. Limitarea este o consecință a egoului.

Dreptatea lui Dumnezeu este rezultatul automat al omnipotenței şi omniscienței Divinității. Dumnezeu nu „face", nu „acționează", nu „cauzează", ci „este", însuşirea Divinității radiază ca un câmp infinit de putere prin care tot ceea ce există este automat aliniat la „ce" este şi la „ce" a devenit. Fiecare suflet/spirit gravitează, în felul acesta, în virtutea destinului său imanent spre propriul nivel, la fel cum se întâmplă cu o plută pe mare sau cu pilitura de fier într-un câmp electromagnetic.

Divinitatea deține Suveranitatea Absolută datorită însuşirii sale implicite de putere infinită, care se situează mult dincolo de forță. Forța este un instrument al poziționalității şi al controlului, ea fiind limitată. Puterea este tărie infinită. Deoarece este însăşi sursa puterii ca Sine Divin, nu este nevoie să fie căutată.

În interiorul Atotputerniciei, Atotprezenței Divinității, tot ceea ce există se aliniază de la sine. Această adaptare este consecința alegerii spirituale. Libertatea este intrinsecă Justiției Divine.

Omniscienta şi omnipotența Divinității, exprimate sub forma infinitului câmp al conştiinței, sunt verificabile prin tehnicile de calibrare ale cercetării conştiinței, care confirmă realitățile în susul şi în josul întregii scale a posibilității. Toate gândurile, acțiunile şi hotărârile se imprimă în infinitul câmp al conştiinței,

aflat dincolo de timp şi spațiu. Această imprimare este aceea care garantează justiția.

Teama de Dumnezeu

Aceasta poate constitui un blocaj pentru progresul spiritual pe măsură ce-şi fac apariția conceptele şi convingerile despre Divinitate, inclusiv concepțiile flagrant greşite şi învățăturile false. (Descrierile lui Dumnezeu ale anumitor grupări religioase calibrează, surprinzător, chiar şi la niveluri atât de joase precum cel de 20, iar alți aşa-zişi „zei", pe care-i găsim din belşug, calibrează mult sub 200.) Fiecare nivel calibrabil al conştiinței are propriile sale concepte şi convingeri despre Divinitate. La oamenii crescuți în religia tradițională occidentală sau în aceea a Orientului Apropiat, se întâlneşte teama de un Dumnezeu antropomorf, mânios, răzbunător şi pedepsitor, care îmbracă ulterior forma fricii de Dumnezeu în loc de reverență şi respect față de El. Adevărul cuprins în aceste numeroase sisteme de credință se poate afla cu uşurință din tehnicile de calibrare ale conştiinței, aşa cum sunt acestea descrise în ultimul capitol din *Adevăr versus falsitate.*

Învățăturile greşite referitoare la Dumnezeu, mai ales acelea care calibrează la un nivel extrem de scăzut, decurg din mituri primitive sau din nivelurile astrale inferioare, multe dintre acestea având zei şi profeți falşi, situați în areale restrânse, cu numeroase însuşiri stranii, bizare. De aceea este mai bine să respectați învățătorii şi învățăturile de înaltă calibrare şi să le evitați pe cele sub 200 despre care scriptura ne avertizează „Nu ajungeți până într-acolo".

Evoluția spirituală şi problema cu ceea ce este considerat a fi special

Uneori îngrădirile egoului individual sunt depăşite, numai că egoul este şiret şi încearcă să supraviețuiască prin însuşirea de concepte spirituale care creează în felul acesta ceva cunoscut drept „ego spiritual”. Acesta se poate manifesta prin sentimentul de superioritate asupra altora, sau de a fi mai pur, sau de calibrare superioară față de alții. Alteori, vanitatea egoului se rezumă doar la dorința de a fi considerat „spiritual”. O altă capcană a vanității spirituale este orgoliul spiritual, care se manifestă prin acumularea unui mare volum de informații şi date, a tot felul de detalii despre grupuri religioase şi spirituale şi evoluția lor de-a lungul timpului. A cunoaşte ceva „despre” adevărul spiritual nu este, totuşi, acelaşi lucru cu a-l „cunoaşte” şi cu atât mai puțin cu a „deveni” acest adevăr.

Altceva ce se consideră a fi special este că, odată cu evoluția spirituală, capacitatea de a iubi şi radianța acestui câmp se intensifică, ceea ce-i atrage pe alți oameni care le confundă cu o iubire individuală. Astfel, infatuarea poate fi o tentație, iar seducția a dus la decăderea a multor învățători neglijenți, care au avut un înalt nivel de calibrare la începutul carierelor lor, dar care au înregistrat ulterior scăderi foarte drastice. Trebuie să recunoaştem că fiecare nivel calibrabil al conştiinței în parte nu înseamnă ceva „mai bun decât” cele dinaintea sa, ci doar un stadiu al evoluției. Fiecare nivel este „diferit dc” altele, dar la fiecare nivel excelența este singurul semn distinctiv.

Pavezele care protejează individul pe parcurs de tentațiile care apar constau din avertizări, la care se adaugă smerenia, recunoştința şi, cel mai important,

respectul. Devenim recunoscători pentru adevăr şi pentru roadele acestuia, dar nutrim şi respect faţă de originea acestui adevăr. Oamenii integri mai manifestă respect şi faţă de posibilele capcane şi tentaţii pe care le pot întâlni; respectul acesta se demonstrează, aşadar, prin vigilenţa faţă de astfel de limitări. Smerenia este, în mod paradoxal, un gen de respect. Tot aşa, este înţelept să fie respectat egoul însuşi, fiindcă în lipsa strădaniilor sale de-a lungul atâtor eoni, nimeni n-ar fi supravieţuit îndeajuns de mult încât să încerce să-l transceadă. Este o greşeală să se considere egoul ca pe un duşman ce ar trebui învins. Este mai avantajos să fie adoptat, pur şi simplu, ca un animal de companie şi făcut să dispară când este tratat cu compasiune. Orice ar fi făptuit egoul în trecut, aceasta s-a întâmplat, exact ca în cazul unui cățel, fiindcă nu a ştiut să facă altcumva. Nu este de nici un folos să-l acuzaţi ca fiind ceva rău. A-l acuza înseamnă a rămâne blocaţi în polaritatea/dualitatea binelui şi a răului în loc să-l priviţi ca pe o limitare. Nu este util nici să-l personalizaţi. Până şi egoul, care „ar fi trebuit să ştie mai bine”, de fapt nu a ştiut nimic fiindcă, în caz contrar, nu ar fi greşit.

SECȚIUNEA A DOUA – DISCUȚIE

CAPITOLUL 9 – Dialoguri

Adevărul în sine este suficient, însă explicarea şi descrierea sa sunt împiedicate de faptul că limbajul adecvat conține concepte şi expresii care nu sunt uzuale în viața de zi cu zi. Cu toate acestea, cuvintele sunt purtătoare de înțelesuri şi semnificații cu efecte asociate (sentimente) care trezesc amintiri asociate. Cea mai mare parte a literaturii despre Autorealizare/Iluminare provine din scrierile antice cu adăugirile făcute de înțelepți binecunoscuți de-a lungul secolelor.

Inconvenientul derivat din literatura tradițională, mai ales a aceleia din antichitate, este că adevărul original transmis a fost câteodată înțeles şi interpretat greşit, mai ales atunci când a fost comunicat verbal vreme de secole înainte de a fi fost aşternut în scris. Mai mult decât atât, în momentul în care informația era comunicată oral, mare parte din ea era transmisă în mod nonverbal, subtil, de exemplu prin gesturi, mimică a feței, accentuări, volum al vocii, tonalitate, cadență a vocii şi limbaj al trupului. Uneori, toate acestea luate împreună erau mai importante decât verbalizarea propriu-zisă. Stilul de predare reflectă, totodată, evaluarea pe calc intuitivă de către învățător a capacității de înțelegere a auditoriului.

O clarificare şi o explicație modeme sunt, prin urmare, de dorit, ca şi calibrarea conştiinței nivelului adevărului exprimat. Seminariile tind să fie totodată şi didactice, motiv pentru care grupările întrebare-răspuns de la finalul lor sunt considerate binevenite de către

numeroşi discipoli. Unele înțelesuri şi aplicații sunt cel mai bine elucidate prin reaşezarea în context a consecințelor, umorului, paradoxurilor şi ambiguităților, întrebările şi răspunsurile tind să lie mai puțin detaşate, mai informale şi mai puțin provocatoare intelectual.

Întrebare: Care este scopul scrierilor spirituale?

Răspuns: Este acela de a oferi informații autentice care să fie nu doar verificabile, ci şi experiențiale, pragmatic utile. La început, când trebuie satisfăcute curiozitatea şi intelectul; există o adevărată foame de informații spirituale. Când aceasta din urmă nu este potolită prin disponibilitatea informațiilor valide, foamea creează o „piață" pentru spiritualitatea contrafăcută care ajunge să fie popularizată, dar care nu îi este utilă aspirantului fiindcă se bazează pe imaginație.

O mare cantitate de informație validă este disponibilă, dar ea păstrează gustul şi caracteristicile limbajului culturilor străine, ca şi terminologia lor obscură - vezi cazul termenilor sanscriți. Când aceste informații sunt traduse în engleză, ele continuă să pară arhaice şi să reflecte etnicitatea, culturi şi vremuri străine de noi. De exemplu, controversa religioasă/culturală care s-a stârnit în jurul învățăturilor lui Meister Eckhart nu mai este la fel de inteligibilă în prezent, pentru că se situează în afara contextului ei istoric.

Scopul principal al învățăturii spirituale este furnizarea de informații demne de încredere într-un mod în care acestea să fie folositoare, inspiratoare şi să afirme adevărul spiritual prin declarații subiective. Trebuie ca aspiranții să fie bine informați pentru a putea fi apți să-şi urmeze drumul cu succes şi în siguranță.

Liniile directoare sunt ca principiile descoperirii, fiindcă ceea ce se caută se află deja în interiorul lor.

Î: Este remarcabilă, în scrierile şi seminariile dumneavoastră, absenţa doctrinei şi a citatelor autorităţilor ecleziastice.

R: Adevărul vorbeşte de la sine. Referințele din scripturi sunt utilizate în principal pentru accentuare sau familiaritate. Calea interioară este experiențială, şi nu intelectuală. Nu are nevoie de înfrumusețare, amplificare, recurgere la autoritate sau orice altă manevră manipulatoare pentru a încerca să impresioneze aspirantul.

Sub aspect istoric, nu a existat nicio metodă disponibilă pentru verificarea autenticității în afara aprobării formale a forurilor ecleziastice. În Orientul îndepărtat, de exemplu, autenticitatea era de multe ori dedusă prin referirea la materialul în cauză ca la un produs purtând girul unei succesiuni de înțelepți. Ca urmare a rarității statistice a stării de iluminare, orice informație în legătură cu aceasta era considerată atât valoroasă, cât şi unică sau deosebită.

În prezent, un mijloc obiectiv de identificare şi validare a adevărului a devenit disponibil prin metoda calibrării conştiinței, în felul acesta nu mai este nevoie să se depindă în exclusivitate de reputația, autoritatea ecleziastică, de „imprimatur” oficial, de cele aflate din auzite sau de imaginea publică. Probabilitatea de inducere în eroare este, acum, mult mai scăzută. Mintea, de una singură, este un ghid nedemn de încredere, fiind uşor de indus în eroare de înzorzonare, reputație şi popularitate, alături de entuziasmul şi emoționalitatea care li se asociază. Ambalajul sau

promovarea sistemelor de credințe sau a învățătorilor nu au nicio legătură cu valoarea ingredientelor.

Î: Cine este cel care-ţi scrie cărţile sau cel care-ţi susţine seminariile?

R: întrebarea în sine este greşită. Este mai corect să se întrebe „ce", în loc de „cine". În Realitate nu există un „cineva", ci o însuşire sau o capacitate supraindividuală, autonomă şi spontană. Intenția catalizează potențialitatea să devină realitate. Realitatea/Sursa este învățătorul interior, care este Prezența Sinelui. Verbalizarea este rezultatul utilizării capacității intelectuale a minții Pentru servirea Minții. Suveranitatea îi aparține Minții, pentru care nuntea verbalizată nu este decât o simplă unealtă pragmatică. Cunoaşterea este nonlineară, însă elucidarea ci, din considerente de comunicare umană, este lineară. Totuşi, simultan există şi un nivel de comunicare nonverbală, care îi facilitează ascultătorului înțelegerea. Aceasta are loc prin intermediul cărților scrise şi cu atât mai mult în prezența învățătorului.

În învățător, Cunoscătorul este Cunoscutul. În gândirea obişnuită, cunoscutul şi cunoscătorul sunt distincți. Într-un învățător nu există dualitatea Cunoscătorului, fiindcă, în virtutea identității, ei sunt unul şi acelaşi. Sinele oferă răspunsul la întrebări; nu le preia de la „altcineva". Cunoscătorul/Sinele este inițiatorul/sursa vorbitorului.

De exemplu, ca să facem o analogie, dacă am întreba pisica:

Ei, cum este să fii pisică? aceasta ar fi nedumerită. Ea doar este ceea ce este şi nu are nevoie să se obiectiveze pe sine ca un obiect sesizabil, astfel încât pisica ar răspunde:

- Ce înseamnă „pisică”?

Noi am răspunde:

- Însemni tu.

Pisica ar răspunde:

- O, deci asta sunt eu... sau doar aşa mi se spune?

Şi noi i-am răspunde:

- Ți se spune pisică fiindcă eşti o pisică.

- Oh, ar răspunde pisica, dar ce înseamnă „pisică”?

Atunci i-am citi pisicii ceea ce scrie în enciclopedie despre pisică.

Pisica ar spune:

- Toate acestea sunt foarte interesante, numai că nu au nimic de-a face cu ceea ce sunt eu. Eu nu mă simt pisică. Mă simt „eu” însămi.

Şi pisica ar continua:

- Explică-mi, te rog, ce înseamnă să fii un „cu”. Cum este să fii om?

Iar noi n-am putea spune decât:

- Să fii un „eu”.

- Mulțumesc, ar răspunde pisica, acum înțeleg ce înseamnă să fii pisică. Tot ce am de făcut este să fiu „eu”.

Putem constata, în felul acesta, că pisica este atât iluminată, cât şi de origine divină, fiindcă „a şti că *eşti"* este punctul crucial al vieții conştiente. Pisica din exemplul nostru este fericită şi mulțumită doar pentru că *este*. Deține conştientizarea/conştiința, prin urmare este desăvârşită.

Î: „Experimentarea” şi „conştientizarea” sunt însuşiri diferite?

R: întrebarea duce la descoperirea interesantă că sub nivelul conştiinței de 200 există experimentarea fenomenelor vieții, dar încă nu există conştientizarea

conştientă a existenței. Astfel, o broască experimentează viața unei broaşte, dar încă nu este conştientă că *este,* că ființează sau că are o existență proprie.

Atât viața animală, cât şi cea umană îşi modifică însuşirile la nivelul conştiinței de 200, când viața devine conştientă de propria existență aşa cum *este* aceasta. Este o diferență remarcabilă pe care o demonstrează distribuția nivelurilor conştiinței din regnul animal, ca şi din viața umană. S-ar putea spune că sub nivelul conştiinței de 200 viața nu este prețuită de dragul vieții însăşi şi că, prin urmare, nici valoarea vieții celorlalți nu este prețuită de dragul vieții însăşi. Abia peste nivelul conştiinței de 200 îşi face cu adevărat apariția preocuparea față de bunăstarea şi valoarea vieților „celorlalți". Astfel, sub 200 stilul de viață este unul egocentric atât la oameni, cât şi la animale.

Î: în literatura despre spiritualitate, „aţintirea minţii" este considerată a fi nu numai importantă, ci şi o condiţie preliminară pentru meditare sau alte practici spirituale.

R: Acolo este vorba doar despre aptitudinea de a se concentra şi de focalizarea neabătută a voinței. Este ca şi cum v- ați menține ochiul conştiinței îndreptat asupra şoselei în timp ce conduceți. Înseamnă să refuzați să vă lăsați distras. Şoferul lipsit de experiență, imprudent, efectuează mai multe operațiuni în acelaşi timp: manevrează radioul, mângâie câinele, mănâncă un sandviş în timp ce el sau ea vorbeşte la telefonul mobil şi citeşte însemnările de pe panouri în timp ce conduce maşina. A avea mintea ațintită seamănă cu un şofer profesionist, experimentat, care ştie că va fi dat afară de la serviciu dacă va avea fie şi un singur accident, indiferent cât de neînsemnat ar fi acesta. Dorința de a-şi

pune la punct capacitatea de concentrare a atenției izvorăşte din intenția spirituală, care are drept rezultat identificarea cu câmpul nonlinear mai mult decât cu conținutul linear.

În cea mai marc parte a lucrării spirituale, problema care se pune nu este dacă cineva este capabil s-o întreprindă, ci dacă este dornic s-o facă. Un exemplu ar fi atunci când individul se confruntă cu tentația dorinței.

Î: Nu se poate renunţa la ea?

R: Ba da, dar se va opta pentru renunțare? Da/nu. Scuza cea mai întâlnită este „nu pot". Atunci întreb: „Dacă ați avea ațintită spre cap o armă încărcată şi ați avea de ales între a vă conforma şi a muri, ați putea?" Răspunsul este, bineînțeles, „da", pentru că atunci chiar o *veți* face. Prin urmare, ați fi putut face luciul respectiv de la bun început. Devoțiunea înseamnă concentrare neabătută şi aliniere fără echivoc. Ea mai înseamnă fermitate şi stabilitate a scopului, fiind, pur şi simplu, disciplină interioară întărită de hotărâre şi inspirație.

Î: Egoul/mintea şi emoţiile, sentimentele lor par atât de puternice şi de familiare.

R: Este adevărat. În felul acesta, este nevoie de ceva mai mult decât de o idee bună pentru a „deveni spiritual" şi a le transcende. Forța instinctelor şi emoțiile negative calibrează sub 200. Cei care au peste 200 beneficiază de forța curajului, de non-rezistența neutralității, iar pe la nivelul de 300 se manifestă credința, entuziasmul şi voința, cărora li se adaugă, la nivelul de 400, inteligența, educația şi ghidarea oferită de intelect. La nivelul de 500 apare o modificare esențială a paradigmei, iar valorile se mută din sfera tangibilului în aceea a intangibilului, cu ajutorul

însuşirii transfiguratoare a Iubirii. Devoțiunea este un angajament față de Iubire ca principiu îndrumător, consolidat de alegere şi voință. Prin renunțarea la voința individuală şi invocare, se face simțită intervenția Voinței Divine (Sinele), invocată prin alinierea la dezideratul spiritual. Cu ajutor din partea Divinului, imposibilul devine posibil. Se poate, de fapt, renunța chiar şi la ceea ce egoul/mintea prețuieşte cel mai mult.

Ațintirea minții înseamnă să te concentrezi asupra crestei valului observării/experimentării, la care se adaugă consimțirea de a renunța la pierderea sau câştigul închipuite. Aceasta este deprinderea esențială care se cere.

Î: Cum ar trebui privită lucrarea spirituală?

R: Procesul este unul de descoperire, el fiind, în felul acesta, orientat spre interior. Lucrarea spirituală este aleasă ca scop în viață datorită influenței pe care o exercită Sinele. Ea este, în primul rând, o decizie.

Î: Dar angajamentul spiritual şi travaliul spiritual nu pot fi perturbatoare pentru modul obişnuit de viaţă al cuiva?

R: Modificarea acestuia este, de obicei, suficientă, cel puțin pentru început. Intensitatea concentrării poate atrage după sine schimbări percepute ca perturbatoare; se pot, totuşi, produce şi schimbări de viață importante ca rezultat al unor ambiții mai modeste, cum ar fi modificări în relațiile individuale, schimbări ale ocupației, schimbarea domiciliului, apariția unor stări de boală sau intervenirea altor circumstanțe de viață.

Î: Oamenii au, de cele mai multe ori, o imagine şi aşteptări stereotipe despre cum ar trebui să arate şi

ce ar trebui să spună un învăţător spiritual: să poarte veşminte lungi şi largi, să se comporte cu pioşenie şi aşa mai departe.

R: Stilul de predare îşi face apariţia spontan, de la sine. El se opune câteodată egoului, căruia îi place să meargă mai pe ocolite. Informaţiile oferite anterior sunt extinse şi amănunţite. Punerea lor în practică, însă, este o cu totul altă chestiune. Când opoziţia este confruntată şi conştientizată prin provocare, de multe ori îşi pierde farmecul. Uneori, nu este nevoie decât de o modificare în echilibrul energiei. Ocazional, fără să fie îmboldit, egoul are tendinţa să meargă târâş-grăbiş sau să-şi piardă timpul alergând după propria-i coadă, punând întrebări retorice. A auzi că „ce-i destul c prea destul" poate contribui la renunţarea la aceste programe.

Umorul apare firesc din modificarea contextului în care se dezvăluie absurditatea. De asemenea, umorul se opune Poziţionalităţii - a râde de propria persoană sau a-i ajuta pe alţii sa o facă aplanează conflictele şi diminuează stresul. Umorul este terapeutic şi purificator. El mai reduce şi teama, mânia sau resentimentele. Greşelile ne menţin umili şi, în felul acesta, apţi să învăţăm. Bruschetea se dovedeşte, câteodată, necesară gestiunii spirituale în vederea economisirii de timp şi de energie

Î: Gestiunii spirituale?

R: Da. Trebuie trezit respectul faţă de lucrarea spirituală. „Dreaptă-i calea şi îngustă, aşadar nu pierdeţi vremea, nici strădania". Precizia este o disciplină care nu poate fi separată de un angajament serios. Unii aspiranţi se pot încă afla în stadiul de explorare, dar odată ce cineva „a prins gustul", setea de a ajunge la Dumnezeu devine ca o chemare, ca o obsesie neîncetată sau chiar,

în ochii celorlalți, ca o „nebunie”. Din momentul acela, dispare interesul față de amuzament sau distracții. Totul depinde de hotărâre, nivelul conştiinței şi predispozițiile karmice. Pe măsură ce se intensifică, iubirea de Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu nu mai îngăduie niciun răgaz.

CAPITOLUL 10 - Spiritualitatea şi lumea

Adevărata lucrare spirituală interioară poate părea plicticoasă şi solicitantă (pentru ego), dar pentru spirit, care este nerăbdător să se întoarcă acasă, ca este pasionantă. Conştiința îşi caută, inerent, sursa. În procesul acestei căutări, întâlneşte piedici din fața cărora s-ar putea din când în când retrage, ceea ce duce la intervale de timp de reflectare şi reorientare. Perioadele de revoltă sau chiar de descurajare sunt fireşti şi este de aşteptat să intervină. Depăşirea lor este deseori consecința unei reaşezări în context.

Deşi voința individuală şi motivația, cărora li se adaugă mintea şi intelectul, sunt instrumente puternice, prin ele însele şi doar ele nu au suficientă forță să dezagrege egoul fiindcă sunt parte integrantă din acesta. Cu toate acestea, odată ce un căutător devine dedicat, forța Voinței spirituale manifestate prin Prezența Sinelui furnizează puterea necesară.

Lucrarea interioară care ia naştere ca urmare a angajamentului pe calea Iluminării este, uneori, indiscutabil dificilă experiențial sau chiar anevoioasă. Deşi ca este cauzată de rezistență, aparenta dificultate poate provoca descurajare sau tentația de a renunța la țelul propus. Asta este, până la urmă, de aşteptat şi, prin urmare, inclus în sfera materială pentru a fi procesat.

Contemplarea se soldează cu intuiții ca urmare a redefinirii Şi reaşezării în context. În tot acest timp, alte practici spirituale Precum meditarea, rugăciunea, punerea în serviciul altora şi activitățile spirituale de grup îşi urmează cursul firesc. Fenomenul de delăsare

întâlneşte fixaţiile şi adicţiile interioare faţă de diversele tentaţii şi recompense ale egoului. Uneori se I dovedesc folositoare perioadele de retragere, pe când alteori este benefică implicarea activă în activităţile spirituale. Deseori obstacole aparent imposibil de depăşit dispar în mod spontan şi misterios sau se rezolvă de la sine.

Lăsând la o parte opoziţiile obişnuite care sunt intrinseci egoului însuşi şi, prin urmare, nu sunt cu adevărat „individuale", mai există şi predispoziţii moştenite ca rezultat al factorilor karmici. Aceştia pot fi, uneori, intuiţi fie prin rugăciune sau chiar prin metode specifice de investigare cum ar fi tehnicile de regresie în vieţile trecute. Tiparele persistente demonstrează faptul că originea problemei este încă neconştientizată. O tehnică utilă de dezvăluire a acesteia este presupunerea că în inconştient există un aspect reprimat şi că inconştientul nu este doar individual, ci şi colectiv, ceea ce a descris Carl Jung drept „inconştient colectiv". Anumite probleme, aşadar, nu sunt decât moştenirea karmică atribuită faptului de a fi o fiinţă umană.

În practică, de exemplu, dacă alţi oameni par să fie în mod constant cruzi sau necioplţi, s-ar putea dovedi util să-i iertaţi şi să vă rugaţi să primiţi ajutor pentru latura aceea ascunsă din voi înşivă care este crudă, necioplită şi neiertătoare. Aceste aspecte pot fi acceptate prin faptul că sunt, într-o anumită măsură, impersonale, cu toate că suntem responsabili pentru ele în calitate de fiinţă umană participativă. Dacă, de exemplu, alţii par egoişti sau avari, rugaţi-vă pentru acelaşi aspect din voi înşivă. Este de multe ori surprinzător să descoperiţi că există o tendinţă ascunsă şi atât de adânc reprimată care ar putea fi chiar rezultatul moştenirii şi experienţei umane.

Ascetismul

Aceasta este o practică utilă - la anumite intervale de timp - prin care se reuşeşte desprinderea de simțuri şi de neîncetata lor căutare a plăcerii şi a senzațiilor. Reuşita trezeşte un sentiment de împlinire. Simțurile sunt în căutarea plăcerii prin distracții, surescitare şi prin ademenirile seducției, care cresc apetitul şi dorința. Punctul lor de origine se află în stadiul animalic al evoluției şi sunt de proveniență instinctuală. O tehnică utilă pentru învingerea lor este amânarea satisfacerii dorințelor senzoriale şi, înainte de încercarea de a le satisface, renunțarea fie la rezistarea în fața lor, fie la dorirea senzațiilor însele (la senzația de poftă irepresibilă, de exemplu), ca şi la etichetarea lor. De fapt, nu este resimțită senzația de „foame", care este, în realitate, o nominalizare, o etichetare şi o diagnosticare. Senzațiile fizice concrete sunt exact acest lucru, şi nu o „nevoie". Când sunt ignorate sau se renunță la ele, acestea se retrag şi se sting. Prin urmare, atunci când o dorință se manifestă ignorați dorința şi concentrați-vă asupra senzațiilor însele. În doar câteva minute, în mod surprinzător, pofta irepresibilă va începe să dispară. O altă stratagemă este să mâncați atunci când nu vă este foame şi să mâncați profilactic, anticipativ, pentru a evita apariția ulterioară a foamei. Procesul acesta este înrudit cu deprogramarea condiționării pavloviene.

Ascetismul poate fi o disciplină introdusă, cu parametri modificați, în rutina vieții zilnice şi adoptată ca un mod de viață. Ea duce la economic de timp, energie, resurse băneşti şi alte resurse. Este eliberator să descoperiți de cât de puțin are cineva nevoie, în realitate, pentru a subzista, a funcționa şi a se bucura de viață.

Renunțarea

Acesta este un tip tradițional de retragere spirituală din lume, practicat uneori pentru perioade variabile de timp, fie şi pe Parcursul unui singur week-end. Adevărata renunțare, totuşi, în deplinul ei înțeles, înseamnă aplicarea renunțării la recompensele egoului însuşi şi la identificarea sinelui cu trupul, emoțiile, ori fruntea. Prin renunțare şi disociere izbutite prin cedare şi abandonare se descoperă că niciuna dintre acestea nu sunt nici ”eu şi nici „al meu”. Sunt, de fapt, funcționalități autonome. Un individ poate renunța la supoziția că percepțiile sunt realitate sau esență. Prin renunțare, energia emoțională investită şi interesul față de lume pot fi retrase fără a fi nevoie de separarea fizică de aceasta.

Renunțarea formală ca mod de viață a fost şi rămâne o opțiune pentru devoții cărora o decizie atât de drastică li se pare potrivită. Comunitățile acestea au exigențe stricte, iar ordinele monastice sunt binecunoscute pentru acestea (trapişti dominicani, benedictini, budişti, ordinul Ramakrishna etc.). Cele mai multe pretind legăminte de supunere şi un angajament serios.

Lumea

Planeta noastră face parte din universul fizic, fiind, în felul acesta, subiect al tranzițiilor sale şi al fenomenelor evolutive. Erupții vulcanice, cutremure, valuri tsunami, incendii de pădure şi inundații au survenit de-a lungul eonilor, la care s-a adăugat impactul meteoriților uriaşi care au umplut atmosfera de

praf şi au sufocat orice urmă de viață. Este, prin urmare, naivă presupunerea că fenomenele sunt urmarea faptelor iresponsabile, slăbiciunilor, eşecurilor umanității sau a sistemelor de convingeri religioase. Aşa-numitele fenomene ale „sfârşitului lumii" sunt redundante atât înainte, cât şi ulterior apariției lui Homo sapiens. Numeroşi sunt profeții şi nenumărate profețiile care au venit şi au trecut. Când marii meteoriți au lovit pământul şi au întunecat cerul, omenirea nici nu se născuse încă. Interpretarea fenomenelor terestre drept o dovadă a „mâniei lui Dumnezeu" reprezintă o distorsionare primitivă, naivă şi antropomorfică a Realității Divinității. Dumnezeu nu este dezechilibrat emoțional şi nici nu are nevoie de susținere psihologică, consiliere spirituală sau cursuri de gestionare a mâniei.

Şi chiar dacă toate mistificările acestea ar fi adevărate, ce interes ar prezenta ele pentru căutătorul individual? Ce dacă viața de pe pământ ar trebui să dispară, fie peste câțiva ani, fie în anul 6017 sau în 8095? Ce legătură are asta, de fapt, cu nivelul individual al evoluției spirituale al unui anume individ? Cei înțelepți se retrag în fața isteriei publice sau a sinuciderilor în masă pentru că o cometă este observată, undeva, în spațiu. Chiar dacă ar fi să se întâmple o catastrofa care să ducă la „sfârşitul lumii"» decizia de a se ruga pare să fie, totuşi, mai bună decât aceea de a se sinucide, cu atât mai mult cu cât moartea ar fi o certitudine, iar sinuciderea aduce după sine repercusiuni karmice.

Evoluția conştiinței umane este expresia schimbărilor sale culturale şi sociale, care, la rândul lor, oglindesc predispozițiile şi moştenirile karmice ale unor întregi grupuri de oameni de-a lungul unor mari perioade de timp. În Orient, karma este ceva de la sine

acceptat, dar acesta nu este cazul şi în lumea occidentală care chiar elogiază inconştienţa şi iresponsabilitatea promovate de relativismul moral.

Prin studiul calibrării conştiinţei se poate demonstra că fiecare gând, acţiune, cuvânt sau faptă sunt înregistrate pentru eternitate, dincolo de timp, într-un câmp infinit de conştiinţă. Cercetarea conştiinţei afirmă că toată lumea este răspunzătoare în faţa universului (a Divinităţii) în virtutea Justiţiei Divine. Aşadar, toată lumea posedă un nivel calibrabil al conştiinţei încă din momentul naşterii. Viaţa nu este nici accidentală, nici arbitrară şi nici nu se bazează pe anarhie. Stratificarea nivelurilor conştiinţei este influenţată de „câmpurile lor atractoare" dominante, puternice (vezi *Putere versus Forţa),* în virtutea cărora ceea ce se aseamănă se adună datorită atracţiei şi armonizării.

Întrebare: Ca persoane spirituale, ce responsabilitate ne revine faţă de evenimentele din lume?

Răspuns: Asta depinde de nivelul de conştiinţă predominant al fiecăruia. Confuzia se instalează în urma amestecării nivelurilor. Acţionarea în funcţie de principiile spirituale ale milei, iertării, iubirii şi compasiunii se aplică la toate nivelurile, bineînţeles, dar modul în care sunt acestea interpretate şi ce anume se înţelege că ar însemna în materie de acţiune depinde de Percepţie şi de gradul de maturizare spirituală.

Viaţa pământească facilitează oportunitatea karmică maximală, şi anume nu numai de a acumula karma „pozitivă", ci ?l de a disipa karma negativă. De exemplu, populaţii şi grupuri întregi au acumulat consecinţe spirituale şi pozitive şi negative ca rezultat al sălbăticiei barbare, la fel cum se întâmplă şi în prezent dacă este să

ne luăm după titlurile articolelor de senzație. Există, aşadar, „datorii” spirituale de achitat, dar şi beneficii.

Deşi, în mod obişnuit, se consideră că creştinismul nu face referiri la karmă, acest lucru nu este adevărat. Face acest lucru, numai că nu foloseşte termenul ca atare. Creştinismul ne învață că păcatul şi virtutea au consecințe foarte diferite pentru suflet după moarte. Aceasta cuprinde nu numai alternativele karmice ale raiului şi iadului, ci şi purgatoriul. În plus, o învățătură tradițională susține că omul „s-a născut în păcat” ca urmare a izgonirii din rai a lui Adam şi a Evei şi că este, de aceea, afectat karmic prin cedarea în fața tentației şi refuzul de a se supune lui Dumnezeu. În consecință, iertarea lui Dumnezeu este reprezentată de apariția unui mântuitor, născut de dragul răscumpărării păcatelor omului. Aşa cum a afirmat Iisus: „Nimeni nu ajunge în rai decât prin Mine”.

În buddhism există Țara Lotusului (Raiul), unde un aspect al lui Buddha vorbeşte ca un avocat. Într-o altă cultură şi în alte vremuri Krishna a afirmat, la rândul lui, că cei care îl venerează şi îl iubesc pe Dumnezeu - indiferent cum l-ar numi -, sunt „ai Mei şi dragi Mie”. Este aceeaşi învățătură care apare şi în Psalmul 91.

Darul spiritual cel mai însemnat al existenței umane este oportunitatea ca, prin opțiunea făcută de liberul arbitru al fiecăruia, Divinitatea poate fi îmbrățişată sau respinsă indiferent de numele prin care este cunoscut Dumnezeu. Astfel, viața în formă umană şi permisiunea de a se încarna în forma aceasta sunt daruri de neprețuit prin ele însele, aşa cum a arătat Buddha.

Treburile lumii sunt percepute şi interpretate în concordanță cu nivelul individual al conştiinței. De aceea, lumea poate părea dramatică, tristă, plină de nefericire, cauzatoare de teamă sau, dimpotrivă,

atractivă, pasionantă şi provocatoare. La pragurile superioare ale nivelului de 500 ca este privită cu compasiune şi percepută ca frumoasă. La 600, este văzută ca plină de pace, iar la 700, aşa cum a spus Ramana Maharshi, „Lumea pe care o „vedeți" (adică lumea percepută) nici măcar nu există; lăsați-o, aşadar, în seama lui Dumnezeu".

Viața umană reprezintă o oportunitate spirituală majoră pentru conştiință, ca să evolueze şi chiar să atingă Iluminarea. Este o expresie a darului vieții prin care se poate, în final, ajunge la realizarea Sinelui. Viața temporală lumească este trecătoare şi de scurtă durată, însă consecințele sale se întind pe o perioadă foarte îndelungată. Cel mai bine este, aşadar, să prețuiți, cu recunoştință, această oportunitate. Străduania spirituală este, în sine şi prin sine, o expresie a aprecierii acestui dar al vieții.

Întrebare: Dar cum rămâne, atunci, cu vicisitudinile vieţii?

Răspuns: Fiecare dintre acestea poartă un dar ascuns. Uneori, el reprezintă ocazia de a reveni asupra suferințelor din trecut pe care le-am pricinuit altora. Alteori, suferința este cauzată de opoziție şi este o consecință a voinței individuale a ego-ului, fiind, prin urmare, nevoie să se renunțe la ca. O atitudine generală de smerenie este de foarte mare utilitate şi prin renunțare se revelează darul ascuns. Modul în care este manevrată o anumită situație depinde de felul în care este ea conceptualizată, interpretată, şi, deci, ce pare ea să „însemne".

Î: Un eveniment dat reprezintă o oportunitate sau o tentaţie?

R: Din perspectiva conştiinţei însăşi s-ar putea spune că lumea este de-a dreptul amorfă şi că tot înţelesul ei este o derivaţie a valorii proiectate, a interpretării perceptuale şi a gândirii. Dacă lecţia predominantă care se manifestă la un anumit nivel al conştiinţei este non-ataşamentul faţă de succes, dorinţă sau plăcere, tentaţiile lumii ar putea fi refuzate. De asemenea, renunţarea la poziţionalităţi ar putea avea drept rezultat luarea deciziei de a lăsa, efectiv, lumescul în scama lui Dumnezeu. O persoană aflată într-o situaţie similară ar putea vedea un eveniment petrecut în lume ca o invitaţie de a face cuiva un serviciu dezinteresat. O alta l-ar putea vedea ca pe o invitaţie la adoptarea unei poziţii integre sau, dimpotrivă, de a refuza să ia vreo poziţie şi ar putea interpreta aceasta ca o reflecţie a percepţiei şi orice decizie - drept un act de vanitate pornit din egoism.

Nu are rost să sărim cu capul înainte ca să „salvăm lumea" atunci când lumea pe care o percepem este doar o iluzie constând din valori proiectate, supoziţii şi interpretări. Aspirantul integru alege ceea ce pare să se situeze la nivelul cel mai înalt, iar a evolua spiritual este, de fapt, danul cel mai de preţ pe care cineva i-l poate face lumii. Aceasta se realizează în virtutea a ceea ce suntem, şi nu a ceea ce facem. Cei cu adevărat mari au venit şi au plecat, iar ceea ce au lăsat în urmă este consecinţa a ceea ce au fost şi ceea ce au devenit.

Î: Renunţarea este, atunci, un eveniment interior, nu unul exterior.

R: Neimplicarea înseamnă a acţiona fără un câştig voliţional. Devotul spiritual şi-a consacrat viaţa personală evoluţiei spirituale şi s-a aliniat la Adevăr ca la o hartă pentru îndrumare. O întrebare frecvent

întâlnită este: „Ce opțiune sau ce direcție ar trebui urmate pentru a servi binelui celui mai înalt?” Se poate servi şi doar stând în expectativă, aşteptând. Uneori, mintea nu poate vedea pădurea din cauza copacilor.

În luarea deciziilor, cel mai bine este să fiți aliniați la context şi la câmp, în loc de conținut. Este dificil, câteodată, de făcut deosebirea între sacrificiu şi serviciu. La nivelul conştientizării/asistării/observării, conştiința este liberă de orice implicare. Dacă ea este, însă, perfecționată, ulterior ar putea permite reparticiparea ca urmare a neimplicării rezultate din renunțarea la ataşamente, atracții sau aversiuni. Acțiunile ar putea, de asemenea, reprezenta şi înclinații karmice, astfel că acelaşi curs al acțiunii ar putea avea, în realitate, înțelesuri şi deznodăminte foarte diferite în cazul diverşilor indivizi, la momente şi în circumstanțe diferite. Aşa se face că nu există un fel „spiritual” de a fi sau anumite atitudini de adoptat față de evenimentele din jur, fiindcă în realitate există opțiuni multiple. Este nevoie de disciplină interioară şi de renunțarea la anumite atitudini pentru a nu ceda ispitei de a se identifica cu o poziție anume în legătură cu evenimentele lumii.

Evenimentele lumii declanşează răspunsuri bazate pe percepții. Este o mare scenă de teatru care invită să se manifeste expresii ale percepțiilor, iluziilor şi proiecții ale poziționalităților. Un individ poate fie să oprească televizorul şi să evite să-l mai utilizeze, fie să-l privească ca pe un important instrument de învățare. Evenimentele panoramice din lumea întreagă se desfăşoară şi reprezintă multitudinea expresiilor egoului uman; astfel, televiziunea este consola sa supremă de joc. Percepția ar putea considera această reflecție a vieții egoului uman drept absurdă, tragică ori amuzantă.

Poate fi văzută ca fiind tristă, patetică, captivantă, emoționantă, provocatoare sau chiar ridicolă. Aşa cum se spune la programul de ştiri al televiziunii, „Tu decizi”.

Întrebarea importantă care se pune este „Cine este adevăratul „tu” care decide?” Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundă aspirantul spiritual. „Tu” este pus în fața unor opțiuni multiple şi o poate alege pe oricare dintre ele. Prin urmare, lumea este caleidoscopică/tragi-comică/de o grijă maternă/absurdă/crudă/atrăgătoare/urâtă/vrednică dc dispreț/deplorabilă, niciuna dintre acestea sau doar o iluzie trecătoare. Lumea este alegorică.

Avantajul spiritual al vieții moderne este faptul că experiențele de viață sunt accelerate prin mijlocirea mass-media, într-un interval foarte scurt de timp, individul poate asista la ceea ce s-ar fi petrecut pe durata a mai multor vieți în epocile trecute când, de exemplu, o întreagă viață se poate limita doar la o experiență care să ocupe un spațiu redus şi un rol limitat, precum aceea de a fi păstor de oi sau potcovar într-un sat. Acum ni se prezintă succesiv numeroase vieți, perspective, circumstanțe şi împrejurări, de la crime groteşti la încoronări, ipostaze domestice, războaie de proporții şi catastrofe mondiale.

A se bucura de avantajul expunerii televizate a egoului uman sau ignorarea acestuia şi pătrunderea în interior sunt opțiuni la fel de folositoare, pentru că intenția individului este aceea care decide urmările. Oricare dintre acestea necesită compasiune față de sine şi față de ceilalți. O anumită doză de suferință este impersonală, fiind consecința aspectului fizic de a ne fi născut în formă umană. Astfel, Buddha şi-a îndemnat discipolii să transceadă egoul pentru a evita renaşterile, maladiile, sărăcia, îmbătrânirea şi moartea. Lumea şi tot

ce se află în ea este trecător, motiv pentru care agățarea de ea provoacă suferință. De aceea, a subliniat el valoarea detaşării.

T: Cum rămâne, atunci, cu îndemnurile de genul „implică-te" şi „opinia ta contează"?

R: Atenția plină de compasiune, în şi prin sine, are o influență invizibilă. Rezultatele acțiunii volitive sunt urmarea intenției şi a nivelului conştiinței. Uneori, lumea are mai mult de câştigat din neimplicarea benignă. Marile războaie şi dezastrele umanitare de proporții care continuă de secole, de la Genghis Han la Karl Marx, de la Adolf Hitler la teroriştii din zilele noastre, sunt rezultatul planurilor grandioase ale eului de a fi implicat şi de a face ca opiniile sale să conteze.

Î: Cum s-ar putea sluji mai bine lumea?

R: Evoluția conştiinței spirituale a fiecărui individ în parte contribuie la progresul nivelului conştiinței întregii umanități. Prin ridicarea nivelului mării, toate vasele aflate la apă sunt înălțate. Efectul acțiunilor săvârşite din compasiune sunt rezultatul intenției.

Conştiința umană evoluează prin învățare, care este, de cele mai multe ori, în primul rând experiențială. Este, de obicei, o infatuare să faci supoziții asupra „scopului" întâmplărilor umane observate. Ceea ce se consideră a fi potrivit este doar o consecință a percepției şi a interpretării. Astfel, când o anumită acțiune este adecvată şi când nu, este o alegere ce reflectă nivelul predominant al conştiinței mai degrabă decât discernerea Realității esențiale.

Fiecare este răspunzător şi vinovat în funcție de propriul nivel al conştiinței. Dacă a „se implica" sau nu oglindeşte vanitate sau compasiune depinde de câmpul

global al conținutului, dar şi al contextului. Acțiunea sau non-acțiunea reprezintă răspunsul spontan a ceea ce „am devenit" sau „suntem". Nu există o regulă predeterminată în privința comportamentului cel mai potrivit, fiindcă efectele sale sunt consecința intenției.

Î: Alegerile, sunt, aşadar, bazate pe presupuneri şi pe aparenţe?

R: Ele sunt, de asemenea, în concordanță cu stadiile dezvoltării spirituale şi cu intenția lor globală. Există perioade dedicate învățării detaşării, dar şi perioade dedicate depăşirii evitării. Fiecare dintre acestea are ispitele şi atracțiile sale. Caracteristicile dualităților fiecărui nivel al conştiinței au fost discutate în *Transcenderea Nivelurilor Conştiinței.*

Î: în plus faţă de ceea ce par să fie alegerile mundane, mai există şi alte influenţe şi predispoziţii karmice?

R: Factorii aceştia contribuie la problematica alegerii, fiindcă influențează comprehensiunea înțelesului, a semnificației şi a implicațiilor majore. Evoluția duce la descoperire, care, în schimb, dezvăluie nuanțe, semnificații şi inferențe de explorat în continuare. Aceasta este natura transcendenței prin care multe paradoxuri sau conflicte aparente se rezolvă spontan datorită alinierii globale care succede intenției. Procesul spiritual global concordă, aşadar, cu un stil de viață contemplativ care cuprinde reflecția şi dezvoltarea discernământului.

Î: Consecinţele globale ale unei intense concentrări spirituale interioare tind, oare, să se soldeze cu detaşarea şi neimplicarea în lumesc?

R: Ca tendință generală, aceasta este, într-adevăr, caracteristica de bază. Pe măsură ce dominația percepției de către ego regresează, acelaşi lucru se întâmplă şi cu aparența lumii şi cu interpretările minții. Deciziile se bazează pe percepțiile proiectate. În felul acesta, mintea percepe la nesfârşit iluzii, inclusiv clasificări bazate pe judecăți de valoare. Cele care sunt interpretate drept opțiuni „bune" atrag alegerea şi consimțământul. De aceea, toate percepțiile reflectă un conținut.

Modelele de comportament decurg din sisteme de convingeri rezultate din predominarea sistemelor sociale/educative, care sunt totodată explicite şi implicite. Astfel, „chemarea datoriei" se face simțită atât în expresiile deschise, cât Şi în cele subtile. Adoptarea căii non-dualității devoționale repune în context obligația de urmărire a Adevărului, mai mult decât implicarea mundană şi acțiunea. Modul în care s-ar putea sluji lumea mai bine este în strânsă corelație cu nivelul înțelegerii individuale.

Î: Care este perspectiva pragmatică cea mai folositoare despre lume a unui aspirant / discipol / căutător spiritual?

R: Să presupună că „scopul" actual al lumii este perfect şi pe deplin cunoscut numai de Dumnezeu. Priviți-l ca fiind neutru în ansamblu, dar ținând cont de factorul favorizam că el oferă oportunitatea optimă pentru evoluarea spirituală şi pentru dezvoltarea conştiinței. Este o şcoală pentru iluminare şi pentru revelarea Divinității prin care conştiința/conştientizarea se trezeşte din nou la Sursa sa. De aceea, urmărirea iluminării în şi prin sine slujeşte lumii şi lui Dumnezeu.

Î: Ce se poate spune, însă, despre război?

R: Este întrebarea preferată a aspiranților la spiritualitate. Războiul este consecința falsității, la fel cum pacea este consecința Adevărului. Războiul a predominat pe parcursul a nouăzeci şi trei la sută din istoria lumii. Este specific egoului. Adoptarea unei atitudini „anti-război" este tot o atitudine a egoului, care presupune omniscienta. Prin urmare, este o atitudine mai avansată aceea de a lăsa lumea şi războaiele sale în scama lui Dumnezeu.

A „urî" războiul nu este decât o altă expresie a urii, nu-i aşa? Este mai bine să iubiți pacea şi să ajungeți să simțiți o compasiune necritică față de războaiele din lume, ca şi față de participanții la acestea, care se află sub influența karmei. Protestatarul le-ar răpi, oare, semenilor săi aflați în suferință prilejul de a scăpa de karma rea şi de a obține mântuirea?

Suferința şi moartea sunt consecințele egoului, ale poziționalităților şi percepțiilor sale. Pentru a sluji mai bine lumii, căutați Iluminarea şi transcendeți iluziile mai degrabă decât să contribuiți la acestea. Omniscienta este o însuşire a Divinității, nu a percepției umane. Aveți grijă ca egoul spiritual să nu devină politizat. „Facerea de bine" este o capcană pentru naivi şi pentru cei lipsiți de vigilență. Fiți, pentru lume şi umanitate, „pro" voință Dumnezeiască şi providență Divină. Cum să slujiți mai eficient „binelui celui mai înalt" depinde de nivelul predominant al conştiinței observatorului. Nu există un răspuns unic, valabil pentru toată lumea.

CAPITOLUL 11 - Învăţători şi învăţături

Introducere

Învățătorul evoluat a fost, istoriceşte vorbind, sursa primară a Adevărului şi a informației de natură spirituală. El a avut rolul de a inspira, informa şi transmite informația care nu era accesibilă de către o minte obişnuită. Învățătorul era unic prin aceea că Sursa Cunoaşterii era mai mult imanentă decât exterioară. Faptul că Sursa Cunoaşterii este strălfulgerătoare, şi nu rezultatul procesării lineare, a avut drept urmare utilizarea termenului descriptiv „mistic" pentru a arăta că Sursa informației este Sinele şi nu sinele sau mintea, educația sau inteligența obişnuite.

Starea de Iluminare mai este însoțită de şi se deosebeşte prin radianța concomitentă a unei energii spirituale specifice, manifestată prin intermediul aurei, care este de multe ori reprezentată imagistic prin simbolul haloului pentru a arăta că însuşi câmpul de energie este implicit radiant. Câmpul acela de energie este un însemn permanent care persistă dincolo de timp Şi spațiu. Pe parcursul ultimei decade a devenit posibilă calibrarea cu acuratețe a nivelului specific al conştiinței care se manifestă ca rezultat al apariției unei înțelegeri mai profunde a conştiinței. De aceea, nivelul calibrabil este confirmarea - obținută pe calea cercetării - a concordanței cu gradul şi nivelul adevărului exprimat. În mod curent, credibilitatea este susținută de date confirmabile care împiedică încrederea doar în credință sau în reputație.

Iluminarea este o stare sau o condiție foarte bine definită care se auto-revelează după ce se înlătură piedicile care stăteau în calea realizării sale, la fel cum soarele străluceşte după evaporarea şi dispariția norilor. Soarele este asemănat cu Sinele prin aceea că străluceşte de la sine şi radiază o energic denumită „Iluminare".

Frecvența statistică scăzută a unui astfel de fenomen în cadrul populației lumii tinde să atragă atenția asupra acestei stări nu numai în virtutea rarității sale, ci şi a calității sale implicite de unicitate. Învățăturile care decurg din aceasta sunt consecința condiției însăşi, şi nu a vreunui tip de personalitate. Fiindcă procesul nu este unul mental, emoțional sau fizic, el a fost receptat ca „mistic", în sensul de misterios sau situat în afara capacității minții sau intelectului de a înțelege prin intermediul percepției sau al conceptualizării obişnuite (adică nonlineare).

Abstracție facându-se de înțelesul său originar legitim, termenul „mistic" a fost neglijent aplicat altor condiții care nu erau, nici ele, inteligibile pentru rațiunea derivată, precum viziunile, auzirea de voci sau alte fenomene paranormale care nu- i erau familiare minții obişnuite. Dimpotrivă, există o tradiție îndelungată de stări mistice care sunt deseori asociate cu prezumția de sfințenie sau cu stările foarte avansate de conştiență. Pentru a face deosebirea între misticul genuin şi misteriosul simplu este bine de reținut că condiția de Iluminare sau de Auto-Realizare este lipsită de „adaosuri", cum ar fi vizitatori misterioşi, ghizi, mesageri, viziuni sau voci, despre care se poate cu uşurință remarca faptul că sunt caracteristici ale linearității, deci limitării.

Diferența dintre un mesager al Divinității şi o halucinație cu conținut religios se poate face cu ajutorul tehnicii de calibrare a conştiinței. În creştinism apare şi învățătura despre „provocarea îngerilor”, în care aceştia trebuie să-şi declare supunerea în fața lui Iisus Hristos ca Mântuitor. Un demon sau o entitate astrală nu ar putea face asta.

Rolurile învățătorului

Rolul principal este acela al declarării condiției sau stării sale şi, prin aceasta, a afirmării Realității Sursei sale, numită în mod tradițional Divinitate. Prezența este dintr-o altă dimensiune decât aceea a experiențelor obişnuite şi, de aceea, necesită un gen mai specific şi unic de adresare. Provine dintr-o Sursă situată dincolo de ceea ce se experimentează de obicei, fiind, în schimb, o însuşire a Realității lipsită de linearitate. Faptul că Sursa conştiinței/conştientizării se situează simultan dincolo chiar şi de existență şi inexistență este imposibil de transmis altfel decât prin deducție intuitivă, pentru că până şi soarele este rezultatul realităților de dincolo de soare, mai importante chiar şi decât soarele însuşi.

Lumea lineară manifestă (Creația) este ea însăşi o emergență din nonlinear, descrisă ca Nemanifestat (Mintea lui Dumnezeu), învățătorul Iluminat este, prin urmare, exemplul sau confirmarea din interiorul vizibilului, din sfera umană lineară a Sursei din sânul căreia se manifestă Iluminarea şi viața. Astfel, un învățător Iluminat este exemplificarea potențialului uman ca o demonstrație în însăşi lumea vizibilă. Condiția sau starea învățătorului Iluminat reprezintă pragul de la care s-ar putea foarte bine spune că Sursa nonlineară face trecerea de la potențialitate la realitate,

în mod destul de asemănător cu situația în care un bec este un transformator al energiei electrice în lumină. Deşi atât lumina, cât şi electricitatea emană din aceeaşi sursă - invizibilă -, numai lumina este vizibilă. Tot aşa, înțeleptul iluminat este similar cu un intermediar transformator prin care agentul devine vizibil şi confirmabil. Aceasta se exprimă, apoi, ca o atribuție a Înțeleptului/Misticului în calitate de martor care depune mărturie în favoarea altor dimensiuni ale Realității, ce transcend obişnuitul. Unicitatea constă în termenul descriptiv de „inefabil". Starea mistică în sine este o dezvoltare apriorică a unei religii care îmbracă, atunci, forma descrierii şi explicării aşa cum sunt acestea percepute şi interpretate de gândirea liniară. Cu toate acestea, condiția sau starea de Iluminare este una de „non-minte"; aşa se face că interpretarea rațională eludează cu subtilitate însăşi Esența Realității.

Aşa cum s-a arătat, rolul principal al învățătorului este acela de a arăta şi descrie Adevărul şi, prin aceasta, de a reprezenta Adevărul din care a survenit starea de Iluminare. Prin afirmare şi descriere, învățătorul radiază apoi în exterior energia spirituală însoțitoare din locul ei de origine, facilitând trecerea altora către starea de iluminare.

Confirmare şi armonizare

Reemergența stării potențiale primordiale în orice epocă sau cultură este întotdeauna aceeaşi în esență, deşi cu aparente diferențe în descriere, care reflectă cultura predominantă şi stilul de exprimare al acesteia în perioada dată. Descrierile ulterioare includ adesea inconsecvențe şi aspecte exterioare care aparțin culturii şi vremurilor predominante şi care contaminează

învățăturile originale care, în şi prin ele însele, sunt pure şi independente de oameni, locuri sau cultură.

Rolul Iluminării

Învățătorul serveşte la comunicarea informației care este de o valoare evidentă şi intrinsecă pentru umanitate. Ea este, drept urmare, afirmată în mod deschis şi cu toată libertatea către tot ceea ce stă la originea sa, în virtutea unui har divin, iluminarea nefiind un bun personal. Ca urmare a însuşirii transcendente a Realității interioare, împărtăşirea condiției pentru valoarea sa intrinsecă este implicită pentru natura harului însuşi. Din când în când, diverşi învățători, pentru a accentua valoarea intrinsecă, pot să dezvăluie importanța stării sau a condiției, pentru a facilita recunoaşterea ei prin intermediul educației. S-ar putea face o paralelă cu efortul lui Sir Alexander Fleming după descoperirea de către el a penicilinei în sensul că, în lipsa explicațiilor, valoarea descoperirii ar fi fost trecută cu vederea, la fel cum s-ar fi întâmplat şi cu valoarea sa de trambulină în apariția farmacologiei antibioticelor care a salvat, ulterior, viețile a milioane de oameni.

În mod paradoxal, începând cu starea de „non-minte" (Mintea sau însăşi Conştiința) devin sesizabile limitările minții obişnuite, inclusiv intelectul şi rațiunea. Mintea obişnuită, cu percepțiile şi limitările ei lineare, dualiste, emoționale este asemenea norilor de pe cer care obturează strălucirea soarelui. Astfel, soluția pentru alungarea norilor poate fi indicată de către un învățător care a depăşit cu succes aparenta cursă cu obstacole.

Potențialitatea se manifestă ca realitate atunci când condițiile sunt favorabile şi presupune energizarea cu ajutorul intenției. Învățătorul serveşte, aşadar, nu numai drept instructor, ci şi, prin radierea energici a ceea ce a fost martor, facilitând parcursul de la dimensiunea lineară la Realitatea nonlineară nesfârşită care este ascunsă de iluzie. Realitatea Ultimă este dintr-o altă dimensiune, de o altă calitate şi paradigmă decât aceea a „experimentării". Prin urmare, ea este mai mult „realizată" decât percepută, interpretată sau experimentată în virtutea Identității Cunoscătorului şi a Cunoscutului.

Modul de exprimare şi stilul de predare

Starea de Iluminare este exprimată în stilul adecvat condiției însăşi. Astfel, afirmațiile sunt frecvent declarative ca formă mai degrabă decât semi-condiționale sau prepoziționale, aşa cum este cazul în exprimarea obişnuită. Aceasta deoarece starea însăşi reprezintă o condiție primordială care nu depinde de context şi nu are calificări sau dependențe exterioare. Exprimarea reflectă, aşadar, mai mult ceea ce „este" decât ceea ce „pare a fi", ceea ce, din punct de vedere operațional, este întotdeauna semi-condițional, depinzând atât de conținut, cât şi de câmpul cel mai apropiat. Starea este necondițională şi, de aceea, la fel este şi exprimarea sa verbală, care este eliberată de îndoială sau de dependențe exterioare. Toate acestea au loc deoarece Cunoaşterea îşi are obârşia în sfera Esenței mai mult decât în aceea a aparenței, fiind, astfel, lipsită de condiționalități de genul „pare a fi", „parcă aşa este", „este descris ca" sau „se consideră a fi". Nonlinearul este

confirmabil, dar nu şi „demonstrabil”, demonstrația fiind un proces linear limitat la nivelul conştiinței de 400.

Fără înțelegerea acestei stări, anumite afirmații făcute de un înțelept ar putea fi interpretate greşit ca dogmatice sau autoritare ceea ce nu sunt. Afirmațiile nu fac decât să reflecte certitudinea şi autoritatea în virtutea identității. Prin analogic, singura autoritate legitimă privitor la a fi pisică o reprezintă însăşi pisica, dat fiind faptul că este pisică. Astfel, identitatea înseamnă autoritate ca urmare a Realității non-dualiste. Învățătorul evită în felul acesta dualitatea datorită identității cu Unicitatea Sinelui, care este adevăratul învățător din învățător.

„Personajul” sau persona învățătorului

Tăcerea interioară este mută, imobilă, tăcută, liniştită şi atotpătrunzătoare. Este atotcuprinzătoare şi completă. Dacă aşa îi este menit, învățătorul Iluminat poate continua să funcționeze pe Pământ, dar această predispoziție depinde în exclusivitate de Destinul Divin. Unul dintre motivele pentru care există atât de puțini învățători iluminați pe planetă în orice moment dat este acela că, după atingerea stărilor Divine, cei mai mulți dintre ei îşi transcend trupul. Aceasta devine o opțiune deschisă şi constantă peste nivelul conştiinței de 600, subiect al unor factori de influență necunoscuți şi indescriptibili.

Pentru a fi folositoare, informația trebuie făcută disponibilă şi de aceea Sinele activează capacitatea învățătorului de a comunica prin reapariția rolului de persona/personaj, care, astfel, prin intermediul facultăților minții/limbajului, acționează ca interfață cu lumea. Chiar dacă mintea este tăcută, vorbirea îşi face

spontan apariția ca o consecință a câmpului participator învecinat. Aceeaşi spontaneitate se manifestă şi prin intermediul scrisului, care facilitează disponibilitatea şi accesul la informație. Drept urmare, informația devine accesibilă peste tot în lume şi se transmite de la o generație la alta.

Pentru un auditoriu live, persona devine interactivă ca un intermediar autonom care este lipsit simultan de individualitate şi de personalitate. De aceea vorbitorul este o funcționalitate, şi nu o personalitate. Persona se adaptează rapid şi autonom la codificările unei situații, dar atunci când este dezactivată ea devine tăcută şi cvasi-inexistentă, la fel cum tăcerea domneşte în absența sunetului. Comunicarea reprezintă, aşadar, activarea unei potențialități. În mod asemănător, activarea corpului survine autonom şi spontan, în deplină coordonare cu situațiile ambientale. În mod paradoxal, opțiunea de a se despărți de corporalitate rămâne o opțiune deschisă.

Natura comunicării

Adevărul spiritual reprezintă puterea şi forța nonlineară. Prin urmare, expresia sa poate fi, de asemenea, simplă, neînfrumusețată. Stilul de comunicare tinde automat să se acordeze cu scopul serviabilității față de auditorii săi, cu capacitatea de înțelegere şi să recunoască intuitiv realitatea intrinsecă a Adevărului. Uneori, explicația este elaborată, pe când alteori se preferă concizia, care facilitează economia de timp şi de energie. Astfel, stilul de comunicare este o expresie a mandatului a ceea ce este de valoare. În realitate, este nevoie de numai 1/10.000 dintr-o secundă pentru a „înțelege” un lucru pentru oricine este

pregătit în acest sens ca urmare a renunțării la gratificarea ce ar putea decurge din intențiile individuale.

Învățătorul nu este motivat să convingă pe cineva, fiindcă acceptarea este un privilegiu dat de libertate; învățătorul nu este interesat să „dovedească" ceva, să convingă, să facă prozeliți sau să promoveze ceva. La timpul potrivit, mărul cade singur din pom. Nu este nevoie ca pomul să fie scuturat, intimidat sau linguşit. Totul se întâmplă atunci când este cel mai oportun să se întâmple, în virtutea intenției, a predispozițiilor karmice şi a condițiilor prielnice. Tot ceea ce evoluează face acest lucru prin intermediul evoluării conştiinței însăşi; astfel, învățătorul reprezintă realizarea deplină a potențialului.

Afirmațiile spirituale sunt valide la nivelul lor calibrat de Adevăr. Adevărurile religiei oficiale pot fi, de asemenea, verificate la nivelurile de calibrare respective. Adevărurile religioase sunt consolidate de autoritatea ecleziastică şi de acceptarea lor oficială ca doctrină. Adevărul spiritual, pe de altă parte, nu se bazează pe niciun fel de autoritate exterioară, ci este de-sine-stătător în virtutea originii sale imaculate. Invitația adresată de căile spirituale este aceea de a reafirma subiectiv acele realități spirituale pe care se bazează, de fapt, supraviețuirea umanității, fie că aceasta o ştie sau nu.

Caracteristici ale învățătorilor şi învățăturilor integre

Aceea față de care devoții îşi încredințează sufletele ar trebui să poată fi verificat ca fiind de încredere şi integru. De aceea, fundamentele cercetării şi integritatea spirituală atestată, învățătorii, învățăturile şi organizațiile sunt preluate din comoditate, aici, din cartea *Adevăr versus Falsitate.*

Identificarea şi caracteristicile Adevărului spiritual, ale învăţătorilor integri şi ale învăţăturilor

1. **Universalitate:** Adevărul este adevărat în orice moment şi în orice loc, indiferent de cultură, personalități sau circumstanțe.
2. **Non-eliminare:** Adevărul este atotcuprinzător, nu conține secrete, non sectar.
3. **Disponibilitate:** Este deschis către orice, este non exclusiv. Nu există secrete ce trebuie dezvăluite sau ascunse, vândute, nici formule magice sau „mistere".
4. **Integritatea scopului:** Nu există nimic de câştigat sau de pierdut.
5. **Non sectar:** Adevărul nu reprezintă expunerea limitării.
6. **Independent de opinie:** Adevărul este neliniar şi nu face subiectul limitărilor intelectului sau ale formei.
7. **Lipsit de poziţionalitate:** Adevărul nu este „anti" nimic.

Falsitatea şi ignoranța nu sunt duşmanii lui, ci reprezintă doar absența lui.

8. **Nu există exigenţe sau solicitări:** Nu sunt necesare: calitatea de membru, taxe, regulamente, jurăminte, reguli sau condiții.
9. **Nu este controlator:** Puritatea spirituală nu este interesată de viața personală a aspiranților, nici de haine, stil de îmbrăcăminte, modă, viață sexuală,

economie, modele familiale, stil de viață sau obiceiuri alimentare.

10. Nu există forţă de intimidare: Nu există spălare a creierului, adorare a conducătorilor, ritualuri de instruire, îndoctrinări sau intruziuni în viața privată.

11. Nu există lucruri obligatorii: Nu există regulamente, legi, edicte, contracte sau obligații.

12. Libertate: Participanții sunt liberi să plece şi să vină în lipsa oricărui fel de persuasiune, constrângere, intimidare sau consecințe. Nu există ierarhie: există, în schimb, îndeplinirea de bunăvoie a necesităților practice şi a îndatoririlor.

13. Caracterul comun: Recunoaşterea este o consecință a ceea ce a devenit cineva, mai degrabă decât un rezultat al titlurilor decernate, adjectivelor şi însemnelor.

14. Inspiraţionale: Adevărul ocoleşte şi evită fascinația, seducția şi teatralul.

15. Nematerialiste: Adevărul este lipsit de nevoia lumească de îmbogățire, prestigiu, fast sau edificii.

16. Autoîmplinire: Adevărul este deja întreg şi complet şi nu are nevoie de prozelitism sau de câştigarea de adepți, discipoli sau de „membri semnatari” .

17. Detaşate: Nu există implicare în problemele lumii.

18. Blânde: Adevărul este identificabil de-a lungul unui gradient progresiv. Nu are „opus” şi, prin urmare, nu are „duşmani” de pedepsit sau de înfruntat.

19. Nu sunt intenţionate: Adevărul nu intervine şi nici nu are o agendă pentru a propune, a aplica sau a promulga ceva.

20. Non-dualitate: Totul este dezvăluit în virtutea înclinației intrinseci (karmice) din domeniul în care

potențialitatea se manifestă ca actualitate, mai degrabă decât ca şi „cauză” şi efect.

21. Linişte şi pace: Nu există „probleme” sau subiectivitate. Nu există dorința de a-i schimba pe ceilalți sau de a se impune în societate. Efectul energiilor mai înalte este înnăscut şi nu este dependent de propagare sau efort. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor, mai mult decât are nevoie gravitația de ajutorul unui măr care să cadă dintr- un copac.

22. Egalitate: Aceasta este exprimată prin reverență față de întreaga viață, în toate expresiile sale şi, în general, evită ceea ce este dăunător mai degrabă decât să i se opună.

23. Atemporalitate: Viața este înțeleasă ca fiind eternă, iar tot ce este de natură fizică este înțeles ca fiind temporar. Viața nu face obiectul morții.

24. Mai presus de orice dovadă: Ceea poate fi „dovedit” este liniar, limitat şi un produs al intelectualizării şi al gândirii. Realitatea nu necesită încuviințare. Realitatea nu este o achiziție, ci o înțelegere pur spontană şi subiectivă în care poziționările eului dual sunt abandonate.

25. Mistice: Originea adevărului este o strălucire spontană, radiație şi iluminare, ce reprezintă Revelația care înlocuieşte iluzia unui sine individual separat, eul şi gândirea acestuia.

26. Inefabile: De nedefinit. Subiectivitatea radicală este experiențială. Este o condiție care o înlocuieşte pe prima. Astfel, în cadrul acestui eveniment, contextul înlocuieşte conținutul - lipsit de temporalitate şi situat în afara timpului. Realitatea nu există în timp, nu este constituită din el, nu este superioară lui sau în afara lui şi nu are nicio legătură cu tot ceea ce se numeşte născocire a gândirii. De aceea, este superioară tuturor

substantivelor, adjectivelor sau verbelor, tranzitive sau intranzitive.

27. Simple: Se poate observa frumusețea şi perfecțiunea intrinsecă a tot ceea ce se află mai presus decât înfățişarea şi forma.

28. Afirmative: Adevărul este superior opiniei şi demonstrabilului. Confirmarea are loc, pur şi simplu, prin cunoaşterea sa subiectivă; el este, totuşi, identificabil prin tehnicile de calibrare a conştiinței.

29. Neoperative: Adevărul nu „face" ceva şi nu „cauzează" ceva. El *este* totul.

30. Invitatoare: în contrast cu promoționalul sau persuasivul.

31. Non predictive: Deoarece realitatea este neliniară, nu poate fi localizată sau codificată prin restrângerea formei, ca, de pildă, mesaje secrete, coduri, numere şi inscripții, ori ascunsă în runc, pietre, dimensiunile piramidei, ADN sau în perii din nările unei cămile. Adevărul nu are secrete. Realitatea lui Dumnezeu este omniprezentă şi superioară codificărilor sau exclusivității. Codurile sunt dovezi ale imaginației omului, nu ale capriciilor Divinității.

32. Nu sunt sentimentale: Emoțiile sunt bazate pe percepții. Compasiunea rezultă din discernerea adevărului.

33. Nu sunt autoritare: Nu există reguli sau ordine ce trebuie urmate.

34. Nu sunt egotiste: învățătorii sunt respectați, dar ei resping adorarea propriei persoane sau ideea de a fi speciali.

35. Educaționale: Oferă informații în diferite formate şi asigură disponibilitatea lor.

36. Independente: Nici mercantile, nici materialiste.

37. De-sine-stătătoare: Sunt complete fără a fi dependente de autoritățile exterioare sau istorice.

38. Naturale: Lipsite de stări modificate de conştiință induse, sau de manipulări ale energiei prin mijloace artificiale (adică fără bizuire pe formă).

39. Învățători respinşi pentru turpitudine morală, deschidere către onestitate.

Învățătorii spirituali

Este utilă calibrarea nivelurilor conştiinței învățătorilor şi literaturii asociate. Din considerente practice, mulți dintre cei foarte cunoscuți au fost inserați aici din cartea *Adevăr versus falsitate.*

Mai jos este o listă a peste 100 de învățători spirituali, foarte cunoscuți şi respectați, din cadrul mai multor şcoli. Toți sunt calibrați mai sus de 460 (Perfecțiune), iar lucrările lor au trecut testul timpului. Desigur, lista nu este completă şi i-am fi inclus şi pe alții dacă spațiul ne-ar fi permis.

Abhinavagupta	655	Dzogchen Rinpoche	510
Acharya	480	Eckhardt, Meister	705
Allen, James	505	Erasmus	500
Sf. Augustin	550	Fillmore, Charles	515
Aurobindo, Sri	605	Fillmore, Myrtle	505
Bertalanffy, Ludwig van	485	Fox, Emmett	470
Besant, Annie	530	Gaden Shartse	470
Black Elk, Wallace	499	Gandhi, Mahatma	760
Bodhidharma	795	Gangaji	475
Bohm, Jakob	500	Goldsmith, Joel	480
Bucke, Richard M.	505	Gupta, Mahendranath	505
Buddhananda, Swami	485	Gyalpo, Lamchen Rinpoche	460
Butterworth, Eric	495	Hall, G. Manley	485
Calvin, John	580	Holmes, Ernest	485
Chandra, Ram	540	Hopkins, Emma Curtis	485
Confucius	590	Huang, Chungliang Al	485

Dalai Lama (Tenzin Gyatso)	570	Huxley, Aldous	485
de Chardin, Teilhard	500	Sf. Ioan al Crucii	605
Dilgo Khyentse Rinpoche	575	Karmapa	630
Dionysos Aeropagitul	490	Kasyapa	695
Dogen	740	Khantsa, Jamyung	495
Druckchen Rinpoche	495	Kline, Jean	510
Krishna, Gopi	545	Poonjai-Ji	520
Lawrence, Brother	575	Powell, Robert	525
Leadbeater, C. W.	485	Prabhavananda, Swami	550
Linpa, Kusum	475	Prejnehpad, Swami	505
Luther, Martin	580	Pulku, Gantey Rinpoche	499
Madhva Charya, Sri	520	Ramakrishna	620
Magdeburg, Mechthild von	640	Ramdas, Swami	570
Maharaj, Nisargadatta	720	Ramanuja Charya, Sri	530
Maharshi, Ramana	720	Rumi	550
Maezumi, Hakuyu Taizan	505	Sai Baba, Shirdi	
Merton, Thomas	515	(nu Sathya)	485
Rabinul Moses de Leon		Sannella, Lee	505
din Granada	720	Satchidananda, Swami	605
Mukerjee, Radhakamai	475	Shankara (Sankara Charya)	710
Muktananda	655	Smith, Joseph	510
Munroe, Robert	485	Socrate	540
Nanak	495	Steiner, Rudolf	475
Naranjo, Claudio	465	Suzuki, Master Roshi	565
Nityananda, Bhagavan	500	Swedenborg, Emanuel	480
Origene	515	Tagore, Rabindranath	475
Otto, Rudolph	485	Tauler, Johann	640
Padmasambhava	595	Maica Tereza	710
Pak Chung-Bih, Sotaesan	510	Sf Tereza de Avila	715
Palmo, Tenzin	510	Tillich, Paul	480
Paramahansa, Yogananda	540	Tzu, Chuang	595
Patanjali	715	Tzu, Lao	610
Sf. Patrick	590	Underhill, Evelyn	460
Ioan Paul al II-lea (Papa)	570	Vivekananda	610
Phuntsok, Khampo	510	Watts, Alan	485
Padre Pio	585	Frăția Albă	560
Plotin	730	White Plum Asanga	505
Po, Huang	960	Yukteswar, Sri	535

Texte biblice şi scrieri spirituale

Abhinavagupta (Shaivinism din	655	Învățăturile lui	610

Kashmir)		Lao Tsu	
		Sutra Lotusului	780
Un curs de Miracole (manualul)	600	Midrath	665
Un curs de Miracole (textul)	550	Mishneh	665
Aggadah	645	Noul Testament (versiunea Regelui Iacob după eliminarea Apocalipsei)	790
Apocrife	400		
Învățăturile Zen - Bodhidharma	795		
Bhagavad-Gita	910	Noul Testament (versiunea Regelui Iacob din greceşte)	640
Cartea lui Kells	570		
Cartea lui Mormon	405		
Norul necunoaşterii	705	Crezul de la Niceea	895
Manuscrisele de la Marea Moartă	260	Psalmii (Biblia Lamsa)	650
		Pildele (Biblia Lamsa)	350
Dhammapada	840	Po, Huang, învățăturile Zen	850
Sutra Diamantului	700	Ramayana	810
Doctrine şi Convenții:		Rubaiatele lui Omar Khayyam	590
Perla de Mare Preț	455	Rig Veda	705
Geneza (Biblia Lamsa)	660	Talmudul	595
Evangheliile Gnostice	400	Cartea tibetană a morților	575
Evanghelia lui Luca	699	Torah	550
Evanghelia lui Toma	660	Trinitatea (conceptul)	945
Granth Sahib (Adi Granth - Sieşi)	505	Upanişadele	970
		Vedanta	595
Sutra Inimii	780	Vedele	970
Kabbala	605	Vijnana Bhairava	635
Biblia Regelui Iacob (din greceşte)		Yoga Sutra, Patanjali	740
	475	Zoharul	905
Coranul	700		
Biblia Lamsa (din aramaică)	495		
Biblia Lamsa (fără Vechiul Testament şi Apocalipsa, dar	880		

incluzând Geneza, Psalmii şi Pildele)		

CAPITOLUL 12 - Devotul

Introducere

Unii aspiranți sunt, ca să spunem aşa, născuți cu înclinații spirituale şi dau dovadă încă de timpuriu de atracție spre religie şi spiritualitate, ca şi spre estetică. Unii şi-ar putea manifesta religiozitatea sau chiar scrupulozitatea, cu frica ci obsesivă de păcat şi cu supunerea față de dispozițiile religioase. Cei cu aptitudini religioase mai pot fi atraşi să devină sau să se alăture unor ordine religioase sau grupări monastice care să pună accentul pe ascetism, servirea altora şi sărăcia liber consimțită. Aceşti tineri par a fi introspectivi, serioşi şi preocupați de aspecte filosofice, morale şi etice.

Spre deosebire de aceştia, alți eventuali căutători demonstrează un interes crescând față de spiritualitate pe măsură ce se maturizează şi încearcă să găsească răspunsuri la paradoxurile şi dilemele inerente ale condiției umane şi implicațiile lor filosofice. De obicei, ci reflectează asupra întrebărilor existențiale tradiționale, respectiv „De unde venim? Unde ne ducem? Cât de „reală" este „realitatea" lui Dumnezeu; sau poate că nu este decât un sistem de convingeri?" şi altele asemenea.

Indivizii introspectivi tind să examineze problemele acestea de timpuriu în viața lor, pe când cei extroverți, deşi sunt, poate, Ş1 ei, religioşi, tind să amâne aceste întrebări esențiale pentru când vor ajunge la o vârstă mai înaintată sau când acestea vor ieşi la iveală în urma tragediilor sau catastrofelor din viața personală. „Ajungerea la fundul sacului" poate grăbi fenomenele de

conversiune bruscă la mulți oameni obişnuiți; este un fenomen bine cunoscut în grupurile în doisprezece paşi sau în alte grupuri întemeiate pe credință. Dintr-odată, calamități neaşteptate precum un atac de inimă sau trecerea în neființă a unei persoane dragi fac, destul de frecvent, să se precipite căutarea spirituală temeinică şi auto-introspecția. Dintre aceste catastrofe, experiențele în apropierea morții sunt cele mai impresionante şi implicit transfiguratoare, din moment ce chiar şi o experiență de scurtă durată a Prezenței poate da peste cap viața cuiva. O experiență în apropierea morții se soldează, de asemenea, cu dispariția completă a fricii de moarte.

Răspunsul individului obişnuit dotat cu rațiune atunci când se confruntă cu inexorabilitatea morții este acela de a se consacra încă şi mai serios valorilor religioase, morale şi etice. Pentru cei mai mulți oameni, credința şi încrederea în salvare şi mântuire pentru a compensa limitările şi fragilitatea umane sunt căutate prin intermediul religiilor tradiționale. Astfel, în timp, învățătorul Divin (Avatarul) este acceptat şi venerat ca potențial avocat sau intermediar personal, ca Mântuitor - indiferent de numele său - Iisus Christos, Buddha, Krishna, Muhammad sau divinitățile din panteonul hindus ca expresii ale Divinității.

Toate cele de mai sus includ credința în Milostenia, Grația, Compasiunea Divine şi suprema eliberare de limitările inerente ale ființării umane. Prin sinceritatea sa şi integritate spirituală, validitatea internă a religiei atrage individul rațional. Acceptarea adevărului religios este confirmată de seninătatea în fața acceptării dispariției fizice.

Un mod de viață religios integru este dătător de satisfacții şi are ca rezultat o sănătoasă stimă de sine, ca

şi nutrirea de respect față de ceilalți. Religia tradițională oferă o moralitate practică şi demnă de încredere, precum şi un set de norme etice şi linii directoare pentru comportament, valori şi formarea caracterului.

Scepticul conservator ar putea întreba „Dar dacă Dumnezeu şi religia nu sunt adevărate, nu sunt reale?" Răspunsul este, desigur, că atunci ei ar fi trăit o viață morală de dragul propriei ei recompense. Cercetările arată că indivizii şi familiile religioase demonstrează existența unor beneficii majore în fiecare aspect al vieții, cum ar fi sănătatea, fericirea, longevitatea, comportamentul în clasă, notele şcolare, succesul social şi sistemul imunitar (Keller, 2004).

Ca ghid practic al unei mai mari conştientizări a nivelurilor conştiinței în lumea de astăzi, o regulă utilă este evitarea, pur şi simplu, a păcatului (tot ce calibrează sub 200). Validitatea realităților spirituale şi religioase apare expusă pe larg în *Adevăr versus Falsitate,* unde se poate vedea că până şi o trecere rapidă în revistă a diagramelor de distribuție a nivelurilor conştiinței validează adevărul într-un mod clar şi evident.

Religia tradițională oficială este considerată îndestulătoare pentru nevoile spirituale ale covârşitoarei majorități a omenirii. În America, aproximativ nouăzeci la sută din populație îşi recunoaşte credința în Dumnezeu, deşi un procent mult mai redus îşi manifestă religiozitatea în mod formal. Există, totuşi, un segment de populație în continuă creştere care admite că este spiritual şi care îmbrățişează practica valorilor spirituale în viața de fiecare zi, fără necesitatea unei religii oficiale per se. Ca subpopulație, oamenii aceştia au fost desemnați recent drept „creativi cultural" (Anderson şi Ray, 2000). Mulți simpatizanți ai

principiilor celor creativi cultural sunt prietenoşi față de religie, dar în acelaşi timp pot păstra o distanță formală față de aceasta fiindcă o percep ca fiind prea sectară, restrictivă sau divizatoare. Indivizii orientați spre spiritualitate tind să se familiarizeze cu principiile diverselor religii şi se străduiesc să identifice adevărul inerent care constituie esența fiecăreia. Astfel, căutarea cea mai frecvent întâlnită în zilele noastre este aceea a principiilor spirituale universale, pragmatice care se evidențiază de la sine, au valoare intrinsecă şi nu depind doar de autoritatea ecleziastică sau de dogmă. A arăta bunătate, compasiune şi a acorda sprijin tuturor manifestărilor vieții este o atitudine firească şi precumpănitoare.

Aspiranții angajați în căutarea spiritualității provin, în felul acesta, dintr-o diversitate de surse, inclusiv foşti atei şi secularişti care au trecut printr-o transformare interioară ca urmare a unei calamități, a maturizării sau a circumstanțelor neprevăzute. Se spune că sunt zece mii de căi care duc la Dumnezeu, iar dintre acestea calea devotului spiritual angajat este calea tradițională şi cea mai bine bătătorită. Ceea ce însuflețeşte angajamentul spiritual asumat cu seriozitate este evoluarea conştiinței, cu înclinațiile sale karmice concomitente.

În stil clasic, pregătirea pentru lucrarea spirituală serioasă este desemnată sub termenul de „coacere”, moment din care chiar şi auzirea unui singur cuvânt, propoziții sau nume poate declanşa o hotărâre şi o angajare subite. Apariția angajării pe calea spiritualității poate fi, de aceea, subtilă, lentă, treptată, după care să înregistreze un salt brusc şi important. Oricare ar fi calea aleasă, odată ce sămânța cade pe un sol fertil călătoria poate începe la modul cel mai serios. De obicei,

punctul de răscruce poate fi declanşat de o străfulgerare intuitivă neaşteptată, moment din care viața se schimbă (aşa cum apare descris în cartea lui Gladwell, *The Tipping Point,* 2002).

Aspirantul la spiritualitate/ Învățăcelul/ „Chela"/ Devotul/ Căutătorul

Cel inspirat de spiritualitate tinde să devină autodidact, să colinde prin librăriile consacrate spiritualității şi să frecventeze diverse grupuri spirituale. Este o perioadă de căutări şi de explorare a diverselor parcursuri şi căi spirituale, ca şi a sistemelor de credințe.

Pentru mai multă facilitate, nivelurile calibrate ale diverselor practici, căi, grupuri şi literatură spirituale pot fi consultate în diagramele de calibrare a conştiinței din Capitolul 11. În cadrul diverselor religii este de notat că învățăturile cele mai înalte pornesc de la maeştrii evoluați înşişi, denumiți adesea „mistici , care au transcens limitările dualiste inerente în tradițiile ecleziastice. Adevărul esențial este esența pură, nonlineară, non-dualistă şi care îşi face apariția la nivelul conştiinței de 600. Foarte rar, acesta ar putea evolua în continuare spre depăşirea dualităților intrinsece ale nivelurilor foarte avansate ale conştiinței. Devotul conştiincios acceptă temporar autoritatea implicită a nivelurilor avansate de adevăr, mai ales dacă acestea sunt demonstrate de calibrarea conştiinței.

Este notabil faptul că spiritualitatea pură nu are exigențe, obligații, dependențe, ataşamente, nevoi sau vreo altă evidențiere a caracterului ei special, neavând nevoie nici de impunerea controlului prin, de exemplu, înscrierea membrilor la cursuri sau „training"-uri.

Angajamentul se ia față de esența adevărului însuşi şi este lipsit de seducerea prin prozelitism sau secretizare. Nu este nevoie decât de curiozitate şi de atracția către adevăr, care este complet, total şi auto-suficient.

Învățătorii, învățăturile sau grupurile care par a fi atractive sau semnificative depind de stadiul evoluției nivelului conştiinței căutătorului la un anumit moment dat. În timp ce nivelul calibrat al conştiinței unui om obişnuit creşte cu o medie cuprinsă între cinci şi zece puncte în decursul vieții, la căutătorul spiritual ritmul acesta este mult mai rapid şi poate înregistra salturi foarte bruşte şi foarte mari. De aceea ar fi bine să vă pregătiți din timp pentru această potențialitate şi pentru eventualitatea corespunzătoare.

Călătoria evolutivă

Pentru aspirantul serios, angajamentul spiritual aduce modificări în contextul vieții, care este apoi văzută dintr-o perspectivă diferită. Ceea ce era cândva atractiv şi pasionant poate acum să pară superficial, lipsit de adâncime, irelevant sau chiar plictisitor, iar ceea ce era înainte considerat plictisitor, devine acum atractiv şi valorizat ca o marc oportunitate. Preferințele şi valorile se schimbă; individul ar putea fi surprins şi de forța energiilor spirituale, care, atunci când se activează, pot fi resimțite ca şi când s-ar pătrunde într-un curent care este mult mai puternic decât se bănuia. Eforturile de a controla şi de a adapta rațional procesul apar, treptat, a fi fost iluzorii. Pe de altă Parte, anumite tendințe care păreau simple la suprafață, se pot dovedi a fi rezistente şi tenace. Cele care, la prima privire, păreau aproape imposibile vor putea fi rezolvate, surprinzător, cu relativă uşurință.

Sc va descoperi că toate experiențele şi fenomenele au o valoare intrinsecă pentru evoluarea şi descoperirile spirituale. În final, va fi necesară subordonarea voinței personale procesului însuşi, care tinde să devină, treptat, mai intens. Desfăşurarea vieții de votului spiritual serios devine din ce în ce mai dirijată de Sine, decât de ego/sine. Prezumțiile dinainte devin lipsite de importanță, iar Inteligența Divină şi conştientizarea reinterpretează înțelesurile care erau, odată, considerate de neînțeles. În felul acesta lumea continuă să se „nască din nou" în fiecare clipă, fiindcă prin radianța Sinelui norii iluziei se risipesc şi Esența înlocuieşte aparența.

Valori şi principii operaționale

Pe parcursul căii spirituale îşi fac apariția blocaje şi ispite, ca şi îndoieli şi temeri. În mod clasic, acestea au fost reunite sub denumire generică de „încercări" venite dinspre egoul care nu este dispus să renunțe la dominația pe care o exercită. Acestea sunt depăşite prin reafirmarea țelurilor şi a angajamentului, ca şi prin consolidarea principiilor contrabalansatoare precum dedicația, tenacitatea, statornicia, curajul, convingerea şi intenția. Cu cât este mai marc provocarea, cu atât este mai mare dezvoltarea forței interioare, a deciziei şi a determinării. Prin persistență şi disciplină se poate observa că ispitele nu sunt altceva decât opțiuni ce trebuie refuzate, şi nu o invitație la atac sau la negare. Aceasta este şi o consecință a subordonării a ceea ce este mai mărunt în fața aceea ce este mai măreț şi, astfel, prioritatea învinge printr-un act de voință asistat de lăsarea voinței personale în seama lui Dumnezeu.

Toate cele de mai sus se subsumează însuşirii de devoțiune, care este întărită de iubire şi nu doar de

rațiune sau de înțelegere la nivelul mental. Devoțiunea ține de inimă fiindcă, uneori, numai prin puterea inimii şi a Iubirii Divine poate fi depăşit un obstacol.

O practică uzuală este aceea de a ne îndrepta privirea înainte, pe calea spirituală, şi a vedea la ce anume va trebui, până la urmă, să se renunțe: la ataşamentul față de lume şi de valorile sale. Această conştientizare favorizează o mai mare uşurință, bunăvoință şi predispoziție de a renunța la ataşamente de bunăvoie. (Dacă nu acum, atunci când?) „Renunțarea" la materialism şi la câştigul lumesc este facilitată de realizarea că totul îi aparține lui Dumnezeu şi că oamenii nu dețin decât o custodie sau un mandat temporare. Astfel, în realitate nu există nimic care să fie „al meu". De fapt, nimeni nu este nici măcar stăpânul propriului corp, fiindcă acesta îi aparține lumii şi se va întoarce în lume indiferent de unde ar fi venit. Ca un paradox, ar trebui remarcat că egoul/sinele crede că el este deținătorul bunurilor şi proprietăților sale, numai că în urma unei examinări mai atente se observă că exact opusul este adevărat, şi anume că individul este acela posedat de bunurile şi proprietățile sale, nu viceversa.

Capacitățile care rezultă din devoțiune spirituală şi angajament sunt deseori de o magnitudine mai mare decât cca presupusă inițial, iar ceea ce părea „imposibil" se dovedeşte a fi „posibil". Imposibilitatea dispare atunci când cineva îşi pune întrebarea dacă ar reuşi să renunțe la o adicție sub amenințarea unei arme ațintite asupra sa. Se mai pot constata şi extremele până la care au ajuns oamenii, de-a lungul timpului, în alte culturi, în serviciul devoțiunii, acestea incluzând privațiuni drastice, greutăți şi sacrificiu voluntar. Cu toate că aceste opțiuni pot să nu-şi facă apariția în timpul

practicii spirituale, echivalentele lor psihologice pot foarte bine apărea drept „sacrificii”.

Este util să vă aduceți aminte că valoarea şi atracția stau în ochii celui care priveşte şi că nu reprezintă calități ale lumii însăşi. Ceea ce se presupune a exista „în exterior” îşi are originea »>in interior”. Acelaşi lucru este valabil şi pentru pozițională tățile pe care le prețuim atât de mult şi pentru prezumțiile seducătoare. Nu sunt nici un fel de tentații „în exterior”, iar atracția față de clc se diminuează printr-un simplu refuz şi prin renunțare.

Religie versus „religionism”

Devoțiunea începe adesea cu dedicația față de religia în care am fost crescuți fiind, astfel, resimțită drept suficientă şi satisfăcătoare. Credința plus venerarea, rugăciunea şi respectarea ritualurilor religioase satisfac nevoile majorității oamenilor cu adevărat religioşi. Credința lor este deseori alimentată de serviciul dezinteresat sau de implicarea în unele activități umanitare.

Calea tradițională a religiei este auto-împlinitoare şi conduce la stări avansate de conştiință şi la sfințenie dezinteresată ce pot sfârşi prin a se transforma în dedicare față de dezideratul Iluminării însăşi, care este frecvent asociată cu o modificare a stilului de viață.

Capcana, partea întunecată a religiei ar putea fi cel mai fidel denumită drept „religionism”, prin care excesul de zel se exprimă ca extremism sau prin alternativa venerării religiei însăşi în locul lui Dumnezeu. Acesta se caracterizează printr-o preocupare aproape obsesiv-compulsivă față de cuvântul scris şi de doctrina ecleziastică. Această aberație este categorisită drept „confundarea hărții cu teritoriul”, o formulă

împrumutată din *Our Language and Our World , „Limba noastră, lumea noastră”* (Hayakawa, 1971) care se mai poate exprima şi prin „a nu vedea pădurea din pricina copacilor”. Aceasta semnifică limitarea, de către intelect, la conținut şi ignorarea contextului, înțelesului şi semnificației, ceea ce reflectă conversia limbajului/simbolurilor la realizare subiectivă şi la contemplare.

Această eroare are drept urmare faptul că „religionişti folosesc citate concrete din doctrina religioasă pentru a găsi justificare unor comportamente diametral opuse înțelesului adevărat, abstract, nonlinear al scripturilor citate. (Inchiziția; arderea ereticilor pe rug; terorismul islamic; războaiele religioase; ura din considerente religioase, inclusiv acuzațiile şi genocidul - sunt doar câteva exemple). Astfel, religionismul, în forma sa extremă, devine fanatism şi o aberație patologica, distructivă care urmăreşte deseori puterea totalitaristă seculară şi extremismul politic.

Aşa cum bine se cunoaşte, este uşor de găsit un citat care să justifice orice fel de atitudine atunci când este scos din context (de exemplu, confundarea „săbiei Adevărului” cu o „sabie din oțel”). Astfel, există o disparitate foarte mare între dedicare şi fanatism; prin observarea roadelor fiecăreia dintre ele, distincția devine evidentă. Faptul că stările patologice pot purta masca religiozității nu împiedică faptul mai grav că ele sunt intrinsec patologice, în pofida strădaniilor apologeților de a ignora această distincție.

Aşa cum şi era de aşteptat, fanatismul religios calibrează extrem de jos şi, prin contrast, devoțiunea religioasă adevărată calibrează la un nivel foarte înalt. Extremismul religios mai contribuie şi la puterea de atracție socială a secularismului şi chiar a

antireligionismului militant, aşa cum s-a văzut la trezirea comunismului (Tibet, China etc.). Adevărata devoțiune religioasă nu este coercitivă, nu impietează asupra vieților altora şi nici nu pune în pericol supraviețuirea cuiva. Astfel, echilibrul se opune extremismului şi este o componentă a înțelepciunii şi maturizării spirituale care compensează substituirea ritualurilor, cu respectarea normelor religioase. Valoarea scripturii stă în înțelesul ei şi în capacitatea de a facilita transformarea subiectivă, care este deseori urmarea interpretării înțelesului mai mult decât o traducere literală.

Renunțarea ca proces

Renunțarea fundamentală este refuzarea, respingerea valorii ?i atragerii acelui procesor teatral al egoului numit „experimentator", care este dornic de atenție ca o focalizare a energiei. „Experimentatorul" reprezintă o însuşire a atenției care Procesează căutările acelea lacome şi nesfârşite după un subiect de concentrare, de interes şi de surescitare. Acest aspect al conştiinței este ca o examinare compulsivă, exploratorie alimentată de curiozitate. Este lacomă după informații lineare, Senzații şi formă, ca şi după recompensa adusă de emoționalitatea însăşi. Se alimentează din „schimbare" şi din ceea ce „se întâmplă", fiind atrasă de fascinația stimulării. (Remarcați aglomerarea de maşini care se deplasează încet când trec pe lângă un accident, fie cl şi minor, pe orice autostradă.) Caracteristicile ci mai sunt evidențiate şi de documentarele despre natură

având ca temă ființele ce trăiesc pe fundul oceanului sau în ocean.

„Experimentatorul” consumă energie, iar ființa omenească are nevoie de somn pentru a-şi reîmprospăta energia şi capacitatea de funcționare. Acesta este punctul de interes al experimentatorului care trebuie depăşit prin meditare şi contemplare.

Experimentatorul este însetat de noutate şi de informații „interesante” la care egoul este nerăbdător să reacționeze pentru a menține activat circul emoțional. Circuitul experimentatorului este seducător pentru implicarea şi participarea la melodrama caleidoscopică a vieții.

Este important de remarcat că aspectul reactiv, nerăbdător de „experimentator” al egoului se străduieşte să fie în centrul atenției şi se comportă ca o „celebritate” internă a sinelui. Este eroul/eroina poveştii continue care se intitulează „eu”, „eu” şi iarăşi „cu” fiind, astfel, considerat a fi de mare însemnătate şi având o anumită valoare. Este concentrarea asupra implicării narcisice a sinelui, fiind, astfel, în mare măsură investit cu energie psihologică şi prioritizare. „Experimentatorul” este actorul/actrița principal(ă) căruia i se acordă credit ca făptuitor al acțiunilor, gânditor al gândurilor şi agent secret cauzal al acțiunilor şi deciziilor. Este învingătorul şi victima. ?i, mai important decât orice, se consideră că este nucleul, izvorul, esența şi cauza vieții unui individ, fiind, drept urmare, central şi crucial pentru existența însăşi. Extincția sa este, de aceea, temută în interior ca o moarte, motiv pentru care este apărat cu străşnicie. Acest experimentator / personalitate este identitatea substituentă pentru Realitatea care constituie adevăratul Sine.

Capcane şi distrageri: mintea şi lumea

Limitările egoului/minții moştenite pe cale karmică au drept rezultat o înclinație implicită către eroare şi sunt o consecință atât a inocenței, cât şi a naivității. În lipsa unui ajutor, egoul nu este capabil să-şi depăşească limitările intrinseci şi nici măcar nu realizează amplitudinea limitărilor sale. Asemenea unui calculator al cănii hardware va accepta automat orice adăugare de software, mintea umană este neprotejată şi vulnerabilă la aproape orice program imaginabil, chiar şi cea mai bizară şi dusă la extrem falsitate, exemplul cel mai izbitor şi des întâlnit în acest sens constituindu-l clasica „inversiune Luciferică" (respectiv identificarea eronată a opuselor prin care binele ajunge să fie clasificat drept rău şi viceversa).

Mintea neprotejată este impresionabilă şi până şi protecția cea mai elementară pe care o conferă rațiunea poate fi scurtcircuitată de emoționalitate sau de programarea socială, întreaga populație a lumii a nutrit, ca regulă generală, convingeri cu desăvârşire false vreme de secole şi continuă să facă acest lucru şi în prezent. De aceea, a depinde de sistemul de credințe populare înseamnă a fi predispus la eroare (vezi, de exemplu, *Extraordinary Popular Delusions & the Madness of Crowds,* Mackay, ă1841î, 2003). Toate presupunerile acestea ar trebui privite, în cel mai bun caz, drept provizorii având în vedere inerentele limitări ale minții însăşi.

În afară de faptul ireductibil, irefutabil că *suntem,* tot restul nu este, în cel mai bun caz, decât ipotetic. Asta nu înseamnă, totuşi, că scepticismul (cal. 160) se poate substitui înțelepciunii, fiindcă şi acesta se bazează tot pe o iluzie. În afară de Sine şi/sau un învățător avansat,

mintea nu a avut la dispoziție, până de curând, o sursă verificabilă de evaluare a adevărului.

Datorită evoluției conştiinței, acum există o metodă care Permite nu numai discernerea adevărului de falsitate, ci şi calibrarea gradului de adevăr prin comparație cu Absolutul. De aceea, practica Hartă a Conştiinței este un instrument extrem de util fiindcă poate proiecta o lumină în întuneric pentru a dezvălui ceea ce este ascuns sau obscur.

Cheia către transcenderea limitărilor inerente ale egoului/minții este smerenia, fără de care mintea este prinsă fără şanse de scăpare în iluzoria ei sală a oglinzilor. Evoluarea intelectului ca rațiune, logică şi ştiință a sfârşit ca revers al civilizației moderne, cu marile sale beneficii pentru umanitate. Este o constatare care se poate confirma, aceea că cu cât este mai înaltă calibrarea unui sistem de gândire, cu atât mai marc a fost beneficiul pe care l-a adus umanității şi alinării suferințelor sale, inerente ignoranței. Efectul global pozitiv al evoluării conştiinței/minții este evident în cadrul dimensiunii lineare, şi devine încă şi mai evident pe măsură ce conştiința trece, de domeniul linear, la nivelul de calibrare 499 de la care începe să predomine energia spirituală nonlineară.

Aspirantul spiritual educat din zilele noastre beneficiază de avantaje de care nu se bucura în trecut. Complexitatea naturii egoului/minții şi a bazei sale evolutive reprezintă un avantaj net pentru că facilitează sinceritatea față de sine şi conştientizarea care, în decursul istoriei, au fost îngreunate sau chiar imposibile ca urmare a inducerii programate a vinovăției şi jenei, ce au avut drept consecințe negarea şi reprimarea conştientizării tendințelor interioare ascunse.

Capcane şi distrageri

Un domeniu al limitării care este deseori trecut cu vederea de către aspiranții la spiritualitate este acela al programării sociale a sistemelor de credințe, care este consecința meme-urilor (presupuse stereotipuri transmise prin sloganuri scurte şi idei repetitive), ca şi a propagandei zgomotoase şi a distorsiunii politice a implicațiilor faptelor. Acestea se propagă prin foarte abila şi ascunsa lor seducere a vanității intelectuale (Dawkins, 1992; Beck şi Cowan, 1996). Acest dezavantaj al vulnerabilității în fața retoricii a fost discutat pe larg în *Adevăr versus Falsitate* (Capitolul 12).

Ca oricine altcineva din societate, mintea aspirantului a lost şi ea, la rândul ei, involuntar programată. De multe ori acest lucru scapă atenției dacă nu a fost subliniat de către un învățător. Numeroşi aspiranți aderă la stereotipul pe care-l presupune „a fi spiritual". De aceea se întâlnesc deseori convingeri politice/ sociale/ intelectuale stereotipe care se cer a fi investigate ca programe ingenue.

Căutarea la modul serios a iluminării înseamnă adoptarea unei discipline foarte stricte care, drept urmare, se eschivează să fie atrasă de mişcări aşa-zis spirituale, care în realitate sunt intrinsec politice prin natură şi facțiune. Tentația de „a schimba lumea" (se presupune că în bine, desigur) pare atrăgătoare pentru idealismul naiv al spiritualității interioare a adolescentului şi este depăşită în stadiul de maturitate. Natura vieții umane este consecința automată a însuşi nivelului conştiinței umane globale. De aceea, pentru a fi de folos lumii este nevoie nu de schimbarea lumii, ci a propriei persoane, fiindcă ceea ce individul devine exercită o anume influență în virtutea esenței sale

(nonlineare) şi nu a acțiunilor sale (limitate şi lineare). Scopul acțiunii este de a- i controla pe alții. Forța (emoțională sau de altă natură) creează o forță de sens opus; puterea provenind din însuşi nivelul nonlinear al conştiinței.

Dreaptă şi îngustă-i calea deoarece, în lipsa disciplinei interioare, energia spirituală ajunge să se împrăştie spre diverse tentații. Tăcerea profundă este mai influentă şi mai binefăcătoare decât o avalanşă de cuvinte şi fapte redundante născute din egoul spiritual şi din raționalizările sale banale. Retorica spirituală nu este decât tot o retorică şi reprezintă o sofistică spirituală. Angajamentul față de Iluminare modifică şi reinterpretează rolurile sociale.

Există numeroase grupuri spirituale, tehnici, practici şi învățături atrăgătoare, aberante, care sunt făcute să pară seducătoare, sunt popularizate, colportate şi chiar lansate pe piața literaturii de gen. Se mai practică şi ademenirea prin prozelitism, reprezentări promoționale pop-culturale şi emoționalitate vulcanică (Lewis, 2001). Toate aceste tentații înseamnă căutarea unui câştig prin promovarea lor. Dimpotrivă, ceea ce este integru este auto-împlinit şi, prin urmare, nu are nevoie să fie promovat în vreun fel.

Aspiranții nerăbdători, naivi, se pot lăsa impresionați de opiniile şi entuziasmul celor care frecventează grupuri spirituale atrăgătoare, diversioniste şi pe liderii lor. Unii sunt impresionați de site-uri web, celebrități sau de aserțiuni spirituale. Există zeci de presupuse „avataruri" despre care unii îşi imaginează că ar fi marii salvatori ai umanității (uneori chiar până la o anumită dată, dinainte anunțată). Acestea calibrează de obicei nu numai la un nivel scăzut, ci uneori chiar şi sub valoarea de 200 - nivelul critic de Adevăr. Acestei

atracții i se adaugă de multe ori pretențiile săvârşirii unor bizarerii miraculoase şi nefireşti. De aceea, nu este deloc neobişnuit pentru „înfăptuitorii de miracole” foarte cunoscuți şi înalt cotați să calibreze la un nivel coborât, cum ar fi 175. Este, aşadar, mai bine să evitați ciudățeniile sau neverosimilul şi să vă aduceți aminte că, în contextul interpretării cauză-efect, niciun „individ” nu înfăptuieşte miracole. Cu adevărat „miraculoasă” este apariția, în realitate, a potențialității ca o consecință a unui câmp contextual global care include karma, în felul acesta miracolul neputând fi nici „cauzat” şi nici asumat de o personalitate individuală.

La fel ca şi cu strădania umană, există o succesiune de niveluri de maturizare şi de stăpânire a nivelurilor progresive de complexitate, educație, experiență şi achiziție a deprinderilor şi a cunoaşterii. În stadiile timpurii ale căutării adevărului se manifestă o vulnerabilitate la tentația diverselor programe propagate şi a personalităților, care tind să devină o scenă teatrală îmbietoare pentru ispita mistică şi magică. Există „maeştri” abili care susțin chiar că ar fi „mai presus de Iisus Hristos” şi acumulează mari averi. Alții promovează diverse forme de sexualitate şi chiar sesiuni de „sex sacru” cu liderul sectei. (Toți aceşti indivizi calibrează sub 200, cu toate că unii dintre ei se situau în jurul nivelului de 500 la începutul carierei lor).

La fel de îmbietoare este ademenirea seducătoare a „misterelor” şi a calității de membru (contra cost) în grupuscule interne „selecte”, cu titlurile şi privilegiile care le însoțesc. Elemente comune acestor grupuscule mai sunt şi supunerea şi obediența față de lider, ca şi o paletă variată de restricții personale. Toate aceste distrageri lineare denotă mai degrabă caracterul special, decât manifestări raționale ale esenței.

Des întâlnite sunt şi pretenţiile accederii la „alte dimensiuni” sau tărâmuri cu denumiri nemaiîntâlnite. Niciunde dintre căile, învăţătorii sau organizaţiile aberante nu calibrează la un nivel acceptabil al adevărului şi niciunde nu apar în lista învăţătorilor spirituali şi a învăţăturilor confirmate (Capitolul 11). Regula „caveat emptor” li se aplică în mod evident şi după aceasta se ghidează cei înţelepţi (Partridge, 2003).

În timp ce explorarea noului poate părea o inovaţie educativă inofensivă şi distractivă, până şi gradul acesta de expunere are consecinţe neaşteptate care trec, de obicei, nedetectate. Mintea este ca hardware-ul unui calculator care este programabil instantaneu, atât prin conţinut linear, cât şi prin tipare nonverbale de energie. Astfel, exploratorul pseudo-spiritualităţii pop al circului astral al „Târgului New Age” tipic, culege în mod nechibzuit o diversitate de energii dinafara conştiinţei. Cea mai bună apărare este evitarea lor - din umil respect faţă de limitările şi slăbiciunile egoului/minţii. Flirtul cu ceva în aparenţă inofensiv atrage tiparele de energie subliminală negativă. Deficienţele spirituale astfel dobândite pot să afecteze mai târziu aspirantul în moduri negative care sunt departe de conştiinţă, însă pe care alţii le pot detecta. Se recomandă, de aceea, evitarea a ceea ce poate fi vătămător pentru evoluarea spirituală sau să o întârzie, mai mult din smerenie şi din respect faţă de limitări decât din teamă. Aşa cum s-a menţionat în altă parte, scripturile tradiţionale ne sfătuiesc să ocolim paranormalul şi, pur şi simplu, „să nu ajungem până într-acolo”.

Ca şi în cazul altor tentaţii, aspectul „experimentator” al egoului este acela care duce la implicarea în distrageri şi greşeli naive de judecată, decizii şi concluzii greşite. Evitarea diversiunilor şi a

tentațiilor nu se bazează pe judecare critică, ci Pe respectarea valorii validării adevărului. Există numeroşi învățători integri şi numeroase învățături; de aceea, nu este nevoie de căutarea unor cărări lăturalnice inedite. Marile căi tradiționale au fost de ajuns timp de mii de ani, iar adevărurile lor fundamentale au fost confirmate prin experiență. Ele sunt, în Prezent, încă şi mai bine cunoscute şi confirmabile.

În mod frecvent, aspiranții spirituali serioşi sunt atraşi de căi, şcoli şi învățături atrăgătoare, deviante şi le dedică timp şi energie în urmărirea sterilă a iluziilor spirituale. Asta poate dura ani, zeci de ani sau chiar vieți întregi care sfârşesc, câteodată, în regrete sau chiar în ciunte dezamăgiri. Datorită disponibilității curente a tehnicilor de calibrare a nivelului adevărului, asemenea erori pot fi ocolite. Există chiar „deprogramatori" profesionişti care ajută la restabilirea din îndoctrinarea de cult şi spălarea creierului, ce se pot solda cu ruperea severă de realitate şi raționalitate, ajungându-se, în cadrul cultului, până la suicidul în grup sau la uciderea de oameni nevinovați, chipurile „în numele lui Dumnezeu".

Ataşarea la o Cale

Capitolul 11 oferă informațiile şi liniile directoare necesare pentru confirmarea purității, autenticității şi validității învățătorilor, tradițiilor, religiilor, şcolilor şi organizațiilor spirituale. Dedicarea este o dovadă mai importantă a integrității decât entuziasmul. Pe cale este nevoie de încredere şi de lămurirea incertitudinilor, pentru a se constata dacă acestea sunt reale sau doar manifestări ale rezistenței. Un căutător ar trebui să aibă siguranța şi susținerea certitudinii interioare şi ferma

convingere care survin în urma studiului, cercetării individuale şi investigării. Astfel, o cale ar trebui să fie implicit reconfirmatoare, prin descoperire şi experiență interioară. O cale adevărată se desfăşoară, este de la sine revelatoare şi constituie subiectul reconfirmării experiențiale.

Pe măsura evoluării conştientizării spirituale, fluxul de energie spirituală creşte şi permite depăşirea obstacolelor anterior aparent insurmontabile. Pe măsură ce atracția exercitată de lume şi de emoții descreşte, se instaurează o atracție treptată față de însuşiri precum frumusețea, drăgălăşenia şi pacea, mai degrabă decât față de obiecte sau de aparente câştiguri. Iertarea devine o obişnuință, iar inocența intrinsecă întregii Creații iese la iveală. Învățăturile marilor sfinți şi învățători sunt interiorizate şi resimțite ca şi când ar fi proprii.

Întrebare: Vă rog să abordaţi materialismul.

Răspuns: în mod formal, acest termen denotă credința în teoria că lumea materială/fizică reprezintă singura realitate şi că toate fenomenele sunt o consecință a corporalității şi pot fi explicate în termenii acesteia. În paradigma tradițională ştiințifică newtoniană şi în discursurile intelectuale legate de argumente de genul „bottom-up" versus „top-down" ale teoriei cauzalității, materialismul se exprimă ca reducționism fizic. Subiectul apare în conferințe care se referă anume la tema „ştiință şi conştiință" sau la ştiință şi religie, ori teologie.

Cu toate că subiectul ar putea părea abstract şi eminamente filosofic, el are consecințe pragmatice profunde în practică. Materialismul dialectic a apărut inițial ca marxism, care a instigat în toată lumea la revoluție şi care a avut drept urmare moartea a multe

milioane de oameni. Materialismul neagă realitatea Divinității ca Sursă a Creației şi a vieții, calibrând, ca atare, la 130 (ca şi Marx însuşi, de altfel). Materialismul mecanicist alimentează scepticismul (cal. 160), care se limitează la domeniul linear. El respinge realitatea nonlinearului care calibrează la nivelul de 500 sau superior acestuia. În mod paradoxal, deşi scepticismul ridiculizează credința, el are o mare încredere în propria sa paradigmă şi în speculațiile filosofice extrem de limitate, de care, cu naivitate, nici măcar nu este conştient.

Când este aplicat la cercetarea conştiinței, teoreticienii bottom-up încearcă să demonstreze că conştiința este exclusiv produsul activității neuronale. Acest gen de întreprinderi calibrează foarte jos şi eşuează în demonstrarea premisei materialiste. Ultimul proiect de cercetare al lui Crick (*Francis Harry Compton Crick (n. 8 iunie 1916, Northampton Anglia - d. 28 Wilie 2004, San Diego, SUA) a fost un bio şi neuro-fizician britanic, fiind unul din cei patru co-descoperitori (alături de James D. Watson, Maurice Wilkins şi Rosalind Franklin) a structurii ADN-ului în 1953. (n. t.)*) (structura ADN-ului), înainte de moartea sa, a fost desemnat astfel (calibra între 150-l60). De aceea, schița tuturor proiectelor asemănătoare calibrează la un nivel foarte jos şi oglindesc nu numai un fundament greşit şi o viziune eronată, ci şi lipsă de obiectivitate filosofică, tendințe antispirituale sau ateiste. Prin urmare, o astfel de cercetare nu este, chiar de la începutul ci, cu adevărat ştiințifică, încălcând principiile investigării obiective, imparțiale şi imaculate.

În domeniul străduaniei spirituale, materialismul arată un ataşament al egoului față de limitările lineare şi un dezechilibru al valorii proiectate spre ceea ce este

trecător, în defavoarea valorilor spirituale care sunt pe termen lung. Este consecința procesării informației exclusiv de către emisfera stângă, ceea ce împiedică conştientizarea noțiunilor abstracte şi a inferenței. Astfel, ca reflectă deteriorarea potențialității, care este consecința fiziologiei creierului însuşi (vezi diagrama cu *Funcțiile creierului* din Capitolul 6). O altă greşeală este aceea de a conferi o conotație negativă oricărui interes față de ceea ce ține de „lumesc", cum ar fi banii sau posesiunile materiale care pot fi, totuşi, respectate ca bunuri - ceea ce necesită o bună administrare şi responsabilitate.

Fiindcă existența umană include corporalitatea şi cerințele derivate din aceasta, lumea materială este la rândul ei importantă şi reprezintă Creația în formă lineară. De aceea, o perspectivă echilibrată este acceptarea şi integrarea materialității dintr-o perspectivă spirituală globală şi aprecierea - dar nu ataşarea - de ceea ce este trecător: „A purta lumea ca pe un veşmânt uşor" exprimă o atitudine cât se poate de echilibrată.

Ascetismul se poate dovedi folositor în încercarea de a depăşi ataşamentul senzorial, însă ascetismul dus la extrem mai poate însemna şi teamă sau aversiune. „Tentația" lumii nu este intrinsecă lumii, ci o proiectare a dorinței de către ego, care atribuie o valoare exagerată la tot ceea ce este linear şi tranzitoriu.

Î: Poate fi, de aceea, lumea desemnată ca „seculară"?

R: Aceasta poate fi o poziționalitate limitatoare care să reflecte interpretarea. Adevăratul secularism este convingerea care neagă realitatea prezenței nonlinearului în linear. Secularismul (cal. 165) ignoră

sau respinge Realitatea Divinității ca sursă a existenței şi a Creației.

Î: Care este modul cel mai bun de a alege o cale?

R: Alegerea este consecința devenirii unui individ şi a situării sale în evoluarea conştiinței. Alegerea individuală este rezultatul a miriade de factori precum familia de origine, cultura, educația, vârsta, tiparele karmice, relațiile personale şi experiențele de viață. Mai mult decât atât, în prezent este posibilă stabilirea nivelului de adevăr al diverselor învățături şi organizații, astfel că aspirantul la spiritualitate din zilele noastre are unele avantaje în plus. O calibrare superioară nu înseamnă „mai bun decât...", ci delimitează nivelul exprimării Realității şi adevărului spiritual.

Principiile cele mai importante sunt cele fundamentale, precum bunăvoința, capacitatea de a ierta, respectul, corectitudinea, capacitatea de a iubi şi compasiunea. Blocajele care apar în acestea sunt relativ uşor de discernut şi de remediat prin reinterpretare, care reduce sau înlătură poziționalitățile. O cale adecvată este aceea care oferă mijloacele de rezolvare a conflictelor mai degrabă decât să Ic amestece cu etichetări de genul „corect" sau „greşit". Ura, lăcomia etc. sunt, desigur, „greşite", dar asta nu este de niciun ajutor în rezolvarea lor. O cale eficientă ar trebui să ofere alte modalități de a vedea lucrurile, astfel încât obstacolele să dispară prin simpla înțelegere binevoitoare. Aceasta presupune identificarea poziționalității obstructive şi lămurirea dualității aflate la baza conflictului.

Î: Ne-aţi putea da un exemplu?

R: Fiecare poziționalitate este rezultatul unui construct, la fel ca şi cărămizile de construcție. Ea este dezvăluită prin căutare interioară. Ceea ce pare să constituie o problemă necesită o investigare onestă. Să luăm, de exemplu, „ura". Pe ce se bazează aceasta într-o situație dată? Pe invidie? Pe gelozie? Pe teamă? Pe mândrie? Ea se datorează unei combinații de factori. Să fie rivalitatea față de status? Competitivitatea? Sentimentele rănite? O jignire adusă mândriei egoului? A avea dreptate? A câştiga? A se simți amenințat? Să fie programarea de către mijloacele de propagandă/media?

Rezolvarea integrală fie şi a unei singure probleme tinde să ducă la atenuarea tuturor celorlalte, fiindcă la baza lor se află, de obicei, problema smereniei egoului narcisic, care reprezintă cheia de boltă a renunțării. Conflictele centrale ale fiecărui nivel au fost examinate în oarecare amănunțime în *Transcenderea nivelurilor conştiinței,* dar în esență ele sunt similare. Fiecare poziționalitate este ținută la locul ci de un set dualist de atracții şi de aversiunile care le corespund. Odată cu smerenia îşi face apariția şi acceptarea că toată lumea se află în diverse stadii ale parcursului evoluării conştiinței şi al dezvoltării spirituale, deoarece acesta este țelul fundamental al vieții unui om în lumea aceasta.

Î: De ce viaţa în lume pare să fie, câteodată, atât de dificilă?

R: O multitudine de specii evolutive coexistă pe o planetă care trece, la rândul ei, prin constante schimbări. Hominizii sunt de origine recentă, iar Homo sapiens este un amestec foarte variat al nivelurilor conştiinței nu numai al fiecărui individ în parte, ci şi al unor întregi culturi şi țări. Culturile analfabete din epoca de piatră şi cele ale triburilor nomade continuă să

coexiste cu cele din țările sofisticate, înalt educate, computerizate, având tehnologii şi economii foarte avansate.

Mai mult decât atât, există religii diferite, deseori conflictuale şi sisteme de convingeri antireligioase, precum sunt şi ideologiile lor politice. În fruntea dificultăților tuturor acestor diversități potențial conflictuale se află obstacolul primordial, inerent fundamental, şi anume acela că mintea umană este, prin însăşi arhitectura sa, incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. Pe tot parcursul istoriei omeneşti înregistrate în scris pacea a predominat doar şapte la sută din timp, iar războiul în nouăzeci şi trei la sută din timp. Dimensiunea lineară atrage după sine suferința, motiv pentru care cei mai buni învățători din istorie au indicat căile spre Mântuire sau Iluminare ca fiind unica soluție de a se sustrage de la această suferință.

CAPITOLUL 13 - Transcenderea identificării cu egoul/sinele

Introducere

Tema aceasta constituie esența tuturor strădaniilor spirituale. Eliminarea identificării cu egoul/sinele reprezintă punctul central de interes al evoluării spirituale şi enigma care a pus în încurcătură până şi mințile cele mai luminate din istorie. Dificultatea esențială a problemei o constituie identificarea greşită cu însuşirile funcției de procesare a egoului/minții deja identificate cu linearitatea localizării fenomenelor. Dar aceasta este o consecință firească, asociată realității fizice a experimentării vieții în corpul uman. Problema principală o reprezintă identificarea greşită a sursei actuale a subiectivității şi presupunerea că ea este localizată, în loc de nelocalizată.

O analogic pentru cele de mai sus ar fi electricitatea, care este un tip generic de energie şi, din această cauză, „impersonală". Atunci când electricitatea străbate prăjiton.il de pâine sau ventilatorul, dispozitivul s-ar considera în mod eronat Pe sine ca sursă primară a electricității, fără să realizeze că nu este decât o unitate de ieşire. Fără „viața" pe care i-a dat-o energia electrică, orice unitate receptoare ar rămâne inertă.

Demontarea mecanismului egoului este facilitată de înțelegerea originilor sale evolutive şi de progresul de-a lungul eonilor, la care s-a făcut deja referire prin diagrame şi exemple, urmare a originii istorice, cerința de supraviețuire a vieții în Unități fizice separate necesita achiziție şi, prin urmare, capacitate de

procesare investigativă a surselor de energie. Această funcție de procesare a devenit, ulterior, identificată ca „eu”, în virtutea subiectivității experiențiale. În continuarea acestei analogii, sursa primordială a energici vieții este independentă de localizarea ca unități. Unitățile se consideră pe ele însele ca fiind primare, în loc de simple expresii ale universalității. Energia vieții este o radianță ce izvorăşte din câmpul conştiinței, care este modul în care Prezența Divinității se manifestă în corporalitate ca şi Creație. Capacitatea de atingere a Iluminării nu este decât o consecință a conştiinței care se întoarce la propria sa origine, şi anume la Divinitatea Imanentă ca Sine.

Egoul/sinele se identifică pe sine cu diversele sale funcții şi însuşiri pe care le etichetează, ca urmare a sentimentului de proprietate, drept „cu” şi afirmă că aceasta este „cel care sunt”. Toate acestea au drept rezultat vanitatea calității de autor, o eroare care a apărut pe parcursul evoluției ca urmare a identificării cu experiențele simțurilor. În felul acesta ia naştere concluzia tipică după care „cu” simt furnicături, în loc de „corpul meu” simte furnicături. Aceeaşi greşeală a asumării calității de autor/proprietar intervine şi în cazul sentimentelor şi al gândurilor, şi anume faptul că observatorul se identifică cu subiectul şi conținutul experimentatorului.

Rolul de experimentator este o sondă de cercetare care colectează informații lineare şi care este, aşadar, ceva impersonal şi nicidecum un „eu”. Este o unitate funcțională procesatoare asemănătoare simțurilor olfactiv sau tactil. De aceea Buddha a spus despre om că are şase simțuri în loc de cinci şi a interpretat creierul ca un organ senzorial al senzațiilor, percepțiilor şi procesării informațiilor.

Înainte ca evoluția conştiinței să atingă nivelul de calibrare 200 nu exista niciun fel de conştientizare subiectivă intrinsecă a ființării sau a existenței ca atare. Organismele vii experimentează calitățile propriei lor existențe fără să realizeze realitatea existenței, faptul de a fi sau ființarea. Deşi organismul viu „este", el nu este implicit conştient de acest lucru şi ia experimentarea drept conştientizare a existenței. Pe măsură ce conştiința continuă să evolueze, calitatea şi valoarea existenței însăşi încep să-şi facă apariția şi, de aici, căutarea originii existenței.

Demontarea egoului/sinelui

Odată înțelese structura şi rolul egoului, demontarea sa este facilitată de decizia interioară de a urmări ceea ce este real şi etern în loc de ceea ce este temporal, tranzitoriu şi efemer.

Când cineva a ales calea spirituală, se pune întrebarea cum trebuie procedat în viața obişnuită din momentul în care există o motivație generală diferită. Se va descoperi, drept urmare, că de obicei nu este nevoie de abandonarea vieții obişnuite, ci de reaşezarea ci într-un alt context. Curios este că măsura în care fiecare îşi prețuieşte propria viață determină şi răspunsul. Cei care o văd ca pe un dar prețios, nu vor să-l risipească pe ceea ce este trivial şi trecător pentru că încetarea din viață a trupului fizic reprezintă o certitudine inevitabilă. Plăcerile vieții pot fi acceptate ca un cadou, refuzând, în acelaşi timp, să ne ataşăm de ele. În trecut, cu deosebire în perioada religionismului gotic, pioşenia era echivalată cu penitența, vina, sărăcia, îmbrăcămintea din pânză de sac şi cenuşa. O formă mai eficientă de abandon era renunțarea la proiectarea valorii în lume şi la

supraevaluarea acesteia din urmă. Succesul lumesc continuă să se manifeste, însă el este acceptat cu recunoştinţă în loc de mândrie, iar smerenia îngăduie continuarea trăirii în lume fără proiecţiile perceptuale ale egoului.

Respingerea seducţiei activităţii minţii şi a nesfârşitelor ei operaţiuni este suprema şi cea mai eficientă renunţare. Chiar şi la o observare neatentă oricine îşi poate da seama că este compusă dintr-un caleidoscop nesfârşit de opinii, puncte de vedere, atitudini, idei preconcepute, supoziţii şi poziţionalităţi sociale preponderente pe care mass-media le popularizează, iar aprobarea publică le face să pară pline de farmec. Astfel, procesul interior este în primul rând unul de dezenergizare a iluziilor, mai Mult decât unul de dobândire de noi informaţii. Conştientizarea revelează mai mult firea, decât o calitate particulară. Sinele este deja conştient de Realitate şi nu are nevoie să cunoască mai multe despre aceasta.

„Divina ignoranţă" este un termen clasic care vădeşte înţelepciunea smereniei. Mintea, în şi prin sine, nu poate discerne aparenţa de esenţă, iar în felul acesta devotul învaţă să întoarcă o ureche surdă înspre procesul de gândire şi să se concentreze, în schimb, asupra cunoaşterii aduse de înţelepciunea interioară, aşa cum au dezvăluit marii învăţători de-a lungul unor perioade istorice îndelungate şi aşa cum o reafirmă Prezenţa Sinelui, învăţătorii aceştia, chiar dacă îi despart secole în timp şi mari distanţe ca spaţiu geografic, sunt în mod tacit de acord. Religiile formale calibrează întotdeauna la un nivel inferior adevărului învăţăturilor întemeietorilor lor. Cei mai mulţi aspiranţi la spiritualitate caută, de aceea, confirmarea esenţei adevărului în propriul sine, ceea ce diferă de

„sincretismul” presupunerii că toate religiile sunt la fel de adevărate. Fiindcă în toate religiile clasice apar unele erori majore, sincretismul (cu toate că sună atrăgător) ar include la rândul său erorile tuturor religiilor existente şi ale versiunilor traducerilor lor.

O problemă care survine la utilizarea minții pentru descoperirea adevărului este aceea că ea nu poate, de multe ori, vedea pădurea din cauza copacilor, concentrându-se, în loc de asta, asupra aspectelor problematice irelevante şi a diversiunilor exterioare, cum ar fi dacă Buddha a meditat „într-adevăr” sub copacul Bodhi; unde şi-a petrecut Iisus anii lipsă; dacă apele Mării Roşii chiar s-au despărțit; oare adevărul fundamental, etern este acela care va salva omenirea adăpostită, undeva, într-o peşteră; oare în 2068 va veni sfârşitul lumii; trăim, oare, deja vremurile cele din urmă; solii extratereştri au venit, oare, pe Pământ ca să ne salveze? Egoului îi place teribil să se distreze cu ghicitori ipotetice şi, în felul acesta, să-şi extindă puterea de atracție prin urmărirea unor argumente greşite. Dacă acestea ar fi fost de o marc însemnătate, ele ar fi fost amintite de Iisus, Buddha, Krishna sau de către marii înțelepți care s-au perindat de-a lungul atâtor secole.

Erorile unui anumit conținut pot fi prevenite prin alinierea la principiile spirituale primordiale, inviolabile care vor evita postulări de genul: oare s-a supărat Dumnezeu; are vreo importanță dacă port sau nu barbă sau pălărie? Egoul este, până la urmă, anihilat de Adevărul Sinelui şi nu de controversele religioase. Conținutul convenienței religioase este de importanță secundară prin comparație cu intenția, deoarece intenția este independentă de circumstanțe şi de amănuntele lipsite de importanță.

Studiul, concentrarea şi atenția tind să îngusteze sfera de interes şi să pună accentul pe conținut şi detalii, pe când contemplarea este aliniată la câmpul global şi la interpretarea de către el a semnificației, înțelesului şi valorii. Egoul iubeşte detaliile şi etichetarea lineară. Îi plac atitudinile de genul „nu-i aşa că-i îngrozitor?" şi are pregătite la nesfârşit întrebări de genul „cum adică?". Conflictul porneşte, aşadar, de la ego, iar armonia îi revine spiritului. Egoul/sinele individual nu este niciodată lipsit de drame şi probleme, care sunt născocite ca instrument de auto-propagare. Pentru a se apăra, egoul inventează „plictiseala" în cazul în care este împiedicat să se distreze, însă reuşeşte să rămână în continuare în centrul scenei atunci când se văicăreşte ca un copil de doi ani ce nu găseşte nimic în jurul său care să-l distreze. Pentru a dejuca schema egoului nu trebuie decât, atunci când ne simțim plictisiți, să ne întrebăm „de ce mă simt plictisit?". Aceasta duce la auto-examinare, care va dezvălui rolul pe care-l joacă ceea ce a fost desemnat sub denumirea de „experimentator".

Auto-examinarea ca tehnică spirituală

Aceasta era una dintre învățăturile favorite ale lui Ramana Maharshi, care recomanda să ne punem întrebarea „Cine sunt eu?" în scopul direcționării atenției de la experimentator la Sursa Conştientizării însăşi, şi, în felul acesta, de la sine la Sine. Scoasă din context, bine cunoscuta întrebare „Cine sunt eu?" poate, totuşi, duce cel mai adesea la explorarea conținutului sau definirii identității mai mult decât la intuirea contextului. Ar putea fi mai util de întrebat „Ce sunt eu?". „Ce" este impersonal şi se aliniază la energia

universală, pe când „cine” se acordă cu personalul şi linearul.

Ritmul vieții mundane

Angajarea devoțională pe calea lucrării spirituale interioare nu constituie, de obicei, un impediment major la începutul procesului, dar mai târziu ar putea necesita modificări ale ocupației şi relațiilor. Adaptările îi permit vieții obişnuite să se desfăşoare ca de obicei până la un moment dat, după care se manifestă o lipsă de interes față de procesarea lineară şi de externalizarea scopurilor.

Lucrarea spirituală sfârşeşte prin a dobândi suprema prioritate, care are deseori drept rezultat schimbări majore. Frecvent, aplecarea spre spiritualitate ia avânt, devenind preocuparea principală în ceea ce s-ar putea numi „etapa radicală”. Ceea ce parc să semene cu un imbold este, de fapt, urmarea atragerii Sinelui, care energizează acum strădania spirituală. Individul nu este propulsat de trecut, ci irezistibil atras de viitor. Sinele acționează la fel ca forța gravitațională, care devine încă şi mai puternică odată cu apropierea de centru. Efectul Sinelui se mai poate asemăna şi cu forța de atracție magnetică, al cărei efect se intensifică pe măsură ce individul se apropie de obiectiv. Iubirea față de Divinitate are drept urmare descreşterea interesului față de lume, din moment ce Sinele nu are necesități, nevoi sau dorințe, lucru adevărat şi pentru corpul însuşi.

În stadiile mai avansate, părăsirea lumii este un act firesc. Egoul nu mai are, atunci, „nimic de făcut” şi este

trecut în repaus. Capacitatea de lucru ulterioară constituie o problemă şi reflectă înclinațiile karmice reziduale. La nivelurile foarte avansate, peste 600, îşi face apariția opțiunea părăsirii corporalității şi majoritatea celor care ajung la nivelul acesta optează pentru acest lucru. De aceea, sub aspect statistic, în orice moment dat există foarte puțini înțelepți avansați pe planetă în virtutea transcenderii de către aceştia a scopului intrinsec al evoluției vieții umane. Încă şi mai rar întâlnit este ca un înțelept iluminat să se întoarcă spre lume şi să interacționeze cu aceasta, ceea ce necesită activarea unui aspect al conştiinței pe care l-am putea denumi „persona'. Aceasta este, în esență şi funcțional, doar o însuşire ce înlesneşte comunicarea. Nu există un „sine" care să comunice, iar comunicarea este o realitate suficientă sic însăşi. Astfel, comunicarea este lipsită de un „scop" şi se degajă, pur şi simplu, ca o însuşire a propriei sale esențe. „Personalitatea" este o proiecție a observatorului, nu o însuşire a învățătorului.

Întrebare: Descrierea şi analiza esenței străduniei spirituale lămureşte procesul spiritual care a fost de multe ori întunecat de mistificare şi de religiozitate obscură.

Răspuns: Adevăratul devot întâmpină cu bucurie claritatea şi precizia. Căutătorul naiv este deseori îndrăgostit de religiozitate şi mistificare. Practicile ceremoniale şi capcanele pot avea un farmec atrăgător care să romanțeze spiritualitatea cu o aură mistică, magică sau chiar teatrală. Unele practici duc la stări de transă sau stări modificate de conştiență. Căutătorul impresionabil este atras de fenomenele neobişnuite care sunt, de fapt, irelevante, cum ar fi siddhis. Spre

deosebire de acestea, adevărata esență a străduaniei spirituale sună mundan şi neimpresionant.

Î: Dacă egoul a dezvoltat şi dominat viaţa de miliarde de ani şi continuă să domine viaţa umană, o tendinţă atât de puternică poate fi, oare, totuşi depăşită?

R: Egoul nu este, de fapt, realitatea, sursa vieții sau a existenței, fiind, aşadar, vulnerabil în fața disoluției. Este primordial, dar nu suveran în esență. Este dominant numai până în momentul în care însuşirea sa de iluzoriu este recunoscută. Până este dezenergizat, el editează percepția. Simpla recunoaştere că nu reprezintă însuşi substratul realității, ci doar o apariție evanescentă începe deja să-i reducă din influență.

Î: Vă rugăm ca, în continuare, să clarificaţi comentariile asupra metodei de „auto-examinare" a lui Ramana Maharshi.

R: Metoda este denumită concis „Cine sunt eu?". Termenul „cine" sugerează o definiție lineară sau chiar o reinterpretare a identității individuale. În esență, problema este pusă corect fiindcă, dacă este bine înțeleasă, ca conduce de la identificarea cu sinele individual, la aceea cu Sinele universal. Ce anume dă înțelesului de „eu" calitatea subiectivă de realitate este radianța adevăratului Sine, care este Sursa Realității ce se manifestă ca Prezență. Pentru clarificarea țelului urmărit, este utilă căutarea calității intrinseci care corespunde însuşi simțului subiectiv şi experiențial al identității. Se poate dovedi mai fructuoasă căutarea sursei calității subiectivității, care nu este un „cine", ci o calitate implicită a vieții sensibile.

Î: Asta înseamnă concentrarea asupra lui „ce” mai mult decât asupra lui „cine”, în căutarea adevărului?

R: Exact. Asta va duce la descoperirea că nu există un „cine” care să caute, ci o calitate intrinsecă. Adevăratul Sine scoate în evidență falsul sine pentru a fi investigat, ceea ce se soldează, până la urmă, cu demontarea structurii însăşi a egoului. La început, căutătorul presupune că există un sine individual care caută adevăratul Sine. În realitate, adevăratul Sine este acela care-l atrage pe căutător înspre el.

Î: Căutarea Iluminării pare să fie o hotărâre foarte importantă, cu un posibil impact decisiv asupra modului de viaţă obişnuit.

R: Asta poate părea a fi o sursă de îngrijorare sau de anxietate atunci când este întâlnită pentru prima dată. La timpul cuvenit, hotărârea apare ca o consecință a reinterpretării şi ca o modificare a valorilor. Ceea ce egoul ar putea percepe ca fiind disruptiv la niveluri calibrate sub 600 nu este perceput în acelaşi fel la nivelul de 600 sau peste acesta, când renunțarea la viața mundană vine firesc şi este întâmpinată ca o uşurare.

Sinele este acela care coordonează tranziția. Cele mai multe întrebări despre adaptări sau aparente sacrificii nu țin seama de puterea avută de decizia însăşi, care sporeşte în intensitate pe măsura îndepărtării obstacolelor. Devoțiunea elimină frica, îndoiala, ezitarea şi clarifică incertitudinea. Intenția, la rândul ei, devine încă şi mai intensă, ca şi credința în Dumnezeu. Atunci îşi face apariția hotărârea interioară de a se lăsa pe sine cu desăvârşire în scama lui Dumnezeu.

Pe măsură ce progresează, calea evolutivă se consolidează şi se confirmă de la sine. Acel „tu” care anticipează viitorul în acest moment nu este acelaşi „tu” care va trebui, mai târziu, să se adapteze la condiții foarte diferite. Identificarea se modifică de la conținutul sinelui individual la câmpul contextual al Sinelui transcendent. Ceea ce sinelui i se parc imposibil, este uşor şi simplu pentru Sine.

Î: Toate îndoielile şi întrebările îşi au originea în percepţiile şi valorile proiectate ale egoului.

R: Aşa este. Prin urmare, toate anticipările şi proiecțiile într- un viitor ipotetic sunt iluzorii fiindcă Sinele care-şi face apariția devine treptat predominant şi este liber de ataşamente lumeşti sau de valori proiectate. Nu are niciun fel de „nevoi” pentru care să se îngrijoreze, fiind autonom şi suficient sieşi. Nu are „dorințe” care să trebuiască sacrificate, de aceea niciuna nu-i este necesară. Un fluture nu mai are nevoie de crisalidă.

Î: Ceea ce ne spuneţi este liniştitor.

R: Divinitatea este Iubire Infinită. În interiorul Prezenței, nici măcar renunțarea la existența trupească nu constituie o „problemă” sau un motiv de manifestare a rezistenței. Dacă acest lucru serveşte Providenței Divine, corporalitatea continuă, îndreptându-se spre realizarea destinului ci karmic şi angajarea în spiritualitate. Dacă, pe de altă parte, ea se desprinde şi cade jos, încetând să mai respire, şi asta este bine. Pe măsură ce egoul se diluează, acelaşi lucru se întâmplă şi cu toate fricile şi supozițiile sale. Realitatea Interioară este imună la considerații ori îndoieli. Sinele înseamnă Certitudine.

Î: în pofida dedicării faţă de ţelul Iluminării, mintea pare să se împotrivească, să opună rezistenţă sau pare chiar prea indolentă ca să parcurgă tot procesul necesar. Cum pot fi depăşite toate acestea?

R: Opunerea rezistenței este de aşteptat şi de acceptat ca o însuşire intrinsecă a egoului. O bună parte din rolul său îl constituie stabilizarea în vederea facilitării performanței şi a încrederii. Nu-i place să se simtă lipsit de capacitatea de a exercita controlul său dezechilibrat, motive pentru care manifestă opoziție atunci când este pus sub semnul întrebării sau examinat - toate acestea fiind percepute ca o amenințare potențială la propria sa suveranitate.

Egoul are un interes incontestabil în poziționalitățile, presupunerile şi supozițiile sale. De aceea apare o ambivalență în privința schimbării - pe de o parte, aceasta este captivantă şi interesantă, dar, pe de altă parte, poate fi privită ca o provocare nedorită şi stârni resentimente. Egoul are, aşadar, tendința de a menține status quo-ul, chiar dacă procedând în felul acesta continuă să stârnească nemulțumiri, de exemplu prin repetarea, din nou şi din nou, a aceloraşi rezistențe în speranța obținerii unui rezultat diferit.

Î: Este, oare, inerţia caracteristică egoului obişnuit?

R: *Tamas* este guna (energia) rezistenței care este învinsă de Rajas, energia activității şi a efortului. *Rajas* reprezintă răspunsul la motivare şi dedicare față de atingerea *Sattwa,* starea de pace şi linişte interioară. Tamas este consolidată de rezistențele opuse de către frică sau vinovăție în perspectiva auto-examinării.

Î: Cum pot fi depăşite fricile acestea fundamentale de vinovăţie sau ruşine?

R: Trebuie reținut, pe durata întregii examinări interioare (ca şi la perceperea altora), că egoul/mintea se află într-un proces de evoluție şi că ea este implicit inocentă în virtutea structurii ei evolutive. Ea nu poate distinge aparența de esență. Compasiunea față de sine şi față de ceilalți este, aşadar, o cerință pentru o transformare de proporții şi pentru avansarea spirituală.

Dominarea de către motivații instinctuale scade în intensitate prin simpla acceptare, mai degrabă decât prin vinovăție sau blamare - „bineînțeles" că egoul este egoist, lacom, înfumurat şi ranchiunos. Trebuie să ne aşteptăm la aşa ceva. Acum, însă, astfel de atitudini pot fi văzute ca nemaifiind folositoare sau productive. Compasiunea față de tot ce face parte din viață include şi propria noastră viață. Vechile şi obişnuitele moduri de percepere şi gândire încep să se stingă dacă nu mai sunt valorizate sau văzute ca esențiale pentru supraviețuire sau succes. Multe dintre motivațiile puternice uzuale dispar pur şi simplu ca urmare a reinterpretării lor.

Î: Cum poate fi depăşită teama de „presimţiri rele", care apare în urma privirii în interiorul nostru?

R: Prin deciderea că toate presimțirile „rele" sunt false şi sunt deprinderi negative ale minții. Respectul față de sine şi față de ceilalți va veni apoi să înlocuiască vinovăția sau teama. Egoul nu este conştient de darurile spiritului, care compensează cu vârf şi îndesat abandonarea sau „pierderea" pozițiilor egoului. Aceste daruri sunt deseori subtile, cum ar fi, de exemplu, o creştere a stimei de sine şi o micşorare a nivelului de anxietate generală.

Î: Ne puteţi da un exemplu concret?

R: Egoul crede că succesul se datorează imboldului şi ambiției, la care se adaugă competiția plină de aroganță, luarea pe scurtături, folosirea de ceilalți etc. Nu este conştient de faptul că oamenii serioşi, cinstiți, integri şi dedicați sunt foarte prețuiți, fiind răsplătiți în mod adecvat de către societate. Acestea sunt recompense primite prin invitație, şi nu doar achiziții datorate zelului. Excelența în sine este recompensatoare şi aduce o gratificare ce nu depinde de nimic din exterior. Răsplata care este de multe ori trecută cu vederea este sporirea forței interioare, a curajului şi a tăriei morale, care au drept urmare o siguranță interioară şi o încredere în sine sporite.

Î: Dar în viaţa de zi cu zi tentaţiile abundă. Nu trebuie, oare, să le refuzăm sau să le opunem rezistenţă?

R: Tentația, seducția, dezirabilitatea şi ademenirea sunt, toate, proiecții care au legătură cu aparența şi prezumțiile. Acestea sunt asociate cu fantezii programate care se referă la câştig. Satisfacerea valorilor proiectate face parte din lumea iluziei. Fericirea însăşi este în directă legătură cu nivelul global de conştiință, mai mult decât cu orice alți factori externi. Factorii externi sunt vulnerabili şi trebuie supravegheați cu teamă; dimpotrivă, valorile interioare se auto-consolidează şi sunt imune la tumult sau la circumstanțe. De aceasta îşi dau de obicei seama supraviețuitorii catastrofelor majore.

Î: Lucrarea spirituală pare să implice uneori anticiparea pierderii.

R: Pierderea este o presupunere bazată pe percepțiile egoului şi pe valorile proiectate. În general, pierderea egoului este iluzorie, ea reprezentând, în schimb, un câştig pentru Sine. Toate pozițiile egoului înseamnă vulnerabilitate. Renunțarea la acestea are drept urmare o siguranță interioară mai marc şi resimțirea de plăcere în viață. Până la urmă, individul ajunge să se simtă, utilizând o analogie, „blindat" şi imun la circumstanțele exterioare. Până şi supraviețuirea corpului însuşi devine, în final, lipsită de importanță, odată acceptat caracterul său tranzitoriu.

Î: Dar supravieţuirea însăşi nu se datorează motivaţiilor şi mecanismelor egoului?

R: Şi aceasta este tot o iluzie. Supraviețuirea este o consecință a Sinelui, nu a sinelui. Numai datorită Sinelui este egoul util o anumită perioadă din timpul lumesc. Atunci când egoul/mintea sunt reduse la tăcere, viața continuă în mod autonom, resimțind, paradoxal, până şi efortul ca pe o lipsă de efort. Totul se întâmplă ca urmare a apariției potențialității ca realitate, atunci când condițiile o îngăduie. Intenția este o astfel de condiție. În final, până şi intenția dispare în momentul în care voința este lăsată în seama lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 14 - Iluminarea: Prezența Sinelui

Introducere

Poziționalitățile au drept urmare dualități problematice ale egoului, experimentate sub forma prezumțiilor. Acestea au ca şi consecință proiecții ale egoului, pe care acesta le interpretează în mod greşit ca realitate. Luate împreună, ele alcătuiesc iluziile *res interna (cogitans)* ale lui Descartes, ceea ce înseamnă că sunt produsele emoțiilor şi ale proceselor de gândire. Țelul lucrării spirituale îl constituie eliminarea acestei bariere primare, pentru a descoperi *res externa/extensa* (esența) ca Realitate revelată ca şi Creație, adică lumea aşa cum este (esența) şi nu aşa cum este percepută sau cum pare a fi. Tranziția de la iluzie *(res cogitans)* la Realitate nu necesită o modificare a conținutului, ci a contextului şi, ca atare, a paradigmei. Realizarea Realității este consecința unei schimbări înspre identificarea cu contextul experiențial în loc de conținut, fiind, aşadar, o schimbare majoră a paradigmei.

Emergența Realului este o Străfulgerare spontană care urmează după înlăturarea limitărilor percepției şi a obstacolelor sale. Transcenderea limitării este rezultatul intenției şi al subordonării voinței individuale, cu iluzoriile sale câştiguri şi recompense, Voinței Divine.

În timp ce este celebrată starea sau condiția a ceea ce fusese denumit Iluminare, la natura sa exactă s-a făcut aluzie doar prin analogie, manifestându-se, de asemenea, tendința ca ea să devină „mitologizată". Astfel, cuvinte ca „cel Suprem", „cel Ultim" sau „cel Absolut" tind să stârnească farmecul şi fanteziile

elaborate de imaginație. Starea de Iluminare nu este o suprapunere şi nici nu depinde de suplimentarea vreunei calități. Subiectul este condiția. Tn mod similar, condiția sau starea nu sunt o „revendicare", din moment ce nu există un revendicator individual. Ceea ce este exprimat verbal nu este decât o simplă expunere a faptelor care raportează condiția, ceea ce este, iarăşi, doar o confirmare a Realității Sursei sale. Aşadar, despre condiție nu se poate spune nici că este o cucerire şi nici că sugerează o realizare. Nu se obține nimic prin înfrumusețarea stării, care este mult prea departe de orice posibilă exagerare. În pofida naturii strălucitoare a condiției, descrierea este utilă în scopul comunicării ei, care este, esențialmente, o revalidare a Realității Divinității.

Etape premergătoare

Tranziția de la experimentatorul egoului/sinelui la Prezența Sinelui este uriaşă. Din cauza experienței sale anterioare, mintea se aşteaptă ca o asemenea stare să fie cu adevărat o extensie a ci însăşi sau să existe vreun fel de „diferență" şi, de aceea, să pară nouă şi nefamiliară. Niciuna dintre aceste aşteptări nu este corectă.

Pe măsura transcenderii nivelurilor conştiinței, calitatea experimentării se modifică în modurile pe care le-am descris anterior *(Transcenderea nivelurilor conştiinței).* Atât lumea, cât şi sinele subiectiv devin treptat mai blânde, mai pline de compasiune şi mai iubitoare. La nivelurile superioare ale valorii de 500, fluxul energiei kundalini începe să transforme observația şi experimentarea subiectivă la nivelul bucuriei interioare, iar lumea pare încă şi mai frumoasă, şi mai incredibilă. Perfecțiunea tuturor lucrurilor iese în

evidență. Aceasta nu numai că aduce bucurie, dar poate conduce chiar la un extaz indescriptibil care să impieteze asupra funcțiunilor lumeşti. Când până şi această stare extraordinară este lăsată în scama lui Dumnezeu, ea este înlocuită de o linişte, o tăcere, o pace atotpătrunzătoare care se situează chiar mai presus decât extazul, în minunăția ei.

În interiorul frumuseții imanente, sacralitatea întregii Creații se degajă atât dinăuntrul formei, cât şi de dincolo de aceasta. Esența fără de formă a Divinității radiază în exterior prin intermediul formei însăşi. Progresiv, linearul este înlocuit de Unicitatea nonlineară. Totalitatea Divinității este puternic confirmată de uriaşa putere a Iubirii, intrinsecă Creației şi Divinității. Prezența Iubirii, atotpătrunzătoare, este resimțită ca pe propriul Sine. Ea face ca linearitatea să se topească în Unicitate, ceea ce este în acelaşi timp de o extraordinară blândețe şi, paradoxal, de o putere infinită.

Aşa cum s-a descris şi anterior, dacă devotul s-a angajat pe calea negației, ceea ce ar putea urma în continuare este imensa iluzie a Vidului ca Ultimă Realitate. Calea manifestă o Unicitate infinită, o perfecțiune nonlineară şi este atotcuprinzătoare, infinită, dincolo de timp sau loc. (Iluzia aceasta survine la nivelul de calibrare 850, aşa cum deja s-a menționat altundeva.) Vidul trebuie recunoscut şi refuzat, dacă este lipsit de Iubire. Din acest punct, devotul nu-şi mai continuă calea prin negare, ci prin afirmare, care se consolidează prin rugăciune profundă şi implorarea lui Dumnezeu pentru obținerea îndrumării. (Iubirea Divină nu trebuie confundată cu emoționalitatea / ataşamentul caracteristice pentru ceea ce este îndeobşte perceput drept iubire umană.)

Pe măsură ce calitățile şi contextul fiecărei etape sunt lăsate în seama lui Dumnezeu, se naşte o confruntare finală la care trebuie renunțat, la rândul ei, şi care este provocator de confruntatoare. Devotul trebuie să fie pregătit în mod adecvat, deoarece eşecul în fața a ceea ce am putea numi „ultima uşă" poate avea drept rezultat o descurajare foarte serioasă a cărei durată poate depăşi răstimpul unei singure vieți. Aspirantul serios trebuie să ştie cu mult înainte, aşadar, că în pragul final se va confrunta cu acceptul său de a renunța la viața însăşi, sau cel puțin la ceea ce s-a considerat încă de la începuturile evoluției că ar fi miezul vieții însăşi. Peste pragul ultim se trece foarte rar, unul dintre motive fiind lipsa de pregătire, nesiguranța şi o ultimă îndoială, de mari proporții. Următoarea secțiune li se adresează, aşadar, doar celor angajați din toată inima pe calc, doar aspiranților foarte de serioşi.

Pragul final

Pe măsură ce acesta se apropie, întregul context este curat, pur, fără formă şi nonlinear. Nu există nici „alții" şi nicio altă parte în care să se poată găsi un sprijin. Nu mai există calități personale sau poziționalități, nici gândirea nu mai este disponibilă din moment ce mintea este tăcută şi non-conceptuală. Nu mai există nici imagini, nici amintiri. Conştiința este singura care rămâne, sub forma conştientizării însăşi, fără obiect sau conținut al acelei conştientizări. Ea *este,* pur şi simplu, de sine stătătoare, fără subiect şi fără obiect. Conştientizarea însăşi este aceea care rămâne conştientă şi nu mai există nicio „entitate" care să fie conştientă.

În acest stadiu, conştientizarea este identificată cu însăşi calitatea vieții. Asta este tot ce rămâne - doar „viața”. Acest simț al nucleului pur al vieții şi-a pierdut calificările anterioare, adjectivele, verbele sau substantivele. La toate acestea s-a renunțat cu mult înainte. Tot ce a rămas este calitatea pură a vieții însăşi, ca miez al existenței. Apoi îşi face apariția o teamă progresivă, care aproape se confundă cu groaza, că şi la aceasta va trebui renunțat pentru depăşirea pragului. Astfel se naşte teama de moartea absolută sau de anihilarea, pentru totdeauna, în nimic şi în neființă. În acest moment devine evident că ceea ce trebuie lăsat în seama lui Dumnezeu este viața sinelui şi motivația sa de a continua să existe ca experimentator, sursă aparentă şi substrat al vieții (iluzia ultimă). Aceasta este o iluzie foarte puternică şi confruntarea cu ea cere curaj, credință, convingere şi devoțiunea cea mai profundă: „Ție, o, Doamne, îți încredințez viața însăşi”.

Din cauză că mintea este tăcută, ea nu poate fi consultată. În locul ei se naşte o Cunoaştere care apare ca rezultat al frecvenței vibraționale în interiorul aurei ce a fost absorbită din Cunoaşterea, cândva, în decursul timpului, a unui învățător Iluminat. Cunoaşterea este a faptului că „orice temere înseamnă o iluzie”. Este ceva ce trebuie cunoscut cu absolută certitudine. Nu luați în seamă teroarea, pentru că aceasta este ceea ce s-ar putea pe bună dreptate numi „încercarea finală” şi renunțați la viața însăşi. Faptul că individul în cauză moare se confirmă, deoarece aceasta este experiența resimțită în interior. Aceasta este singura şi unica moarte care poate avea vreodată loc şi ea îşi face apariția pentru că la ca nu s-a mai renunțat niciodată înainte. Moartea fizică este aproape o nimica toată. Este o bruscă părăsire a corpului dar viața continuă, reapărând într-o

altă întrupare. Pe parcursul acestei renunțări apar şi câteva momente de groază, după care poarta se deschide spre Splendoarea şi Măreția Infinite care sunt dincolo de orice descriere.

Revelația

Mintea rămâne tăcută şi se resimte o imensă venerație când Creația apare, acum, ca Revelație - irizată, radiind ca şi când ar fi fermecată, şi vibrând de eflorescența inconfundabilă a Divinității. Totul apare, parcă, în culori intense în tehnica Tehnicolor- electrizant şi luminos. Totul este conştient, conştient de a fi conştient şi conştient de conştientizarea conştiinței a tot ce mai există. Totul este intrinsec demn de venerare ca şi consecință a conştientizării conştiente a Prezenței lui Dumnezeu ca şi Creație, în cele mai mărunte detalii ale sale. Totul este Sfânt şi Sacru, aşa cum este evidențiat de splendoarea sa ca Existență în sine. De aceea, toate lucrurile sunt percepute ca fiind sacre şi sfinte; toate lucrurile „mari şi mici" sunt sacre; de unde şi *„Gloria în Excelsis Deo!".*

Chiar şi structura însăşi este importantă şi pare să se fi transformat în ceva viu, cu însuşiri radiante. Totul este viu şi Esența sa intrinsecă străluceşte ca o înfățişare ce conține recunoaşterea ca pe o însuşire intrinsecă şi manifestând venerație. Totul se află în relații de egalitate în virtutea Esenței, a perfecțiunii şi a luminozității sale eflorescente. Slava lui Dumnezeu se situează cu mult peste capacitatea noastră de înțelegere, dar, în schimb, există o identitate de Sine contextuală a faptului că individul *este* ceea ce se înțelege că ar fi şi, cu toate acestea, nu este nimic de înțeles cu adevărat. În

acest punct, din cauza dualității limbajului descrierea trebuie să înceteze.

Depăşirea acestui ultim prag a necesitat renunțarea la ceea ce păreau a fi nucleul şi sursa vieții însăşi. Se resimte o uimire copleşitoare la descoperirea faptului că tot ceea ce există *este* Creația, ca expresie a Divinității, iar câmpul conştiinței este infiltrat în tot ceea ce există. Astfel, Divinitatea este implicită pentru tot ceea ce există, ca şi pentru conştientizarea acestei Realități. Tot ceea ce există reflectă Divinitatea pornind din propria Sursă. În mod paradoxal, prin renunțarea la viață este descoperită Viața.

Până şi prezența corpului fizic este prea periferică pentru a mai fi remarcată. Acesta este totuşi redescoperit, mai târziu, cu un fel de surpriză. El continuă să funcționeze de la sine, spontan şi autonom. Nu există niciun „sine" ori agent primar sau cauzal care să-i determine sau să-i decidă acțiunile. Corpul operează autonom, ca rezultat al interacțiunii sale cu câmpul contextului. Continuitatea sa nu constituie un aspect demn de interes; corpul pare, pur şi simplu, să „ştie" singur ce are de făcut.

Calitatea transformatoare a Unicității Creației este consecința dispariției „experimentatorului". Nu există niciun interval de 1/10.000 de secundă care să editeze automat întreaga experiență ca rezultat al operațiunilor anterioare ale egoului. Drept urmare, aparența transformată a Totalității şi interpretările acesteia au fost înlăturate şi individul este acum identic cu esența desfăşurării Creației, mai mult decât cu versiunea sa editată. Individul nu mai experimentează „banda înregistrată" a vieții, ci însuşi miezul existențial al Vieții însăşi. Analogia este ca diferența dintre a asculta pe viu

o întreagă orchestră filarmonică şi a asculta o înregistrare a concertului acesteia.

Adaptare

Tranziția este de o amploare mult mai mare decât se poate imagina, descrie sau chiar anticipa. Cu toate acestea, informația pusă la dispoziție permite o tranziție reuşită a acestei perioade finale, extrem de importante. Inițial se manifestă şocul paradigmei, cunoscut uneori şi ca „şocul lui Dumnezeu". Apare o profundă temere reverențioasă față de o dimensiune atât de extraordinară încât mintea rămâne tăcută pentru totdeauna. Nu mai există un sine individual volițional, nici presupusa sa însuşire de agent cauzal interior, iar sensul noțiunii de „eu" include întreaga Existență, dincolo de timp, dimensiune sau descriere lineară. Dispare orice sentiment de „al meu/a mea", orice sentiment de deținere a calităților de posesiune sau de control. Totul este de la Sine existent şi de la Sine împlinit. Funcționarea corpului este autonomă şi o consecință a relației sale cu câmpul global. Se constată, ca şi înainte, că corpul se fereşte să fie accidentat în trafic, numai că el acționează astfel de la sine. Cu toate că nu există procese de gândire ca atare, informația continuă să fie disponibilă ca urmare a calității unice a câmpului de conştiință însuşi care înregistrează, impersonal, toate evenimentele, indiferent cât de neînsemnate ar părea acestea. Cunoscătorul şi Cunoscutul sunt Realități identice ca urmare a conştiinței / conştientizării. Gândirea dualistă dispare ca sistem de operare. În locul ei, devine uluitor de evident că înțelesul *este* Esență şi că Realitatea Esenței *este* înțelesul acesteia. Astfel,

oricât de evident sau de absurd ar părea, un scaun conține în sine însuşi propriul său înțeles.

Transformarea majoră este urmată de o perioadă de reorientare spre toate însuşirile dinainte ale vieții şi ale simțurilor, chiar ale mediului în care se află corpul şi la relațiile acestuia cu restul obiectelor. Oamenii îi adresează corpului apelativul „tu" şi cred că „tu" este corpul. Sinele este tăcut, invizibil şi nu are un niciun nume ca atare.

Perioada de reorientare şi de readaptare poate fi destul de îndelungată, poate dura chiar ani de zile. În acest interval de timp îşi face apariția o însuşire operațională autonomă care ar putea fi numită agentul persona/personalitate şi care interacționează cu lumea. Viața îşi urmează drumul de la sine, deoarece Existența este chiar Viața. Potențialitatea apare ca realitate drept urmare a evoluției. Din cele de mai sus este vădit că nu există o „persoană" anume care să devină iluminată; dimpotrivă, aceasta dispare, fiind înlocuită de Realitatea aceea nonlineară. Este, aşadar, evident faptul că starea nu reprezintă o aptitudine, o realizare, o achiziție şi nici măcar o transformare. În realitate, ea este o înlocuire.

Împlinire: actualizarea potențialității

Aspirantul îşi poate pune întrebarea cât de realist sau cât de practic este să-ți stabileşti drept țel realizarea Sinelui sau Iluminarea, cum a mai fost aceasta numită, ținând cont de raritatea sa. De-a lungul istorici, incidența acesteia a fost, într- adevăr, extrem de scăzută. Totuşi, datorită progresării evoluției globale a conştiinței din ultimul secol, probabilitatea ca un aspirant angajat să atingă Iluminarea este mai marc cu peste o mic la sută. Fiecare avans al conştiinței

reprezintă deja o stare iluminată, în comparație cu cea care a precedat-o. Trecerea de la nivelul de calibrare inferior valorii de 200 la cel superior valorii de 200 reprezintă deja un prim şi foarte important pas. Următoarea tranziție majoră este trecerea de la predominarea emoționalității la aceea a capacităților rațiunii şi intelectului, apoi, la nivelul de 499, transcenderea acestora şi realizarea faptului că Realitatea nu este nici lineară, nici descriptivă, ci subiectivă. Emergența Iubirii, la nivelul 500, vesteşte dominarea unei noi paradigme. Nivelul conştiinței 540 semnalează apariția Iubirii Necondiționate, care evoluează prin bucurie şi extaz. Iluminarea calibrează, de obicei, la nivelul 600 şi peste acesta, până la 1.000, fără dispariția liniarității ca realitate prezumată.

Identificarea cu limitarea încetează, iar procesul se transformă, apoi, într-unul de transcendere a interpretărilor limitative care țin de apariția însuşirilor sau a nivelurilor conştiinței prin care nemanifestatul devine Manifest. Astfel, nivelurile cele mai avansate ale conştiinței au de-a face cu expansiunea, cu domeniul contextului nonlinear şi cu paradigmele care se situează dincolo de descrierea liniară sau de orice definire.

Întrebare: Obstacolele ultime din calea Iluminării par de-a dreptul extraordinare sau cel puțin dificile.

Răspuns: I se par aşa numai egoului, nu şi Adevărului şi Cunoaşterii interioare ale Sinelui. Este adevărat că nucleul ultim al egoului este incapabil să renunțe la aparenta sa suveranitate în calitate de sursă iluzorie a vieții şi a existenței. Forța vine de la puterea Sinelui, care este totuna cu Adevărul Divinității. Cunoaşterea aceasta este ştearsă ca şi consecință a Identificării cu Absolutul. Divinitatea este Sursa întregii

Existențe, inclusiv a noastră. Teama izvorăşte din egoul/sinele care se dizolvă în Sine, în felul acesta, sursa însăşi a temerii este eliminată şi depăşită.

Teama care se află la capătul călătoriei este diferită de orice alt gen de teamă resimțită înainte. Caracteristica ei este existențială şi nonlineară, mai mult decât limitată sau discretă. Experiențial, teama era inițial extrem de puternică dar, totuşi, nu de o intensitate mult mai mare decât temerile anterioare care fuseseră depăşite. Ceea ce-i conferea acestei temeri o caracteristică singulară, apropiată de groază, era interpretarea ei ca fiind echivalentă cu însăşi sursa existenței şi a vieții.

Egoul aşterne semnul egalității între supraviețuire şi control, în suprema sa renunțare la control, îşi face loc teama primordială subiacentă. Viața este consecința Divinității Sursei sale, care reprezintă confruntarea ultimă cu nucleul însuşi al egoului.

Î: în lipsa instrucţiunilor, calea spirituală ar fi încă şi mai dificilă, dacă nu chiar imposibil de parcurs. Iluminarea este foarte rar întâlnită.

R: Nivelul conştiinței umanității a înregistrat o creştere progresivă, ceea ce susține colectiv evoluția spirituală şi disponibilitatea informației mai avansate despre calitățile şi natura conştiinței însăşi. Literatura întâlnită pe parcursul istorici despre stările foarte avansate a descris frecvent stările, fără să ofere şi detalii despre paşii adiționali necesari atingerii lor.

Î: Procesul spiritual însuşi pare să se fi desfăşurat pe o perioadă îndelungată.

R: în viața aceasta, durata procesului a fost de treizeci şi opt de ani. Începutul său a fost surprinzător şi

dramatic, la vârsta de trei ani, şi el a fost descris în altă parte. Procesul s-a înfăţişat ca o confruntare între vid/non-existenţă şi Totalitate ca Realitate Ultimă. De aceea, calea ce readucea spre Realizarea Divinităţii ca Iubire Infinită a trebuit redescoperită şi depăşită. Influxul intens al energiei kundalini, care este extraordinar, a adus confirmarea că respectiva calc fusese oferită de Dumnezeu. Acest lucru a trebuit iniţial experimentat, în viaţa aceasta, în timpul adolescenţei timpurii.

Î: A avut loc o experienţă „în apropierea morţii”?

R: Nu. Am căutat adăpost în faţa vânturilor îngheţate într-o zonă izolată, dar condiţia mea fizică era viguroasă şi eram în bună stare de sănătate. Nu căutam decât alinarea oferită de un adăpost. Şi, deodată, s-a instalat o stare subiectivă transcendentă, durabilă, primordială şi atotcuprinzătoare. Radianţa Sinelui ca Iubire Infinită a disipat orice teamă de sinele individual sau de limitare. Durata acelei stări se situa în afara timpului şi chiar „înaintea apariţiei tuturor universurilor şi după dispariţia tuturor universurilor”. Sinele a înlocuit toate limitările sinelui individual, inclusiv locaţia, durata şi identitatea acestuia. După aceasta, a dispărut în totalitate teama de moarte.

Î: Faptul că, ani mai târziu, aţi fost agnostic o perioadă de timp pare să fie o ciudată contradicţie.

R: Şi aceasta a fost tot urmarea unei revelaţii neaşteptate. A marcat sfârşitul credinţei în Dumnezeu ca sistem de credinţă. A fost ceva ce a urmat ulterior unei revelaţii subite a suferinţei generale a întregii umanităţi pe toată durata existenţei omeneşti. A fost o confruntare cutremurătoare.

Până în acel moment predominase religiozitatea, dar în şocul şi consternarea produse de revelație, credința într-un Dumnezeu care ar fi putut permite sau cauza toată acea suferință a fost de neconceput. Pe atunci, credința comună predominantă era aceea că Dumnezeu era cauza şi creatorul tuturor lucrurilor. Am asistat la suferința care era consecința lipsei de evlavie a egoului şi vizavi de care umanitatea avea nevoie de un Mântuitor.

În pofida pierderii credinței religioase în Dumnezeu, persista impulsul de a ajunge la miezul şi la sursa Adevărului însuşi. Aceasta a dus la o căutare interioară, în decursul a patru ani, de serioasă psihanaliză clinică clasică, urmați de alți trei ani de analiză profundă concentrată asupra descoperirii rădăcinilor egoului însuşi. Căutarea interioară a continuat, apoi, prin atingerea adâncurilor egoului şi a nivelurilor inferioare ale Iadului, care, de asemenea, se situează experiențial dincolo de granițele timpului. Din abisurile întunericului spiritual etern am răspuns chemării către Dumnezeu, fiindcă a fost nevoie de atingerea extremelor agonici şi deznădejdii pentru a crea o fisură în încleştarea tenace a egoului. Apoi a existat o perioadă de uitare, după care strălucirea Divinității şi Slava lui Dumnezeu au fost făcute Cunoscute şi au fost Revelate în toată uluitoarea lor Frumusețe şi Perfecțiune. Creația a început să radieze pe măsură ce Dumnezeu s-a Manifestat *ca* şi Creație.

Î: A fost aceasta ca un fel de sfârşit sau de punct terminus pentru desfăşurarea potenţialului Conştiinţei însăşi?

R: Anterior au existat progrese, dar şi provocări. Am trăit o stare foarte avansată de conştiință care a fost

însoțită de Cunoaşterea faptului că acum mă situam în afara limitărilor karmei individuale. Şi-a făcut apariția o stare nonlineară care ar putea cel mai bine să fie descrisă ca o condiție ivită în urma unui context mult extins al Realității. În tăcere, fără să fi fost cerut, a fost auzit şi recunoscut un mesaj silențios care spunea: „Acum, când eşti dincolo de orice răspundere sau responsabilitate karmică, dincolo chiar şi de limitările iubirii individuale, ai toată puterea asupra altora: intră în posesia ei! ia-o! foloseşte-te de ea fiindcă nu există niciun fel de consecințe".

Puțini sunt aceia care au depăşit frontierele acestea subtile şi am putut vedea care dintre ci au cedat ispitei şi care au refuzat puterea de dragul puterii şi al câştigului pe care l-ar fi putut aduce aceasta. Am văzut că Iisus a refuzat-o şi a trecut de aceste frontiere, la fel cum s-a întâmplat şi în cazul marilor avataruri şi a înțelepților iluminați. Cu toate că este numită „ispită luciferică", nu am simțit prezența niciunei entități ca sursă a ispitei. Aceasta se înfățişa ca o ispită tăcută: „Beneficiezi de toată puterea asupra celorlalți - revendic-o!"

Tentația a fost refuzată de înalta Cunoaştere a faptului că tentația constituia o falsă promisiune, din cauză că Realitatea Ultimă *este* Sursa întregii Puteri. Sinele *este* implicit Puterea şi nu are nevoie să o revendice ca pe o achiziție. Puterea de dragul puterii, ca şi câştig, nu m-a atras în niciun fel. La drept vorbind, ar fi fost o povară. După refuzarea ei a fost depăşit şi ultimu] prag, iar odată cu moartea egoului Slava lui Dumnezeu şi-a arătat strălucirea şi totul a devenit tăcut.

Î: Aşadar, ispitele persistă şi reapar chiar şi aproape de finalul călătoriei spirituale?

R: Aceasta a fost înlănțuirea evenimentelor. Ulterior, mi s-a reamintit că Iisus Hristos şi Buddha au descris ispite asemănătoare pe care au trebuit să le înfrunte.

Î: Ce se întâmplă cu sistemele fizice?

R: Fiecare pas semnificativ înainte părea să declanşeze c agonie interioară trecătoare localizată în aură sau în corpul eteric. Acestea erau parcă mai suportabile la amintirea faptului că fuseseră descrise atât de Buddha, cât şi de Iisus Hristos. Iisus s-a rugat „cu sudori de sânge" în Grădina Ghetsimani; Buddha a fost asediat de atacuri ale demonilor şi a simțit ca şi când i-ar fi fost sfărâmate oasele.

Toate acestea au avut loc începând de la nivelul conştiinței de 800 în sus şi s-au repetat la trecerea de porțile înalte, fiindcă de la nivelul conştiinței de 800 şi peste acest nivel, zonele negative ale conştiinței colective ale umanității sunt sfidate şi depăşite. Persoana în cauză este conştientă că poziționalitățile cărora li se adresează provocarea nu sunt acelea ale karmei personale per se, adică nu acelea individuale, ci individului ca reflectare a moştenirii karmice globale a umanității însăşi.

Î: Tipul acesta de informaţie este, într-adevăr, cât se poate de rară. Trebuie ca un căutător „obişnuit" să o cunoască?

R: Desigur, pentru că începătorul de acum sau căutătorul aflat la jumătatea călătoriei sunt înțelepții iluminați de mâine. Faptul că şi alții au trecut de aceste bariere face să-i fie mai uşor următorului care se va încumeta să le depăşească. Fenomenul acesta a fost denumit „efectul Roger Bannister". Fiecare trecere lasă o urmă vibrațională disponibilă următorului „alergător

pentru ca acesta să „ştie” că această trecere *este posibilă.* Depăşirea unui obstacol important cere Cunoaşterea interioară a faptului că acest lucru este posibil, fiindcă se bazează pe puterea şi pe forța invincibilă a Adevărului.

Cei care caută Iluminarea merită tot adevărul confirmat care le este util, toată cunoaşterea şi încurajarea disponibile. Strădania spirituală poate presupune salturi mari şi neaşteptate, fără nicio avertizare prealabilă. Este mai înțelept să existe acest gen de informații dinainte.

CAPITOLUL 15 - Stările progresive de conştiinţă

Introducere

Expunere a de până acum a fost concepută în scopul clarificării informațiilor ceva mai dificil de verbalizat. Informațiile, cu toate acestea, sunt reconfortante prin aceea că sunt purtătoarele unui anumit grad de familiaritate datorită descrierii etapelor subiective, evolutive ale conştiinței care succed la diferite niveluri. Este, de asemenea, liniştitor de aflat că ceea ce par a fi obstacole de-a lungul căii sunt ceva normal şi nu sunt, în realitate, implicit individuale, ele fiind de fapt rezultatul caracteristicilor unui nivel particular al conştiinței.

Emergența evolutivă a potențialului apare sub formă de tranziții care sunt recompensatoare şi pe deplin adeveritoare. Mai există, totuşi, şi perioade trecătoare mai inconfortabile, dar care sunt, la rândul lor, de aşteptat. Pot fi perioade în care să vă simțiți înstrăinați, depersonalizați sau că nu sunteți „în apele voastre". Mai pot apărea momente de confuzie sau în care să vă simțiți „aerieni" sau împrăştiați. Toate acestea se datorează adaptărilor la modificările contextului, familiarității lor experiențiale şi impresiei uzuale de subiectivitate. Simțul „realității" sau al identității de sine se extinde treptat şi alterează sistemele anterioare de credință despre „cine sunt", pe măsură ce acestea se transformă în „ceea *ce* sunt". Astfel, pot apărea modificări progresive ale valorilor, scopurilor şi ale priorităților de timp şi efort. Perioadele acestea de tranziție sunt temporare, iar

tranziția este facilitată de rugăciune, practici spirituale şi, mai ales, de un mod de viață contemplativ.

În timp ce sinele se poate, în răstimpuri, simți confuz sau discordant, Sinele ştie întotdeauna exact unde vă situați, fiindcă realitatea se situează întotdeauna în Sfera lui Dumnezeu. Este imposibil să vă pierdeți, deşi se întâmplă, uneori, ca vreun devot să se simtă pierdut. Problema nu o constituie starea însăşi, ci teama de pierdere a controlului şi a familiarității.

Câmpul infinit al conştiinței este atotcuprinzător şi în acord cu întreaga gamă experiențială şi cu toate stările posibile. Câmpul se află implicit într-un echilibru armonios şi, prin aceasta, conține toate stările tranzitorii. Câmpul global ar putea fi descris ca fiind autocorector şi, drept urmare, el se realiniază pe sine de o manieră compensatoare. Toate alterațiile sunt limitate în timp şi vremelnice. Ca să folosim o analogie, vremea se schimbă, dar echilibrul atmosferic al stratosferei rămâne neafectat.

În mod subiectiv, tot ceea ce ne trebuie pentru a progresa este răbdarea, rugăciunea, încrederea în procesul în sine şi renunțarea la opunerea rezistenței. Confuzia, la fel ca şi schimbările vremii, este o stare trecătoare care se disipează dacă avem răbdare şi, de asemenea, odată cu pătrunderea în etapa următoare, ceea ce duce şi la depăşirea stării de confuzie. În timp, armonia divină restabileşte echilibrul. Totul, de altfel, se află într-o Ordine Divină. Este la fel de imposibil să vă „rătăciți" de Dumnezeu, cum i-ar fi şi unei mingi de tenis să scape de foița gravitațională doar pentru că, din când în când, face salturi.

Tranzițiile sau schimbările sunt rezultatul desfăşurării evoluției, care este expresia actualizată a Creației. Procesul are loc atât în interior, cât şi în

exterior şi fiecare moment al său reprezintă o apariție a noului. Viața este trăită pe latura progresistă a evoluției conştiinței şi, astfel, orice experimentare este evanescentă şi tranzitorie.

Transcenderea atracției exercitate de formă

Evoluarea conştiinței se poate desfăşură într-o multitudine de feluri. Poate fi lentă şi subită sau poate să înceapă, inițial, într- un mod ordonat şi după aceea să înregistreze salturi neaşteptate.

Tranzițiile cele mai importante au loc atunci când se renunță la gândirea conceptuală, alături de interesul față de „experimentare" sau de identificare cu „latura" experimentatoare a egoului/sinelui şi cu rolurile sale procesatoare. Dincolo de conceptele şi imaginile lineare, nimic altceva nu mai necesită procesare. Astfel, mintea/sinele devin tăcute şi în locul lor predomină contextul nonlinear. Aceasta ar putea fi rezumat după cum urmează: Egoul/mintea *gândeşte,* câmpul (conştiința) *cunoaşte,* iar Sinele *este.*

Nu este deloc dificil să deveniți conştienți de aspectul „experimentator" al sinelui, care procesează constant informațiile furnizate indiferent de natura sau de calitatea acestora - gânduri, amintiri, imagini, senzații şi emoții. Prin exercițiu, individul poate rămâne concentrat asupra acestei însuşiri a conştiinței ca proces fără să se implice efectiv în „ce" anume se procesează sau se experimentează. Această latură experiențială procesează secundă de secundă, cu vigilență, toate procesele. Este ca o unitate care ascultă/ simte/ anticipează/ îşi aminteşte/ recunoaşte/ multiprocesează. „Experimentatorul" reprezintă latura

perceptuală a conştientizării conştiinței, care este independentă de natura informațiilor procesate.

Aceasta este însuşirea pe care individul o identifică cu „mine” sau cu „eu”. Cu ajutorul observației, se va recunoaşte faptul că această funcție este autonomă şi impersonală, cu toate că sinele o revendică ca identitate. Experimentatorul nu este un „cineva”, ci un „ceva”. Funcționează autonom. Poate fi comparat cu o facultate investigativă procesatoare multifuncțională. Egoul/sinele prosperă ca urmare a acestei însuşiri de „experimentator”, fiind, în realitate, dependent de ea.

Cu atenție şi voință, atracția seducătoare a experimentatorului poate fi respinsă. Cedarea în fața spectacolului pe care-l procură are loc doar din obişnuință. Aceştia nu sunteți „voi”, ci doar o activitate cu care se identifică şinele. Mintea gândeşte că va deveni „lipsită de conținut” şi se va goli fără influxul linear constant de informații, aşa că se concentrează asupra a „ceea ce se petrece”. Şi, totuşi, noaptea, somnul este o alinare binevenită în comparație cu sporovăială neîncetată a experimentatorului. Aşa se face că mintea consideră că există numai trei posibilități: (1) experimentarea; (2) somnul (uitarea) sau, eventual, (3) somnul cu vise. Relativ necunoscută minții îi rămâne, însă, o a patra stare, care este una a conştiinței de sine, fiind independentă de conținut, experimentare şi chiar de orice participare, analizare sau înregistrare. Însuşirea care stă la baza ei nu presupune niciun efort, este paşnică şi compatibilă cu un mod de viață contemplativ, ducând la stările cunoscute sub termenul generic de Samadhi.

Alinierea la câmpul Conştiinței/Conştientizării

Cu stabilitate interioară a scopului, sârguință şi disciplină, atracția exercitată de funcția de experimentator al informațiilor procesate poate fi respinsă ca subiect de interes, important sau chiar ca obiect de identificare. În spatele experimentatorului emoțional aşteaptă tăcerea subtilă a Conştientizării. Fiindcă este lipsită de limitările conținutului linear sau ale formei, este ca un ecran alb sau ca suprafața ce poate reflecta a unui bazin cu apă. Este condiția apriorică fără de care nu ar fi posibilă cunoaşterea a ceea ce experimentează experimentatorul sau a ceea ce percepe martorul/observatorul.

Această stare subtilă de bază este o constantă fundamentală. Este asemănătoare cu un spațiu sau un câmp global în interiorul căruia toate celelalte fenomene şi condiții sunt depăşite. Câmpul tăcut, subtil, reprezintă o însuşire a Sinelui. Acest câmp, această stare sau condiție a conştiinței este atotcuprinzătoare, şi cu toate acestea lipsită de identificarea cu conținutul. Conştientizarea este conştientă de ca însăşi. Ca atare, este o însuşire fundamentală, cu o existență eternă.

Această „a patra stare" a conştiinței a fost descrisă de Ramana Maharshi prin termenul sanscrit *turiya.* Din starea aceasta, totul pare egal în virtutea realității faptului că înțelesul şi existența sunt unul şi acelaşi lucru, adică semnificația lucrurilor este împlinită de ceea ce *sunt* ele, iar ceea ce *sunt* este exact împlinirea a ceea ce şi înseamnă ele. Existența lor este chiar înțelesul lor. (Conştientizarea aceasta apare la nivelul de calibrare al conştiinței de 750.)

Această stare mai poate fi discernută şi ca substratul silențios din care se nasc spontan gândurile. Poate fi detectată ca şi condiție apriorică reprezentată de câmpul sau matricea care, într-o fracțiune de secundă,

precede apariția gândirii. „Locația” sa este analogă oceanului exact înaintea zvâcnirii din el a unui peşte zburător. Fiecare gând îşi face apariția spontan şi nu este recunoscut până când a fost format în întregime. În timpul apariției, gândul este asemenea unei vagi agitări a energici care se mişcă repede, dintr-o formă nedistinctă într-o desăvârşire mai amănunțită şi mai identificabilă. Procesul este foarte rapid. Discernerea câmpului silențios însuşi necesită o atenție vigilentă şi perspicacitate. Tehnica este aceea de a refuza interesul față de specificitatea gândurilor şi de a înceta strădania de a le recunoaşte sau de a le interpreta. În cazul în care nu sunt intenționat susținute de către voință, gândurile sunt doar o trăncăneală nesfârşită şi doar vanitatea egoului este aceea care le prețuieşte ca fiind distractive sau prezentând un oarecare interes.

Pentru evitarea şi depăşirea atragerii seducătoare exercitate de conținutul fluxului conştiinței gândirii, smerenia față de importanța sa dezvăluie repede că, în lipsa proiecției valorii, nouăzeci şi nouă la sută din gânduri sunt de-a dreptul plictisitoare, sunt nişte banalități. Eliberarea de sub vraja lor diminuează atracția prin reducerea interesului. Cealaltă iluzie este aceea că atenția acordată gândurilor este necesară pentru propria-ne supraviețuire, când, în realitate, supraviețuirea se află în sarcina Sinelui. Cu atentă concentrare, devine evident că gândurile pot fi abandonate din ce în ce mai devreme în procesul apariției şi formării lor. Printr-o concentrare constantă şi prin renunțarea la calitatea lor distractivă, ele vor dispărea încet-încet ca formă recognoscibilă şi se vor atenua până la a nu mai fi decât un impuls trecător de a gândi. Gratificația procurată de acest impuls poate fi refuzată. Procedând în felul acesta, devine surprinzător

de evident că individul gândeşte numai ca rezultat al dorinței sale de a face acest lucru şi că gândurile şi imaginile nu au decât o valoare închipuită. Intrinsec, ele nu sunt cu adevărat extraordinar de minunate. Descoperirea faptului că individul constituie, de fapt, sursa gândirii, ne arată că el nu este victima minții, ci că stă la originea fenomenului în virtutea intenției şi a dorinței sale. Libertatea este o consecință a adâncii smerenii care ne dezvăluie că unicul motiv pentru care individul gândeşte este acela că el doreşte să facă lucrul acesta pentru a se alege cu un câştig experiențial sau cu o recompensă.

Egoul/mintea se teme că dacă nu ar gândi, atunci: (1) s-ar plictisi şi (2) ar înceta să mai existe. Problema plictiselii este relativ uşor de depăşit observând, pur şi simplu, că plictiseala înseamnă doar frustrarea de a nu mai fi distrat de gânduri „interesante". Pentru transcenderea gândirii interesul ar trebui, de fapt, redirecționat asupra căutării substratului din care ia naştere aceasta. Individul poate alege să se simtă plictisit de gânduri, iar în urma unei atente examinări va deveni limpede că acestea nu sunt decât constanta prelucrare, din nou şi din nou, a conceptelor, imaginilor şi ideilor familiare.

Sinele este cât se poate de apt să selecteze şi să dețină controlul chiar şi în lipsa conceptelor. Este, de asemenea, uşor de observat că linearitatea gândirii nu face decât să conducă la o altă linearitate, la o defilare a ideilor, imaginilor, amintirilor, închipuirilor şi altele asemenea lor. Curiozitatea se poate muta de la forma şi conținutul gândurilor, pentru a deveni conştientă de câmpul conştientizat al conştiinței, silențios şi emergent. Tăcerea este definitorie pentru Sine; gândurile sunt definitorii pentru sine. Sinele nu are nevoie de

încurajare prin investirea energiei interesului. Starea de tăcere poate fi intuită atât prin contemplare, cât şi prin meditare. Individul poate pur şi simplu, adopta atitudinea de a fi prea indolent pentru a se obosi să gândească.

Practica spirituală

Egoul/mintea este atrasă de noutate şi, de aceea, este în căutare frenetică de forme şi senzații interesante. Se poate refuza acest lucru şi înlocui cu interesul față de substratul tăcut şi lipsit de formă care este tot timpul prezent, nefiind nevoie decât să fie observat. Este ceva asemănător cu fundalul silențios fără de care sunetul n-ar putea fi discernut.

Lumea fenomenelor este ca o uriaşă planşă Rorschach desenul „înseamnă" orice doreşte privitorul. Sunetul este sesizabil doar fiindcă este suprapus peste fundalul tăcerii şi, tot astfel, forma poate fi recunoscută doar pentru că este suprapusă peste un spațiu fără nicio formă. În mod asemănător, conținutul minții poate fi identificat numai datorită ecranului său tăcut şi lipsit de formă din fundal. Experimentatorul poate fi îndrumat, în felul acesta, să se concentreze asupra fundalului silențios şi fără de formă. Substratul, ca urmare a silențiozității sale, degajă un sentiment intrinsec de pace. Tăcerea şi pacea pot fi alese, apreciate, prețuite şi întâmpinate ca o alinare de tensiunea constantă a expectanței, aflată în permanentă veghe, a rolului de experimentator. Când liniştea va fi mai prețuită decât amuzarea nesățiosului ego, se va descoperi că ea este atotprezentă şi disponibilă. Că individul dispune de o asemenea opțiune, rămâne un fapt ignorat de 99,7% din populație. Astfel, iată că este disponibil un gen de

libertate necunoscută: individul poate alege să refuze implicarea egoului în lume şi gândurile care derivă din aceasta (adică să lase toate acestea în seama lui Dumnezeu).

Renunțarea

În mod tradițional, numeroşi aspiranți serioşi la spiritualitate renunță la lume şi se retrag din aceasta, izolându-se în spații cu o expunere senzorială scăzută şi care nu necesită depunerea de activități specifice. Pentru unii discipoli acest luciu este foarte util şi chiar necesar câteodată, chiar şi numai pe perioade scurte de timp, aşa cum Ic-o oferă retragerile spirituale formale. După cum s-a menționat anterior, adevărata renunțare este aceea interioară şi ea este consecința unei decizii şi a unui act de voință. Pe plan practic, retragerea fizică şi renunțarea ca atare reprezintă o declarație şi o modificare a rolurilor sociale. Renunțarea interioară mai poate avea drept urmare şi retragerea din lume, însă nu din aceleaşi considerente.

Începând de la nivelul de calibrare 500 şi peste acesta, participarea în lume devine problematică. Alterări de proporții ale modului de viață pot deveni obligatorii, dar şi de preferat. Simplitatea şi liniştea rurală, ca şi frumusețea înconjurătoare încep să fie mai potrivite cu propria stare interioară. Unii dintre devoții situați la nivelurile superioare ale valorii de 500 reuşesc să continue să predea sau să scrie. La nivelurile de 600 şi 700 orice participare exterioară poate înceta şi, din punct de vedere statistic, mulți dintre cei care ating nivelurile acestea optează pentru părăsirea corpului; câțiva rămân, totuşi, în stare corporală pentru îndeplinirea predispozițiilor karmice. La nivelurile

superioare funcționarea este consecința Poruncii Divine, din moment ce voința individuală a fost lăsată în seama lui Dumnezeu. „Motivația", „intenția" sau „țelurile" încetează să mai existe. Acțiunile sunt autonome, spontane şi decurg ca urmare a Prezenței ca Sine.

Conştientizarea câmpului silențios contextual global este facilitată de un mod de viață contemplativ care ar putea fi comparat cu mutarea interesului de la detalii, la „tabloul cel mare". „Capătă" însuşirile globale ale atmosferei fără să intre în amănunte şi, în felul acesta, intuieşte generalități în loc să gândească sau să analizeze detalii. Egoul/mintea opune rezistență pentru că se teme că i-ar putea „scăpa" ceva, dependentă cum este de procesarea detaliilor conținutului formei, care constituie atracția şi ademenirea exercitate de lume. A „renunța la lume" înseamnă a vă retrage energia din ca şi a refuza activitățile care cer atenție la detalii, rămânând în Sine mai degrabă decât în distracțiile sinelui.

Ca rezultat al renunțării la interesul față de lume, se poate renunța la aceasta. Mulți devoți încetează să mai urmărească ştirile difuzate prin intermediul ziarelor sau al televiziunii. Se descoperă repede că lumea nu a fost niciodată interesantă, ci proiecțiile egoului fiecăruia despre valorile sale şi caracteristicile senzațiilor oferite de aceasta au părut astfel. Creierul este organul de simț al experimentatorului şi individul realizează că acesta este menit morții fizice. De aceea, importanța Sinelui mai mult decât a sinelui este realizată prin acceptarea inevitabilității mortalității. Nu este nevoie decât de trecerea, de la devoțiunea față de lume, la devoțiunea față de Dumnezeu şi de Spirit.

Durata vieții este predeterminată încă din momentul naşterii (fapt verificat în mod repetat de cercetarea

conştiinței). Devotul este, în felul acesta, cel care-şi încredințează viața lui Dumnezeu, şi nu valorilor despre lume pe care le proiectează egoul/mintea.

Deşi renunțarea la lume poate părea un act drastic în stadiile de început ale căutării spirituale, mai târziu ea are loc într-un mod destul de firesc şi este întâmpinată cu uşurare. În stadiile avansate, anumite funcționalități specifice lumii pot reapărea, dar acestea sunt de altă natură din moment ce nu mai este nimic de „obținut" din partea lumii. Este, în principal, scena evoluției/creației în care totul are o valoare egală în virtutea simplei existențe.

Întrebare: S-a pus accentul asupra dezenergizării egoului şi a iluziilor acestuia. Ce s-ar putea spune despre identificarea sinelui cu corpul?

Răspuns: Este adevărat că numeroase practici spirituale şi învățături tradiționale debutează deseori punând accentul pe corp, ca şi prin încercări de a controla energiile din sistemul chakrelor. Cu toate acestea, înțelesul, importanța şi valoarea sunt o consecință a procesărilor mentale/emoționale de către ego. De la bun început, pare să aibă o mai mare valoare pragmatică accentuarea dezasamblării egoului/sinelui.

Corpul însuşi nu este, de fapt, experimentat; numai *senzațiile* acestuia sunt, în schimb, experimentate. De exemplu, individul simte localizarea, poziția, gradul de confort etc. al brațului, dar nu şi brațul însuşi. Acest fapt este simplu de verificat dacă apariția senzației este împiedicată prin distingerea unui nerv. Prin urmare, conştientizarea corpului este doar o senzație compozită prin care aria senzorială somatică a creierului înregistrează influxurile şi, prin funcția neuronală, reproduce imaginea corpului. Fenomenul „membrului

fantomă", întâlnit uneori în practica clinică, este o anomalie neurologică prin care creierul produce, din obişnuinţă, imaginea falsă a membrului inexistent care a fost pierdut ca urmare a amputaţiei. Fenomenul acesta este clasificat ca iluzie senzorială.

În timpul somnului influxul este întrerupt, iar corpul iese din conştientizarea conştientă subiectivă. Experienţa corpului este, aşadar, condiţională.

Ataşarea faţă de corp este, de fapt, o ataşare de senzaţii şi suprapunerea conceptului de „al meu"; iar ceea ce este „al meu" şi este controlat de „mine" trebuie, aşadar, să fie „cine sunt eu". Identificarea cu trupul este consecinţa poziţionalităţilor egoului. Pentru desprinderea de identificarea cu sinele ca trup nu este nevoie decât să vă vedeţi corpul ca pe „ceva", mai degrabă decât ca pe un „cu". Chiar şi atunci când este definit ca „eu", devine evident că individul nu deţine o dominaţie reală asupra, probabil, circa nouăzeci şi nouă la sută din ansamblul funcţiilor sale (biochimice, digestive, cardiovasculare, neuronale, metabolice etc.). Deci şi controlul corpului este deţinut doar în ceea ce priveşte funcţiile sale cele mai grosiere.

Închipuiţi-vă acum că unul dintre membre a fost pierdut într- un accident. Persoana respectivă continuă să se refere la trupul său numindu-l „eu". Aceasta se întâmplă chiar dacă dispar mai multe atribute fizice - membre, caracteristici faciale sau funcţii senzoriale (vezi cazul lui Helen Keller (*Helen Keller (1880-1968) şi-a pierdut vederea şi auzul la vârsta de doi ani. Părinţii ei erau căpitanul Arthur H. Keller şi Kate, a doua soţie a căpitanului, o verişoară a generalului Robert E. Lee. Helen s-a născut ca un copil sănătos, dar la vârsta nouăsprezece luni a contractat o boală febrilă în urma căreia a rămas handicapată. Cu toate acestea, ea şi-a*

depăşit condiția: a fost scriitoare, militant politic, a contribuit la deschiderea mai multor spitale şi centre de prevenire a orbirii care activează în numeroase țări ale lumii, fiind şi prima persoană surdo-mută absolventă a unei instituții superioare de învățământ (Colegiul Redcliff), în 1904, la vârsta de 24 de ani. (n. t.))). De aceea, corpul ca „cu" este o mentalizare. Există o nuvelă intitulată *Creierul lui Donovan* (Nuvelă ştiințifico-fantastică din 1942 aparținându-i scriitorului Curt Siodmak. (n. t.)) în care nu mai supraviețuieşte decât creierul acestui personaj, care este menținut în viață prin metode artificiale. Neobosit, „creierul" a continuat să-şi manifeste caracteristici ale egoului lui Donovan, cum ar fi dorința de a-i controla pe alții şi de a supraviețui. Helen Keller, pe de altă parte, surdă, mută şi oarbă - calibrează la nivelul superior al valorii de 500. Joseph Merrick, „Omul elefant", numit astfel din cauza unei desfigurări faciale severe, calibra la nivelul unui adevărat sfânt (590).

Simțul privitor la „cine" suntem este în primul rând o identificare cu trupul, personalitatea şi mentalizarea sa, cu investiția emoțională care le însoțeşte. Se poate întreprinde un proces mental de imagistică interioară pentru a se constata cât de mult din corp sau din senzațiile sale pot fi, de fapt, pierdute, iar sinele să rețină, totuşi, un sens al „eu-lui". Devine limpede că „eul" experiențial *are* un corp, dar *mi este* un corp.

Abordarea clasică pentru desprinderea de identificarea sinelui cu trupul este detaşarea de dependența senzorială a corporalității, pentru plăcere şi recompense. Acestea au de-a face cu dorința şi căutarea plăcerii ca achiziție exterioară. Ascetismul şubrezeşte suveranitatea ideii iluzorii că sursa fericirii, a plăcerii şi a recompensei s-ar afla în exterior, deoarece chiar dacă

amplasamentul ei este extern, simțul plăcerii şi recompensa sunt funcții interne. Corpul este un mecanism de utilitate funcțională, iar plăcerea nu este consecința funcționării trupeşti, ci gratificarea dorinței însăşi. O gratificare asemănătoare poate fi obținută în starea hipnotică în care corpului însuşi nu i se acordă o răsplată, ci i se sugerează doar imaginea ci. Corpul este, aşadar, un mecanism, şi nu o sursă.

Odată cu practica spirituală îndreptată direct asupra egoului şi a rolului său experimentator, importanța şi identificarea sinelui cu trupul se diminuează de la sine. Pe când înțelesul, semnificația şi valoarea sunt deduse din el, simțul imaginii trupului se stinge şi nu mai apare decât atunci când este necesar (dc exemplu pentru a dormi, a se hidrata, pentru satisfacerea nevoilor fiziologice etc.). În starea de Extaz (cal. 600) sau chiar la nivelurile conştiinței situate în plaja superioară a valorii de 500, necesitățile aparente ale corpului sunt diminuate. Individul poate dansa neobosit, în stare de extaz, timp de ore şi poate trăi fără hrană zile întregi în stare de Samadhi/Extaz. În stările mai avansate poate fi neglijată şi îngrijirea corpului, deoarece importanța acestuia se pierde atunci când nu se mai ia în considerare ipoteza că el ar fi şinele.

Î: Detaşarea de lume este corelată şi cu detaşarea de corp?

R: Ele merg mână în mână prin faptul că perceperea lor le conferă valoare. Când oamenii au o experiență de proiecție astrală, simțul „cu”-lui pluteşte, şi el, în spațiu. Apoi ci privesc în jos, la corpul lor, cu lipsă de interes. Acesta este perceput aproape ca un obiect străin de către simțul realității al individului în cauză. Revenirea în corp se petrece fără nicio tragere de inimă sau are loc

spontan, însoțită de o senzație de cădere bruscă. Nu prea este posibilă identificarea cu trupul sau prețuirea lui atunci când individul nu se află „în el". Persoanele care au învățat cum să-şi părăsească trupul în stările modificate de conştiență pe care şi le-au însuşit trebuie, de multe ori, să învețe cum să revină în trup la o comandă dată.

Î: Este „proiecția astrală" în vreun fel similară experienţelor „din apropierea morţii"?

R: Nu prea seamănă între ele. La modul subiectiv, experiența din apropierea morții este transformatoare datorită puterii prezenței Iubirii Divine. Nivelul calibrat al conştiinței persoanei în cauză este, în felul acesta, unul avansat şi se caracterizează prin dispariția temerii de moarte. În mod paradoxal, experiența proiecției astrale nu are ca urmare vreo modificare a nivelului conştiinței. Aceasta ar presupune ca, la un anumit nivel, conştientizarea că sinele este non-fizic să fie deja cunoscută, dar ca acest lucru să fi fost uitat în viața obişnuită.

Dacă formulăm întrebarea utilizând tehnici de cercetare a conştiinței, răspunsul care calibrează ca adevărat este acela că se cunoaşte deja faptul că nu suntem un trup, ci un spirit, dar că lucrul acesta a fost uitat ca o consecință a încarnării. Astfel, simțul sinelui este independent de corp, dar se asociază cu acela de a fi o identitate localizată, mai degrabă decât o corporalitate.

Este distractiv să ieşi „în afara corpului" sau chiar să călătoreşti pe distanțe considerabile, însă această experiență nu parc a constitui niciun beneficiu semnificativ pe termen lung pentru progresarea nivelului conştiinței însăşi. Apare relativ frecvent în timpul

operațiilor chirurgicale (este un fenomen binecunoscut chirurgilor), dar şi în urma unor accidente grave. Infirmierele şi medicii au aflat (deseori într-un mod destul de jenant) că acele conversații pe care le-au purtat în timp ce pacientul se presupunea că este anesteziat şi, deci, inconştient, au fost „auzite" de acesta, care li le-a şi relatat mai târziu, cuvânt cu cuvânt, spre surprinderea personalului medical.

Î: Studiul conştiinţei a dezvăluit numeroase informaţii folositoare. El facilitează înţelegerea şi reinterpretează procesul evoluţiei spirituale. Este, de asemenea, o confirmare a realităţii spirituale şi a experienţelor sale progresive. Fundamentele sale de bază nu rămân, totuşi, neschimbate?

R: Principiile esențiale fundamentale ale străduaniei spirituale continuă să rămână cele consfințite de veacuri, precum devoțiunea, smerenia, tăria de caracter, acceptul de a se supune, credința şi încrederea în Dumnezeu. Acestea sunt consolidate de dedicație, rugăciune, precum şi de implorarea şi invocarea Milei Divine printr-un act de Voință Spirituală. Cu toate că informațiile de critică importanță despre ego şi despre nivelurile conştiinței facilitează transformarea, confirmarea se naşte din aplicarea practică a principiilor spirituale fundamentale descrise. Toate acestea sunt întărite de intenție, ceea ce are drept rezultat alinierea şi integrarea prin intermediul cărora principiile de bază devin operative. Devoțiunea este o consecință a consimțământului voinței. Completa şi desăvârşita lăsare în voia lui Dumnezeu poate eclipsa procesul în orice moment dat al parcurgerii căii.

Î: Ce declaraţie ar concluziona o întreagă viaţă de experienţă spirituală şi de dedicaţie?

R: *Gloria în Excelsis Deo!*

SECȚIUNEA A TREIA – ANEXE

A: Calibrarea Adevărului capitolelor
B: Harta scalei conştiinței
C: Modul de calibrare a nivelurilor conştiinței
D: Referințe

Despre autor

Anexa A - Calibrarea nivelurilor de adevăr ale capitolelor

Notă explicativă

Exprimarea materialului în formă tipărită scade nivelul de calibrare față de originalul său cu cincisprezece puncte.

Secţiunea I	**Procesul spiritual**	**900**
Privire generală		900
Capitolul 1	Non-dualitate devoțională	935
Capitolul 2	Calea interioară	945
Capitolul 3	Orientarea	900
Capitolul 4	Practicile spirituale	865
Capitolul 5	Lămuriri	885
Capitolul 6	„Experimentatorul”	855
Capitolul 7	Pe muchie de cuțit	860
Capitolul 8	Totalitate versus Nimic	945
Secţiunea II - Discuţie		**905**
Capitolul 9	Dialoguri	855
Capitolul 10	Spiritualitatea şi lumea	850
Capitolul 11	Învățători şi învățături	855
Capitolul 12	Devotul	855
Capitolul 13	Transcenderea identificării cu egoul/sinele	865
Capitolul 14	Iluminarea: Prezența Sinelui	955
Capitolul 15	Stările progresive de conştiință	985
Cartea *Descoperirea prezenței lui Dumnezeu* - în totalitate		**955**

Anexa B - Harta scalei conştiinţei

Perceperea lui Dumnezeu	Perceperea de sine	Nivel	Etalon	Emoţie	Proces
Sine	Este	Iluminare	700-1.000	Inefabil	Conştiință pură
Atotființă	Desăvârşit	Pace	600	Extaz	Iluminare
Unul	Complet	Bucurie	540	Serenitate	Transfigurare
Iubitor	Blând	Iubire	500	Reverență	Revelare
înțelept	Semnificativ	Rațiune	400	înțelegere	Abstracție
Milostiv	Armonios	Acceptare	350	Iertare	Transcendere
Inspirator	Plin de speranță	Bunăvoință	310	Optimism	Intenție
Împuternicitor	Satisfăcător	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Îngăduitor	Făcător	Curaj	200	Afirmare	Împuternicire
Nivelurile Adevărului ↑					
Nivelurile Falsităţii ↓					
Indiferent	Exigent	Mândrie	175	Ironie	Inflație
Răzbunător	Antagonic	Mânie	150	Ură	Agresiune
Tăgăduitor	Dezamăgitor	Dorință	125	Dorință	Înrobire

Anexa C - Modul de calibrare a nivelurilor conştiinţei

Informații generale

Câmpul energiei conştiinței este infinit ca dimensiune. Nivelurile specifice sunt corelate cu conştiința umană şi nivelurile acestea au fost calibrate de la „1” la „1.000”. (Vezi Anexa B: Harta scalei conştiinței.) Aceste câmpuri de energie oglindesc şi domină conştiința umană.

Totul, în univers, radiază un câmp de energie cu o frecvență particulară sau de slabă intensitate care rămâne permanent în câmpul conştiinței. Astfel, orice persoană sau ființă care au trăit vreodată şi tot ce are legătură cu ele, inclusiv orice eveniment, gând, faptă, sentiment sau atitudine, este înregistrat pentru totdeauna şi poate fi regăsit în orice moment dat din prezent sau din viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea reacției muşchilor) este un simplu răspuns „da” sau „nu este da” (este nu) la un stimul specific. De obicei se procedează în felul acesta: subiectul ține brațul întins, iar examinatorul apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse, aplicând o presiune uşoară. În general, subiectul ține, cu mâna cealaltă, deasupra plexului său solar, substanța care urmează a fi testată prin tehnica aceasta. Examinatorul îi spune subiectului pe care-l testează „Rezistă” şi, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul va opune rezistență la apăsare. În cazul în care nu este benefică sau va avea efecte adverse,

brațul va deveni moale. Răspunsul apare foarte rapid şi este de scurtă durată.

Este important de menționat că pentru a se obține răspunsuri corecte, atât intenția, cât şi examinatorul şi persoana testată trebuie să calibreze peste 200.

Cu cât sunt mai înalte nivelurile conştiinței echipei angajate în testare, cu atât mai adecvate sunt rezultatele. Atitudinea cea mai potrivită este aceea de detaşare clinică, rostind orice formulare însoțită de formularea premergătoare „În numele binelui cel mai înalt, ... calibrează ca fiind adevărat. Peste 100. Peste 200". etc. Expresia „întru binele cel mai înalt" creşte acuratețea fiindcă transcende interesele personale şi motivațiile individualiste.

Multă vreme s-a crezut că testul reda o reacție localizată a punctelor de acupunctura ale corpului sau a sistemului imunitar. Cercetările de mai târziu au dezvăluit, totuşi, că reacția nu era nicidecum o reacție localizată a corpului, ci un răspuns general al conştiinței însăşi la energia unei substanțe sau a unei afirmații. Tot ceea ce este adevărat, benefic sau favorabil vieții trimite un răspuns pozitiv care izvorăşte din câmpul impersonal al conştiinței, prezent în orice ființă vie. Răspunsul acesta pozitiv este indicat de încordarea musculaturii corpului. Pentru comoditate, muşchiul deltoid este, de regulă, cel mai frecvent utilizat ca muşchi indicator; poate fi, însă, folosit oricare dintre muşchii corpului, cum ar fi muşchiul gastrocnemiu, frecvent utilizat de practicieni precum chiropractorii.

Înainte de formularea unei întrebări (sub formă de afirmație), este nevoie de cererea „permisiunii"; adică se verifică dacă „mi se permite să întreb lucrul la care mă

gândesc”. (Da/Nu) Sau se afumă „Această calibrate serveşte binelui cel mai înalt”.

Dacă o afirmație este falsă sau o substanță vătămătoare, muşchii se vor destinde rapid ca răspuns la comanda „Rezistă”. Aceasta arată că stimulul este negativ, neadevărat, nefavorabil vieții sau că răspunsul este „nu”. Răspunsul vine rapid şi este de scurtă durată. Corpul îşi va reveni imediat după aceea şi se va întoarce la tensiunea musculară obişnuită.

Sunt trei metode de efectuare a testului. Cea folosită în cercetare şi, de asemenea, cea la care se recurge cel mai frecvent, necesită două persoane: persoana care efectuează testul şi subiectul testării. Este de preferat un fundal insonor, fără muzică de fond. Subiectul testat închide ochii. *Examinatorul trebuie să formuleze „ întrebarea ” care urmează să fie pusă sub forma unei* ***declarații.*** Acestei declarații i se poate, atunci, răspunde cu „da” sau „nu este da” (este nu) prin reacția kinesiologică. Forma *incorectă* ar fi, de exemplu, să întrebăm „Calul acesta este sănătos?” în loc să facem afirmația „Calul acesta este sănătos”. sau corolarul ei, „Calul acesta este bolnav”.

După rostirea afirmației, examinatorul îi spune „Rezistă” subiectului testat, care ține brațul întins paralel cu solul. Examinatorul apasă brusc în jos, cu două degete, încheietura brațului întins, cu forță moderată. Brațul subiectului testat fie va opune rezistență, indicând un „da”, fie se va înmuia, indicând un „nu este da” (este nu). Răspunsul este de scurtă durată şi soseşte imediat.

O a doua metodă este metoda „cercului O”, care poate fi întreprinsă de unul singur. Degetul cel mare şi degetul mijlociu de la aceeaşi mână sunt ținute strâns sub formă de „O”, iar degetul arătător încârligat al

celeilalte mâini este folosit pentru a încerca să le despartă. Apare o diferență sesizabilă a puterii folosite între un răspuns „da” şi unul „nu” (Rose, 2001).

A treia metodă este şi cea mai uşoară, cu toate că, la fel ca şi precedentele, necesită o oarecare exersare. Ridicați, pur şi simplu, un obiect greu cum ar fi un dicționar voluminos sau vreo două cărămizi de pe o masă a cărei înălțime să vă ajungă cam până la talie. Gândiți-vă la o imagine sau la o declarație adevărată pe care doriți să o calibrați şi ridicați-le. După aceea, pentru comparație, gândiți-vă la ceva despre care ştiți că este neadevărat. Observați cât de uşor se efectuează ridicarea atunci când vă gândiți la ceva adevărat şi cu cât este mai mare efortul necesar ridicării greutății atunci când chestiunea la care vă gândiți este falsă (neadevărată). Rezultatele se pot verifica prin utilizarea celorlalte două metode.

Calibrarea nivelurilor specifice

Punctul critic situat între pozitiv şi negativ, între adevărat şi fals sau între ceea ce este constructiv şi distructiv se situează la nivelul calibrat de 200 (vezi Harta). Tot ce se situează peste 200 sau este adevărat, îl face pe subiect să fie mai puternic; tot ce se situează sub 200 sau este fals face ca mâna să aibă mai puțină forță.

Se poate testa orice ține de trecut sau de prezent, inclusiv imagini sau declarații, evenimente sau personaje istorice. Nu este nevoie ca acestea să fie exprimate cu voce tare.

Calibrat ed numerică

Exemplu: „învățăturile lui Ramana Maharshi calibrează peste 700”. (D/N)

Sau: „Hitler calibra peste 200”. (D/N) „în jurul vârstei de 20 de ani”. (D/N) „30 de ani”. (D/N) „40 de ani”. (D/N) „în momentul morții sale”. (D/N)

Aplicații

Testul kinesiologic nu poate fi utilizat pentru prevestirea viitorului; în afară de asta, întrebările care se pot pune sunt nelimitate. Conştiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu; cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Toate evenimentele curente sau istorice sunt disponibile chestionării. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind de sistemele de convingeri ale examinatorului sau ale subiectului testat. De exemplu, protoplasma se retrage din fața acțiunii stimulilor dăunători, iar carnea sângerează. Acestea sunt însuşirile materialelor folosite la teste şi ele sunt impersonale. Conştiința nu cunoaşte altceva decât adevărul, pentru că numai adevărul există. Nu răspunde la falsitate, fiindcă falsitatea nu are nici un fel de existență în Realitate. De asemenea, ea nu va răspunde cu acuratețe la întrebările lipsite de integritate sau egoiste, cum ar fi aceea dacă cineva ar fi bine să cumpere un anumit tip de acțiuni.

La drept vorbind, răspunsul kinesiologic este fie un răspuns însemnând „deschis”, fie unul însemnând „închis”. La fel ca în cazul unui întrerupător electric, spunem că curentul electric este

„deschis”, iar atunci când utilizăm termenul de „închis”, vrem doar să arătăm că curentul electric nu mai este prezent. În realitate, nu există ceva care să se poată numi „închidere”. Aceasta este o afirmație subtilă,

dar de importanță capitală pentru înțelegerea naturii conştiinței. Conştiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea este de-a dreptul incapabilă să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o anumită imagine doar dacă în fața ei se află un obiect pe care să-l reflecte. Dacă nu există niciun obiect în fața oglinzii, nu există nici imagine reflectată.

Calibrarea unui nivel

Nivelurile calibrate se află în corelație cu o scală specifică de referință. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca cele din tabelul din Anexa A, trebuie să se facă referire la tabelul respectiv sau o declarație de genul „Pe o scală a conştiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică Iluminarea, aceasta ..... calibrează peste (o valoare)". Sau „Pe o scală a conştiinței în care 200 reprezintă nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste " (Rostiți o anumită valoare.)

Informații generale

Oamenii doresc, în general, să stabilească ce este adevărat şi ce este fals. De aceea, afirmația trebuie formulată foarte exact. Evitați să folosiți termeni generali cum ar fi un post „bun" pentru care să candidez. „Bun" în ce sens? Ca nivel de salariu? Ca şi condiții de lucru? Ca oportunități de promovare? Prin prisma corectitudinii şefului?

Pricepere

Familiarizarea cu testul aduce după sine, treptat, priceperea, întrebările „corecte” care trebuie puse încep să se ivească singure şi pot deveni aproape ciudat de exacte. Dacă acelaşi examinator şi acelaşi subiect testat lucrează împreună o perioadă de timp, fie unul dintre ei, fie amândoi vor dezvolta ceva ce se poate transforma într- o exactitate şi o capacitate uimitoare de a indica cu precizie exact întrebările care ar trebui puse, chiar dacă subiectul le este complet necunoscut ambilor. Să zicem, de exemplu, că examinatorul a rătăcit un obiect şi începe prin a afirma: „L-am lăsat la serviciu” (Răspuns: Nu.) „L-am lăsat în maşină”. (Răspuns: Nu.) Deodată, subiectul aproape că „vede” obiectul acela şi spune: „întreabă dacă este «pe partea interioară a uşii de la baie»“. Subiectul testat spune „Obiectul este atârnat pe partea interioară a uşii de la baie”. (Răspuns: Da.) în cazul de față, subiectul testat nici măcar n-a ştiut că examinatorul se oprise să ia benzină şi că-şi lăsase jacheta în toaleta unei stații de benzină.

Se poate obține orice fel de informație despre orice a existat vreodată în timpul sau spațiul prezente sau în trecut, aceasta depinzând de acordarea prealabilă a permisiunii. (Câteodată cuiva i se mai răspunde şi „nu”, poate din considerente karmice sau din alte cauze, necunoscute.) Acuratețea poate fi cu uşurință confirmată prin verificarea prin comparare a informațiilor. Oricine ajunge să stăpânească tehnica are la dispoziție, instantaneu, mai multe informații decât pot stoca toate calculatoarele şi librăriile din lume. Posibilitățile sunt, prin urmare, în mod evident nelimitate, iar perspectivele îți taie respirația.

Limitări

Din raţiuni încă necunoscute, aproximativ zece la sută din populaţie nu poate folosi tehnica de testare kinesiologică. Testul este precis numai dacă subiecţii înşişi care realizează testarea calibrează peste 200 şi dacă intenţia care stă la baza utilizării testului este onestă şi calibrează, la rândul ei, peste 200. Se cerc o detaşare obiectivă şi alinierea la adevăr mai mult decât la o opinie subiectivă. De aceea, încercarea de a dovedi că cineva „are dreptate" alterează acurateţea răspunsului. Uneori nici cuplurile căsătorite, tot din cauze încă neelucidate, nu se pot folosi unul de celălalt pe post de subiecţi ai testării şi trebuie să caute o a treia persoană care să le fie partener la test.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană ale cărei braţe devin puternice atunci când se gândeşte la un lucru sau la o persoană pe care le iubeşte şi care sunt lipsite de forţă atunci când se gândeşte la ceva negativ - teamă, ură, vinovăţie etc. (de exemplu, Winston Churchill face ca cineva să aibă forţă în mână, pe când bin Laden secătuieşte de forţă).

Ocazional, un subiect bun pentru testare oferă răspunsuri paradoxale. Această situaţie poate fi, de obicei, clarificată recurgând la „lovirea surdă a timusului", aşa cum a descoperit dr. John Diamond. (Cu pumnul strâns, aplicaţi trei lovituri surde asupra pârtii superioare a sternului, zâmbiţi şi exclamaţi „ha-ha-ha" la fiecare lovitură, gândindu-vă la cineva sau la ceva pe care îl iubiţi.)

Dezechilibrul poate rezulta din aceea că v-aţi aflat recent în compania unor oameni negativi, că aţi ascultat muzică rock heavy metal, aţi vizionat programe de televiziune care implicau violenţa, aţi jucat jocuri video violente etc. Energia negativă a muzicii are un efect nociv asupra sistemului energetic al corpului încă o

jumătate de oră de la încetarea ei. Reclamele de la televizor sau imaginea sa de fundal reprezintă, de asemenea, o sursă obişnuită de energie negativă.

Aşa cum s-a menționat anterior, metoda kinesiologică de discernere a adevărului de falsitate şi nivelurile calibrate ale adevărului presupun condiții stricte. Ca urmare a limitărilor, nivelurile calibrate sunt furnizate pentru referire directă în cărțile anterioare şi expuse pe larg în *Adevăr versus Falsitate.*

Lămurire

Testul kinesiologic este independent de opiniile sau convingerile personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinței, tot aşa cum protoplasma este impersonală în răspunsurile pe care le oferă. Aceasta se poate demonstra prin observația că răspunsurile la test sunt aceleaşi, indiferent dacă afirmațiile sunt exprimate cu voce tare sau rostite în tăcere, doar în minte. Subiectul testării nu este, deci, influențat de întrebare, din moment ce nici măcar nu o cunoaşte. Pentru a dovedi acest lucru, efectuați exercițiul următor:

Examinatorul se gândeşte la o situație necunoscută de subiectul testării şi afirmă „Situația la care mă gândesc este pozitivă" (sau „adevărată", sau „calibrează peste 200" etc.). Atunci când i se indică, subiectul testării opune rezistență apăsării în jos a încheieturii sale. Dacă examinatorul se gândeşte la ceva pozitiv (de exemplu la Abraham Lincoln, lisus, Maica Tereza etc.), muşchii brațului subiectului testării se vor încorda. Dacă examinatorul se gândeşte la o declarație neadevărată sau la un lucru negativ (de exemplu la bin Laden, Hitler etc.), brațul îşi va pierde forța. Dat fiind că subiectul testării nu ştie la ce se gândeşte examinatorul,

rezultatele nu sunt influențate de convingerile sale personale.

Tehnica kinesiologică corectă

Tot aşa cum Galileo era interesat de astronomie şi nu de construirea telescoapelor, la fel şi Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării Conştiinței şi nu în mod special kinesiologiei. DVD-ul *Putere versus Forță* (Veritas Publishing, „1995“, 2006;), exemplifică tehnica de bază. Informații mai detaliate despre kinesiologic se pot găsi pe Internet, tastând la căutare „kinesiologie”. Sunt furnizate numeroase referințe, cum ar fi Colegiul de Kinesiologic Aplicată (www.icak.com) şi alte instituții educaționale.

Descalificări

Atât scepticismul (cal. 160), cât şi cinismul calibrează sub 200 deoarece reflectă prejudecăți negative. Spre deosebire de acestea, căutarea sinceră necesită o minte deschisă şi onestitate lipsită de vanitate intelectuală. Studiile negative de kinesiologic comportamentală calibrează, toate, *sub* 200 (în general 160), la fel ca şi investigatorii înşişi.

Faptul că până şi profesorii celebri pot să calibreze - şi chiar acesta este cazul - sub 200 i se poate părea surprinzător omului obişnuit. Studiile negative sunt, aşadar, o consecință a tendinței negative. Proiectul de cercetare al lui Francis Crick, de exemplu, care a dus Ia descoperirea modelului dublei spirale al ADN-ului a calibrat la 440. Cel mai recent proiect de cercetare al său, ccl care dorea să demonstreze faptul că conştiința

era doar un produs al activității neuronale, a calibrat la numai 135.

Eşecul investigatorilor care calibrează ei înşişi, sau ca urmare a proiectelor de cercetare defectuoase, sub 200 (toate împreună calibrează la aproximativ 160), confirmă adevărul metodologiei despre care ei afirmă că o demonstrează ca fiind neîntemeiată. Cercetătorii „ar trebui" să primească rezultate negative şi exact asta se întâmplă, ceea cc, în mod paradoxal, dovedeşte precizia cu care testul detectează diferența dintre integritatea imparțială şi lipsa integrității.

Orice nouă descoperire poate strica planurile cuiva şi poate fi percepută ca o amenințare Ia status quo-ul sistemelor de convingeri predominante. Faptul că şi-a făcut apariția o ştiință clinică a conştiinței care validează Realitatea spirituală va precipita, bineînțeles, opunerea rezistenței, din moment ce este, în realitate, o confruntare directă cu domeniul nucleului narcisic al egoului însuşi, care este implicit arogant şi încăpățânat.

Sub nivelul conştiinței de 200, înțelegerea este limitată de dominarea Minții Inferioare, care este capabilă să recunoască faptele, dar încă nu reuşeşte să sesizeze înțelesul noțiunii de „adevăr" (confundă *res interna* cu *res externa)* şi nu-şi dă seama că adevărul este însoțit de manifestări psihologice diferite de cele ale falsității. Mai mult decât atât, adevărul poate fi intuit, aşa cum o demonstrează analiza vocii, studiul limbajului corpului, reacția papilară, modificările EEG ale creierului, fluctuațiile respirației şi ale presiunii sanguine, reacția galvanică a tegumentului, căutările cu baghete, şi chiar tehnica Huna de măsurare a distanței până la care radiază aura corpului. Unele persoane întrebuințează o tehnică foarte simplă, care foloseşte corpul ce stă în poziție verticală şi în repaus ca pe un

pendul (înclinarea în față la adevăr şi înclinarea în spate la falsitate).

Recurgând la o interpretare mai avansată, principiile care predomină sunt acelea că Adevărul nu poate fi învins de falsitate, tot aşa cum lumina nu poate fi învinsă de întuneric. Nonlinearul nu face subiectul limitărilor linearului. Adevărul aparține unei paradigme diferite de logică, fiind, astfel, „de nedovedit", căci ceea ce poate fi dovedit calibrează doar la nivelul de 400. Kinesiologia cercetării conştiinței operează la nivelul 600, care se situează la granița dintre dimensiunile linearului şi nonlinearului.

Discrepanțe

Calibrări diferite pot fi obținute de-a lungul timpului sau de către investigatori diferiți, din diverse motive:

1. Situațiile, oamenii, politicile, strategiile şi atitudinile se modifică de-a lungul timpului.
2. Oamenii tind să utilizeze modalități senzoriale diferite atunci când se gândesc la ceva, respectiv vizuale, senzoriale, auditive sau tactile. Astfel, „mama ta" poate însemna felul în care aceasta arăta, se simțea, se auzea etc.; Henry Ford ar putea fi calibrat ca tată, industriaş, în funcție de impactul pe care l-a avut asupra Americii, de antisemitismul său ş.a.m.d.

Se mai poate specifica un anumit context şi rămâne fidel unei anumite modalități, utilizate cu predilecție. Aceeaşi echipă care foloseşte aceeaşi tehnică va obține rezultate interne consistent asemănătoare. Priceperea îşi face apariția odată cu practica. Mai sunt, totuşi, şi anumite persoane incapabile de o atitudine ştiințifică, detaşată, cărora Ic este imposibil să fie obiective şi pentru care metoda kinesiologică nu se va dovedi, din

aceste considerente, exactă. Trebuie să se acorde întâietate dedicației şi înclinației către adevăr, în dauna opiniilor personale şi a încercărilor de a dovedi că acestea sunt „adevărate”.

Anexa D – Referinţe

Adler, J., V. Juarez, et al. (şi echipa editorială). 2005. „Spirituality în America". Ediție specială. *Newsweek,* august-septembrie, 46-66.

Anderson, S. şi P. Ray. 2000. *The Cultural Creatives: How 50 Million People Are Changing the World.* New York: Harmony Books.

Armandariz, Y. 2005. „Dalai Lama's Message: Compassion for Others". *Arizona Republic,* 16 Septembrie. (Adresă către Garvin School of International Management despre responsabilitatea individuală.)

Bailey, A. 1950. *Glamour: A World Problem.* New York: Lucis Press.

Benoit, H. [1955] 1990. *Zen and the Psychology' of Transformation: The Supreme Doctrine.* Rochester, Vt.: Inner Traditions - Bear & Company.

Bletzer, J. G. 1986. *Donning International Encyclopedic Psychic Dictionary.*

Virginia Beach, Va.: Donning Publishing Co.

Bristow, D., et al. 2005. „Clipirea inhibă reacția neuronală la stimularea retiniană nemodificată". University College Londra, Institute of Neurology, cum apare publicat în *Current Biology* 15, 1296-l300, 26 iulie.

Crick, C., şi C. Koch. 1992. „The Problem of Consciousness". *Scientific American,* 267, septembrie, 152-l59.

Descartes, R. 1952. În *Great Books of the Western World,* vol 31. Chicago: Encyclopedia Britannica.

Diamond, J. 1979. *Behavioral Kinesiology.* New York: Harper & Rowe.

1979. *Your Body Doesn't Lie.* New York: Warner Books.

Few, B. 2005. „What We Know and What We Don't Know about Consciousness Science". *Journal of Consciousness Studies* 12:7, iulie, 74-87.

Gladwell, M. 2002. *The Tipping Point: How Little Things Can Make a Big Difference.* Boston: Back Bay Books.

Godman, D., ed. 1985. *Be As You Are: The Teachings of Ramana Maharshi.* Boston: Arkana.

Goodheart, G. 1976. *Applied Kinesiology",* ed. a 12-a, Detroit: Goodheart. (Epuizată)

James, W. ăl902î 1987. *The Varieties of Religious Experience: A Study în Human Nature.* Retipărire. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.

Jung, C. J. 1979. *Collected Works.* Pronceton, N. J.: Princeton University Press.

Keller, H. şi R. Shattuck, Ed. 2004. *The World I Live in/Helen Keller.* New York: New York Review Books Classics.

Hayakawa, S. 1971. *Our Language and Our World; Selections from Etc.: A Review of General Semantics, 1953-l958.* New York: Harper Collins.

Henderson, R. 2005. Sermon, Mai, 1. Science of Mind Center, Prescott, Arizona.

Lamsa, G. 1957. *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts.* Philadelphia: A. J. Holmes Co.

Lewis, J., cd. 2001. *Odd Gods: New Religions and the Cult Controversy.* Amherst, NY: Prometheus Books.

Mackay, C. [1841] 2003. *Extraordinary Popular Disillusions & the Madness of Crowds.* Hampshire, U.K.: Harriman House.

Maharaj, N. [1973] 1999. / *Am That: Talks with Sri Nisargadatta Maharaj,* (ed. a IV-a revăzută) Bombay: Chetana Private, Ltd.

Maharshi, R. [1972] 2004. *The Spiritual Teaching of Ramana Maharshi.* Boulder, Col.: Shambala

Maslow, A. 1971. *The Farther Reaches of Human Nature.* New York: Viking Press.

Monroe, R. 1992. *Journeys Out of the Body.* (Rev.) New York: Main Street Books.

Partridge, C., Ed. 2003. UFO *Religions.* Londra: Routledge. (Unarius, Aetherius Society, Heaven's Gate, Scientology, Unification Church, Family of God etc.)

Po, Huang, 1958. *The Zen Teaching of Huang Po: On Transmission of Mind.* (J. Biofield, trad.) New York: Grove Press.

Powell, R. 1999. *Discovering the Realm Beyond Appearance: Pointers to the Inexpressible.* San Diego: Blue Dove Press.

Rose, G. 2001. *When You Reach the End of Your Rope... Let Go.* Los Angeles: Awareness Press. (Metoda de testare chinesiologică „în forma cercului ○".)

Ruell, D. 1989. *Chaotic Evolution and Strange Attractors: The Statistical Analysis of Time Series for Deterministic Nonlinear Systems.* New York: Cambridge University Press.

_. 1980. „Strange Attractors". Mathematical Intelligence 2, 126-l37. (Dinamici nonlineare, câmpuri atractoare.)

Sadlier, S. 2000. *Looking for God: A Seeker's Guide to Religious and Spiritual Groups of the World.* New York: Berkeley Publishing Group, Penguin Putnam.

Simpson, L. 1999. *The Book of Chakra Healing. New York:* Sterling Publishing.

Suzuki, D. T. 1991. *The Zen Doctrine of No-Mind: The Significance of the Sutra of Hui-Neng.* Boston: Weiser Books.

Thompson, J. şi II. B. Stewart. 2002 (cd. a Il-a) *Nonlinear Dynamics and Chaos.* New York: John Wiley & Sons.

Tolson, J. 2005. „Divided We Stand". *US News & World Report,* 42-48. 8 august (Dumnezeu şi țara.)

Walsh, M. 1991. *Butler's Lives of the Saints: Concise Edition, Revised and Updated.* San Francisco: Harper San Francisco.

Watts, A. [1957] 1999. *The Way of Zen.* New York: Vintage.

_. [1955] 1972. *The Way of Liberation în Zen Buddhism.* Society for Comparative Philosophy, Alan Watts Journal, ed. a Il-a.

Despre Autor

Note biografice şi autobiografice

Dr. Hawkins este cunoscut pe plan internațional ca un învățător spiritual, autor şi conferențiar pe tema stărilor spirituale avansate, cercetarea conştiinței şi Realizarea Prezenței lui Dumnezeu ca Sine.

Lucrările care i-au fost publicate, precum şi înregistrările conferințelor sale au fost recunoscute pe scară largă drept unice, prin aceea că o stare foarte avansată de conştientizare spirituală a avut loc într-o persoană cu pregătire ştiințifică şi clinică ce a fost ulterior capabilă să exprime şi să explice fenomenele acelea neobişnuite într-o manieră limpede şi inteligibilă.

Tranziția de la starea de ego obişnuită a minții până la eliminarea acesteia de către Prezență apare descrisă în trilogia: *Putere versus Forță* (1995 şi Ed. Cartea Daath, 2005) -carte care a primit aprecieri chiar şi din partea Maicii Tereza- *Ochiul Sinelui* (2001 şi Ed. Cartea Daath, 2005) şi *Sinele: Realitate şi subiectivitate* (2003 şi Ed. Cartea Daath, 2006), care au fost traduse în principalele limbi ale lumii. *Adevăr versus falsitate: Cum le putem diferenția* (2005 şi Ed. Cartea Daath, 2009) şi *Transcenderea nivelurilor conştiinței* (2006 şi Ed. Cartea Daath, 2008) continuă explorarea expresiilor egoului, a limitărilor sale inerente şi a modului în care acestea pot fi depăşite.

Trilogia a fost precedată de studiul Naturii Conştiinței şi a fost publicată ca dizertație de doctorat cu titlul *Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinței umane* (1995), care stabilea o

corelație între domeniile, aparent separate, ale ştiinței şi spiritualității. Aceasta s-a realizat prin descoperirea esențială a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umanității, oferea un mijloc de a deosebi adevărul de falsitate.

Importanța dizertației inițiale a fost recunoscută prin recenzia foarte favorabilă şi de dimensiuni generoase apărută în *Brain/Mind Bulletin* şi cu ocazia unor prezentări ulterioare precum Conferința internațională despre ştiință şi conştiință. Numeroase prezentări au fost susținute în fața diverselor organizații, conferințe despre spiritualitate, grupuri bisericeşti, călugărițe şi călugări, atât pe plan național, cât şi în străinătate, inclusiv la Forumul Oxford. În Orientul îndepărtat, Dr. Hawkins este un „învățător al Căii către Iluminare" recunoscut (Tae Ryoung Sun Kak Dosa).

Ca răspuns la observația sa că o marc parte a adevărului spiritual a fost greşit înțeleasă de-a lungul timpului din cauza lipsei explicațiilor, Dr. Hawkins a susținut seminarii lunare care au oferit explicații detaliate ce ar ocupa prea mult spațiu pentru a li incluse într-un format de carte. Sunt, însă, disponibile înregistrările seminariilor, cărora li s-au adăugat întrebări şi răspunsuri care aduc lămuriri suplimentare.

Scopul general al acestei lucrări de o viață este acela de a reinterpreta experiența umană în termenii evoluării conştiinței şi de a integra o înțelegere atât a minții, cât şi a spiritului ca expresii ale Divinității înnăscute, care reprezintă substratul şi sursa permanentă a vieții şi a Existenței. Această dedicare este exprimată prin declarația „Gloria în Excelsis Deo!" cu care încep şi se încheie lucrările sale publicate.

Rezumat biografic

Dr. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi este membru pe viață al Asociației Americane de Psihiatrie şi al multor altor organizații profesionale. La televiziunea națională „americană44 a apărut în programe precum *The McNeil/Leher News Hour, The Barbara Walters Show; The Today Show;* în documentare ştiințifice şi numeroase alte programe.

Este autorul unei multitudini de publicații ştiințifice şi spirituale, cărți, materiale video şi serii de conferințe. Este co-autor, alături de laureatul premiului Nobel Linus Pauling, al studiului novator *Orthomolecular Psychiatry „Psihiatrie Ortomoleculară".*

Pregătirea diversificată a dr. Hawkins ca cercetător şi învățător este menționată în coloanele biografice care îi sunt dedicate în *Who's Who în America* şi *Who's Who în the World.* A fost multi ani de zile consultant al Diocezelor Episcopale şi Catolice, The Monastery, al ordinelor monastice şi al Zen Monastery.

Dr. Hawkins a susținut conferințe în lumea întreagă, apărând la Westminster Abbey, Universitățile din Argentina, la Notre Dame şi Michigan, la Universitățile Fordham şi Harvard, precum şi la Forumul Oxford. A susținut Seminarul Anual Landsberg la Universitatea California şi la Şcoala Medicală din San Francisco. El este, de asemenea, consultant al guvernelor străine pe probleme de diplomație internațională şi şi-a adus contribuția la soluționarea unor vechi conflicte care constituiau amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În semn de recunoaştere a contribuției sale la bunul mers al umanității, în 1995 dr. Hawkins a fost numit cavaler al Ordinului Suveran, Militar şi Ospitalier al „Sf. Ioan Botezătorul" de Ierusalim, ordin întemeiat în 1077.

Notă autobiografică

Cu toate că adevărurile relatate în această carte au fost obținute pe cale ştiinţifică şi prezentate cu obiectivitate, la fel ca toate adevărurile ele au fost mai înainte experimentate personal. O succesiune de o viață a unor stări intense de conştientizare, care au debutat la o vârstă fragedă, inițial au inspirat, mai apoi au direcțional procesul de realizare subiectivă care, în final, a îmbrăcat forma acestei serii de cărți.

La vârsta de trei ani s-au manifestat o bruscă şi deplină conştientizare a existenței, o înțelegere nonverbală dar completă a ceea ce înseamnă „Eu Sunt", urmate imediat de realizarea înspăimântătoare a faptului că „Eul" ar fi putut să nu se fi materializat nicidecum în existență. Aceasta a fost o trezire instantanee din uitare şi pătrunderea într-o conştientizare conştientă; în aceeaşi clipă a luat naştere sinele individual, iar dualitatea a lui „Este" şi „Nu Este" a pătruns în conştientizarea mea subiectivă.

Pe parcursul copilăriei şi al adolescenței timpurii, paradoxul existenței şi chestiunea realității sinelui au rămas o preocupare constantă. Sinele individual începea în răstimpuri să alunece înapoi, într-un Sine impersonal mai cuprinzător, iar teama inițială de non- existență, teama fundamentală de nimic, se retrăgea.

În 1939, ca băiat distribuitor de ziare care avea de parcurs un drum de vreo douăzeci şi cinci de kilometri cu bicicleta în suburbiile oraşului Wisconsin, am fost surprins într-o noapte întunecoasă de iarnă, la kilometri distanță de casă, de un viscol cu temperaturi de minus 20 de grade. Bicicleta a alunecat pe gheață şi a căzut, iar vântul aprig a smuls ziarele din coşul de pe ghidon şi

le-a împrăştiat pe terenul nins şi acoperit cu gheață. Mă podidiseră lacrimile de frustrare şi de epuizare, iar hainele îmi erau înghețate bocnă. Ca să mă adăpostesc din calea vântului, am spart pojghița de gheață a unui morman înalt de zăpadă, am săpat în cl un mic adăpost şi m-am ghemuit acolo. În scurt timp, tremuratul a încetat şi am fost cuprins de o căldură plăcută, iar după aceea de o stare de linişte de nedescris. Aceasta a fost însoțită de o revărsare de lumină şi de prezența iubirii infinite, fără de-nceput şi fără de sfârşit, nediferențiată de propria mea esență. Corpul fizic şi tot ce mă înconjura s-a estompat, ca şi când capacitatea mea de conştientizare fuzionase cu această stare de iluminare atotprezentă. Mintea a devenit tăcută; orice gând a încetat. O Prezență infinită era tot ce mai rămăsese sau tot ce ar mai fi putut fi, dincolo de timp şi de orice descriere.

După această nesfârşire, am devenit deodată conştient că cineva îmi scutura genunchiul şi apoi am văzut chipul îngrijorat al tatălui meu. Am revenit în corp, cu tot ceea ce comporta acest lucru, cu cea mai mare neplăcere; date fiind iubirea şi suferința tatălui meu, Spiritul mi-a energizat şi mi-a reactivat trupul. Simțeam compasiune față de teama sa de moarte, deşi, în acelaşi timp, conceptul însuşi al morții mi se părea absurd.

Experiența aceasta subiectivă nu a fost dezvăluită nimănui, pentru că nu exista contextul favorabil pentru a o descrie. Nu era deloc ceva obişnuit, să se afle despre experiențe spirituale, altele decât acelea descrise în hagiografiile sfinților. În urma acestei experiențe, însă, realitatea acceptată a lumii a început să pară doar un provizorat; învățăturile tradiționale religioase şi-au pierdut semnificația şi, în mod paradoxal, am devenit

agnostic. În comparație cu lumina Divinității care iluminase întreaga existență, dumnezeul religiilor tradiționale avea o lucire de-a dreptul temă; astfel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea Război Mondial, serviciul militar plin de riscuri pe un dragor de mine aducea deseori întâlniri de aproape cu moartea, dar nu-mi era teamă de asta. Era ca şi când moartea şi-ar fi pierdut autenticitatea. După terminarea războiului, fascinat de complexitatea minții şi dorind să studiez psihiatria, am reuşit să-mi croiesc diurn spre facultatea de medicină. Psihanalistul care mă superviza, un profesor de la Universitatea Columbia, era, la rândul său, agnostic; amândoi nutream o perspectivă dezaprobatoare în privința religiei. Analiza a decurs bine, la fel s-a întâmplat şi cu cariera mea, iar succesul nu s-a lăsat aşteptat.

Cu toate acestea, nu m-am instalat liniştit în viața profesională. M-am îmbolnăvit de o afecțiune fatală, cu evoluție progresivă, care nu răspundea la niciunul dintre tratamentele disponibile. Pe la vârsta de treizeci şi opt de ani, mă aflam în *extremis* şi ştiam că eram pe calc să mor. Puțin îmi păsa de trup, numai că spiritul meu era într-o stare de suferință şi disperare extremă. Când mi se apropia sfârşitul, mă străfulgeră un gând: „Ce-ar li dacă ar exista un Dumnezeu?" Aşa că am adresat o chemare, o rugăminte: „Dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute în momentul acesta". M-am lăsat în voia oricărui Dumnezeu ar fi existat şi am alunecat în uitare. La trezire, se petrecuse o transformare de o asemenea amploare, încât am rămas mut de uluire.

Persoana care fusesem încetase să mai existe. Nu mai era nici sine individual, nici ego, ci doar o Prezență Infinită de o putere atât de nemărginită încât aceasta era

tot ce mai exista. Această Prezență înlocuise ceea ce fusesem „eu”, iar corpul şi acțiunile acestuia erau conduse exclusiv de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unimi Infinite care se exprima pe sine pe măsură ce toate lucrurile se revelau în infinita lor frumusețe şi perfecțiune.

Pe când viața îşi urma cursul, această perioadă de serenitate a continuat să persiste. Voința individuală dispăruse; corpul fizic şi-a continuat activitatea sub îndrumarea infinit de puternicei însă extraordinar de blândei Voințe a Prezenței. În starea aceea nu era nevoie să mă gândesc la nimic. Tot adevărul se evidenția de la sine, fără să fie necesară, sau chiar posibilă, niciun fel de interpretare. În acelaşi timp, sistemul nervos fizic se simțea excesiv de încărcat, ca şi când ar fi suportat mult mai multă energic decât erau circuitele sale menite să suporte.

Funcționarea efectivă în lume se dovedea imposibilă. Toate motivațiile obişnuite au dispărut, odată cu întreaga teamă şi anxietate. Nu era nimic de căutat, fiindcă totul era desăvârşit. Gloria, succesul şi banii erau lipsiți de importanță. Prietenii insistau asupra revenirii, mai pragmatice, la practica clinică, însă nu simțeam nicio motivație interioară de a face lucrul acesta.

Posedam acum capacitatea de a percepe realitatea din spatele personalităților: la originea maladiilor emoționale se afla convingerea oamenilor că ei *erau* chiar această personalitate. Şi astfel, parcă de la sine, practica medicală a fost reluată, devenind, până la urmă, una de foarte mari proporții.

Veneau oameni de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Cabinetul ajunsese să aibă două mii de pacienți externi, ceea ce necesita peste cincizeci de terapeuți şi alți

angajați, o suită de douăzeci şi cinci de birouri, precum şi laboratoare de cercetare şi laboratoare destinate encefalogramelor. Se înregistrau o mic de noi pacienți pe an. La toate acestea se adăugau aparițiile la emisiuni radiofonice şi showuri ale rețelelor de televiziune, aşa cum s-a menționat anterior, în 1973, cercetarea clinică a fost documentată în format tradițional în cartea cu titlul *Orthomolecular Psychiatry „Psihiatrie Ortomoleculară”*. Lucrarea aceasta era cu cel puțin zece ani mai avansată față de momentul apariției sale şi a stârnit o oarecare vâlvă.

Încetul cu încetul starea generală a sistemului meu nervos s-a ameliorat, moment în care şi-a făcut apariția un alt fenomen. Era un minunat, delicios cordon de energic pe care îl simțeam urcând continuu de-a lungul şirei spinării, până la creier, unde dădea naştere unei senzații intense de plăcere neîntreruptă. Totul, în viața mea, se întâmpla prin sincronicitate şi se desfăşura într-o desăvârşită armonie; miraculosul devenise un loc comun. Originea a ceea ce oamenii numeau miracole era Prezența, şi nu sinele individual. Ceea ce mai rămăsese din „cui” individual nu era decât martor la aceste fenomene. Un „Eu” mai mare, mai profund decât sinele sau gândurile mele dinainte, determina tot ce se întâmpla.

Stările care mă încercau fuseseră relatate de alții în decursul istorici şi asta a dus la investigarea învățăturilor spirituale, inclusiv acelea ale lui Buddha, ale înțelepților iluminați, ale lui Huang Po, ca şi ale unor învățători mult mai recenți precum Ramana Maharshi şi Nisargadatta Maharaj. Am avut astfel confirmarea că experiențele acestea nu erau singulare. Acum înțelegeam pe deplin *Bhagavad- Gita. În* răstimpuri se manifesta

acelaşi extaz spiritual care fusese descris de Sri Ramakrishna şi de sfinţii creştini.

Absolut tot ce exista în lume şi toate fiinţele erau luminoase şi minunat de frumoase. Erau Radiante şi exprimau această Radianţă în tăcere şi splendoare. Era evident că întreaga umanitate este, în realitate, motivată de iubirea interioară, dar că ea nu mai este, pur şi simplu, conştientă de acest lucru; cele mai multe vieţi sunt, parcă, trăite de indivizi care dorm şi care nu s-au trezit încă la conştiinţa realităţii a ceea ce sunt ei cu adevărat. Oamenii din jurul meu arătau ca şi când ar fi fost adormiţi şi erau incredibil de frumoşi. Era ca şi cum aş fi fost îndrăgostit de toată lumea.

Era cazul să întrerup practica mea obişnuită de meditare câte o oră dimineaţa şi încă una înaintea mesei de seară, pentru că aceasta ar fi intensificat starea de extaz într-o asemenea măsură încât n-aş mai fi reuşit să funcţionez. O experienţă asemănătoare cu cea survenită în mormanul de zăpadă în timpul copilăriei îşi făcu apariţia şi a început să fie din ce în ce mai dificil să părăsesc starea aceea, ca să mă întorc în lume. Frumuseţea de necrezut a tuturor lucrurilor strălucea în întreaga sa desăvârşire, iar acolo unde lumea vedea urâţenie nu era decât frumuseţe nesfârşită. Iubirea aceasta spirituală copleşea întreaga percepţie şi toate frontierele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, precum şi orice separare au dispărut.

În răstimpul anilor petrecuţi în tăcere interioară, forţa Prezenţei se intensifică. Nu mai exista viaţă individuală; nu mai exista voinţă individuală. „Eul" individual devenise instrumentul Prezenţei Infinite şi se comporta, acţiona după cum se voia. Oamenii percepeau o linişte extraordinară în aura acelei Prezenţe. Căutătorii se aflau în căutarea răspunsurilor, însă din moment ce

nu mai exista nicio individualitate cu numele de David, aceştia dobândeau, de fapt, răspunsurile de la propriul lor Sine, care nu era în niciun fel diferit de al meu. Din ochii fiecărei persoane răzbătea acelaşi Sine.

Şi minunea s-a produs, depăşind înțelegerea obişnuită. Numeroasele afecțiuni cronice de care corpul suferea de ani de zile dispărură; vederea a revenit spontan la normal şi nu a mai fost nevoie de ochelarii bifocali pe care-i purtam de o viață.

Din când în când, o energic minunată, extatică, o Iubire Infinită, începea dintr-odată să radieze din inimă înspre locul vreunei calamități. Odată, în timp ce conduceam pe o autostradă, această splendidă energie a început să-mi țâşnească din piept. Când maşina a trecut de o curbă, am văzut un accident de circulație; roțile autovehiculului care se răsturnase încă de mai învârteau. Energia a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii respective şi apoi a încetat de la sine. Altădată, când mă plimbam pe străzile unui oraş străin, energia a început să se scurgă spre blocul din fața mea şi a ajuns în locul în care tocmai începea să se stârnească o luptă între două bande rivale. Combatanții şi-au venit în fire, au început să râdă şi, din nou, energia s-a oprit.

Modificări profunde ale percepției şi-au făcut apariția fără niciun semn prevestitor şi în situații cu totul neaşteptate. Într-o zi, în care luam masa singur la Rothmann's, în Long Island, Prezența s-a intensificat deodată până ce fiecare lucru şi fiecare persoană, care pentru percepția obişnuită păruseră a fi separate, s-au topit într-o universalitate şi unime nesfârşite. În Liniştea nemişcată a devenit evident că nu existau nici „evenimente", nici „lucruri" şi că, în realitate, nu se „întâmplă" nimic, fiindcă trecutul, prezentul şi viitorul

sunt doar plăsmuiri ale percepției, la fel cum este şi iluzia existenței unui „eu” distinct supus naşterii şi morții. Pe măsură ce sinele fals şi limitat se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, apărea sentimentul inefabil al întoarcerii acasă, la o stare de linişte desăvârşită şi de absolvire de orice suferință. Există numai iluzia unei individualități care ar sta la obârşia oricărei suferințe. Din momentul în care individul realizează că *este* însuşi universul, întreg şi totuna cu Tot Ceea Ce Este, nesfârşit pentru totdeauna, orice suferință viitoare devine imposibilă.

Pacienții soseau din toate țările lumii, iar unii dintre ci erau cei mai disperați dintre disperați. Groteşti, crispați de durere, înfăşurați în cearceafuri umede pentru că erau transportați de la spitale aflate la mare distanță, sperând să fie tratați de psihoze în stadiu avansat şi de tulburări mintale grave, incurabile. Unii erau catatonici; mulții nu rostiseră niciun cuvânt de ani de zile. În fiecare pacient, însă, de sub înfățişarea infirmă răzbătea esența iubirii şi a frumuseții, care era poate atât de ascunsă percepției obişnuite, încât el sau ea deveniseră cu totul neiubiți în lumea aceasta.

Într-una din zile îmi fu adusă o pacientă catatonică şi mută, în cămaşă de forță. Suferea de o gravă tulburare neurologică şi era incapabilă să stea în picioare. Zvârcolindu-se pe jos, a fost cuprinsă de spasme şi şi-a dat ochii peste cap. Părul îi era încâlcit; îşi sfâşiase toată îmbrăcămintea şi scosese sunete guturale. Familia ei era destul de înstărită; drept urmare, fusese consultată de-a lungul timpului de nenumărați medici şi specialişti renumiți din lumea întreagă. Se încercaseră toate tratamentele asupra ei şi fusese declarată de breasla medicală drept un caz iară speranță.

O întrebare scurtă, neexprimată în cuvinte, îşi făcu apariția: „Care este voia Ta, Doamne, în legătură cu ea?” Atunci am primit revelația că nu avea nevoie decât să fie iubită, asta era tot. Din privire îi răzbătea sinele interior, precum şi Sinele ce se afla în legătură cu esența aceea iubitoare. În aceeaşi secundă a fost vindecată de propria ei recunoaştere a ceea ce era ea cu adevărat; ce se întâmplase cu mintea ori cu trupul ei nu mai avea, pentru ea, nicio importanță.

În esență, aceasta este ce s-a petrecut cu nenumărați pacienți. În ochii lumii, unii dintre ei s-au vindecat iar alții nu, dar pentru pacienți nu mai conta dacă a urmat şi o însănătoşire clinică. Agonia lor interioară luase sfârşit. Din clipa în care se simțeau iubiți şi liniştiți în interior, durerea lor înceta. Fenomenul acesta se poate explica doar dacă susținem că Compasiunea Prezenței a reinterpretat realitatea fiecărui pacient în aşa fel încât el sau ea să experimenteze vindecarea la un nivel care transcendea lumea şi aparențele sale. Pacea interioară a Sinelui ne învăluia dincolo de timp şi de propria-ne identitate.

Era limpede că toată durerea şi suferința pleacă numai din ego, şi nu de la Dumnezeu. Adevărul acesta a fost comunicat în tăcere minților pacienților. Aceasta a constituit şi blocajul mental al unui alt catatonic mut, care nu vorbise de câțiva ani. Sinele i-a transmis, prin intermediul minții, „îl acuzi pe Dumnezeu pentru ceea ce ți-a făcut propriul tău ego”. Omul a sărit în picioare şi a început să vorbească, spre stupefacția infirmierei care a asistat la incident.

Munca a devenit din ce în ce mai solicitantă şi, până la urmă, copleşitoare. Pacienții erau amânați în aşteptarea eliberării paturilor, cu toate că spitalul construise o secție suplimentară pentru a-i adăposti.

Resimțeam o imensă frustrare dată de faptul că suferința umană putea fi combătută doar la câte un singur pacient odată. Era ca şi cum s-ar fi încercat scoaterea apei din mare cu polonicul. Aveam impresia că trebuia să existe şi o altă modalitate de a mă adresa cauzelor maladiei comune, nesfârşitului izvor de supliciu spiritual şi de suferință umană.

Aceasta a dus la studierea kinesiologiei, care mi-a prilejuit o descoperire uimitoare. Este vorba despre „gaura de vierme" dintre două universuri - lumea fizică şi lumea minții şi a spiritului, interfața dintre aceste dimensiuni. Într-o lume plină de oameni adormiri care s-au rătăcit de propria sursă, găsisem un instrument pe care să-l redescopăr şi să-l fac inteligibil pentru toată lumea - legătura aceea pierdută cu realitatea superioară. Aceasta a condus la testarea fiecărei substanțe, gând şi concept care putea fi conceput de către minte. Strădania aceasta a fost susținută de discipolii mei şi de asistenții din cercetare. Apoi a avut loc o descoperire extraordinară: în vreme ce toți subiecții deveneau lipsiți de vigoare în fața stimulilor negativi, cum ar fi luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali, discipolii disciplinelor spirituale care reuşiseră să-şi înalțe nivelul de conştientizare nu erau vlăguiți, aşa cum se întâmpla cu oamenii obişnuiți. Ceva important şi hotărâtor se modificase în conştiința lor. Se părea că aceasta se întâmplase atunci când realizaseră că nu se aflau la bunul plac al lumii, ci că erau, mai degrabă, influențați doar de ceea ce considerau ci în mintea lor. Poate că s-ar fi putut arăta că însuşi procesul de înaintare spre iluminare ducea la creşterea capacității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței, inclusiv a bolii.

Sinele deținea capacitatea de a schimba lucrurile în lume prin simpla lor imaginare; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când înlocuia non-iubirea. Întreaga alcătuire a civilizației putea fi profund modificată prin concentrarea acestei puteri a iubirii într-un punct foarte specific. Ori de câte ori s-a întâmplat lucrul acesta, istoria a apucat pe noi căi.

Acum se părea că aceste descoperiri epocale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar puteau fi şi demonstrate, în mod clar şi irefutabil. Se părea că marea tragedie a vieții umane fusese dintotdeauna aceea că psyche-ul era atât de uşor de indus în eroare; discordia şi dezbinarea constituind consecința inevitabilă a nepriceperii omenirii de a distinge falsul de adevărat. Iată, însă, că această dilemă fundamentală îşi găsise un răspuns, un mod de reinterpretare a naturii conştiinței însăşi şi de redare explicită a ceva la care, altfel, nu s-ar fi putut face decât aluzie.

Era timpul să părăsesc viața new-yorkeză, împreună cu apartamentul din oraş şi casa din Long Island, pentru ceva mai bun. Trebuia să mă perfecționez ca instrument. Aceasta însemna că era nevoie să părăsesc lumea şi tot ce ținea de aceasta, înlocuind-o cu o viață retrasă, petrecută într-un mic orăşel unde am petrecut următorii şapte ani în meditație şi studiu.

Stările copleşitoare de extaz au revenit de la sine şi la un moment dat a trebuit să învăț cum să rămân în Prezența Divină continuând să-mi desfăşor activitatea în lume. Mintea pierduse firul a ceea ce se mai petrecea în lumea largă. Pentru a mă ocupa de cercetare şi de scris era nevoie să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formei. Parcurgerea ziarelor şi urmărirea programelor de televiziune m-au ajutat să mă

pun la curent cu cine era cine, cu evenimentele majore şi cu natura dialogului social al momentului.

Extraordinar de subiectivele experimentări ale adevărului, care constituie domeniul misticii, ce afectează întreaga umanitate prin trimiterea energiei spirituale în conştiința colectivă, nu pot fi înțelese de către marca majoritate a omenirii având, drept urmare, o adresabilitate limitată, cu excepția altor căutători spirituali. Aceasta a dus la efortul de a fi un om obişnuit, deoarece însuşi faptul de a fi un om obişnuit este o expresie a Divinității; adevărul realului sine poate fi descoperit pe calea vieții obişnuite. A trăi cu grijă şi cu bunătate este tot ce trebuie. Restul se dezvăluie de la sine la momentul potrivit. Comunul şi Dumnezeu nu sunt distincte.

Şi în felul acesta, după o călătorie îndelungată şi circulară a spiritului, a existat o întoarcere la munca cea mai importantă, ceea ce însenina să încerc să aduc Prezența măcar o idee mai aproape de înțelegerea a cât mai multor semeni cu putință.

* * *

Prezența este tăcută şi transmite o stare de pace care este chiar spațiul în care şi prin care totul există şi totul îşi are propria existență şi experiență. Este de o blândețe infinită şi, totuşi, are tăria stâncii. Cu ca, orice frică dispare. Bucuria spirituală îşi face apariția la un nivel calm, de un extaz inexplicabil. Pentru că perceperea timpului încetează, nu există nici temere, nici regret nici suferință, nici anticipare; izvorul bucuriei este nesfârşit şi atotprezent. Fără de-nceput şi fără de sfârşit, nu există nici pierdere, nici mâhnire, nici

dorință. Nu trebuie făcut nimic; totul este deja perfect şi întreg.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar; ele nu sunt decât plăsmuirile unui punct de vedre/percepere. Pe măsura ce Prezența începe să predomine, încetează orice identificare cu trupul sau cu mintea. Când mintea ajunge să fie tăcută, gândul că „Eu Sunt" dispare la rândul său şi Conştiința Pură răzbate pentru a ilumina ceea ce omul este, a fost şi va fi întotdeauna dincolo de toate lumile şi toate universurile, dincolo de timp şi, prin aceasta, fără de-nceput şi fără de sfârşit.

Oamenii se întreabă „Cum poate fi atinsă starea de conştientizare?", însă puțini sunt aceia care parcurg paşii necesari, tocmai fiindcă sunt aşa de simpli. Inițial, dorința de a atinge starea aceea era intensă. Apoi am început să mă antrenez să acționez în toate situațiile, fără excepție, cu o constantă şi universală iertare şi blândețe. Individul trebuie să manifeste compasiune față de tot ce-l înconjoară, inclusiv față de propriul sine şi de gândurile sale. După aceasta s-a manifestat elanul de a-mi ține dorințele în expectativă şi de a renunța la a-mi impune voința personală moment de moment. Pe măsură ce fiecare gând, sentiment sau faptă erau lăsate în voia lui Dumnezeu, mintea a devenit, treptat, tăcută. La început, ea a renunțat la poveşti şi paragrafe întregi, apoi la idei şi la concepte. Pe măsură ce individul renunță la dorința de a se afla în posesia acestor gânduri, ele nu mai ajung să fie atât de elaborate şi încep să se fragmenteze cât timp sunt doar pe jumătate formate. În final, reuşeam să deturnez energia din spatele gândului însuşi înainte chiar ca aceasta să se transforme într-un gând.

Sarcina fixării constante şi neîntrerupte a concentrării, nepermiţând nici măcar o singură clipă de distragere de la meditare, a continuat şi pe durata îndeplinirii activităţilor obişnuite. La început părea să fie foarte dificil, însă pe măsura trecerii timpului s- a transformat în ceva obişnuit, automat, necesitând din ce în ce mai puţin efort până când, în sfârşit, a devenit un proces lipsit de orice efort. Întregul proces seamănă cu o rachetă cc-şi ia zborul de pe pământ. Iniţial are nevoie de o energie uriaşă, apoi, pe măsură ce se desprinde din câmpul gravitaţional al pământului, consumă din ce în ce mai puţină energie şi, în final, ajunge să se deplaseze prin spaţiu datorită propriului ei moment cinetic.

Dintr-odată, fără niciun semn prevestitor, a intervenit o modificare în conştientizare şi Prezenţa s-a aflat acolo, inconfundabilă şi atotcuprinzătoare. Au existat şi câteva clipe de teamă când eul se stingea, dar după aceea absolutul Prezenţei mi-a inspirat o strălfulgerare de venerație. Această realizare a fost spectaculoasă, mai intensă decât tot ce resimţisem anterior. Nu avea niciun corespondent în experienţa obişnuită. Şocul de proporţii a fost atenuat de iubirea care însoţea Prezenţa. În lipsa sprijinului şi a protecţiei acelei iubiri, individul ar fi anihilat.

A urmat un moment de teroare, când egoul se agăţa de propria existenţă, temându-se că se va transforma în nimic. În schimb, pe măsură ce se stingea, el era înlocuit de Sine ca Totalitate, acel Tot în care totul este cunoscut şi evident în expresia desăvârşită a propriei sale esenţe. Odată cu nonlocalizarea a venit şi conştientizarea că individul este tot ce a fost vreodată sau ar putea fi cândva. Individul este întreg şi desăvârşit, dincolo de orice identitate, dincolo de gen, dincolo chiar şi de caracterul uman însuşi. Şi nu mai

trebuie să se teamă niciodată, din nou, de suferință şi moarte.

Ce se petrece cu trupul din acest moment încolo este nesemnificativ. La anumite niveluri ale conştientizării spirituale, afecțiunile corpului se vindecă sau dispar spontan. În starea de absolut, însă, considerațiile de această natură sunt irelevante. Corpul îşi va urma traiectoria prevăzută, la sfârşitul căreia se va întoarce de unde a venit. Este un fapt lipsit de importanță; individul nu este afectat. Corpul apare ca un „ceva" mai degrabă decât ca un „eu", ca un alt obiect oarecare, ca o piesă de mobilier dintr-o încăpere. Poate părea amuzant că oamenii i se adresează încă trupului ca şi când acesta ar fi un „tu" individual, dar nu există niciun mod de a explica această stare de conştientizare cuiva aliat în necunoştință de cauză. Cel mai bine este să-ți vezi de treburile obişnuite şi să-i permiți Providenței să se ocupe de netezirea relațiilor sociale. Totuşi, atunci când individul ajunge la beatitudine, este extrem de greu de ascuns această stare de extaz intens. Lumea poate fi uluită, iar oamenii pot veni de peste mări şi țări ca să se afle în preajma aurei corespunzătoare acestei stări. Aspiranții spirituali şi cei a căror curiozitate este trezită de spiritualitate se pot simți atraşi, la fel ca şi cei foarte bolnavi şi aflați în căutarea unor miracole; individul poate deveni un punct de atracție magnetică şi un izvor de bucurie pentru aceştia. De obicei, în acest stadiu apare dorința de a împărtăşi această stare şi altora şi de a o folosi spre binele tuturor.

Extazul care însoțeşte această condiție nu este cu desăvârşire stabil; apar şi clipe de cumplită suferință. Cele mai intense sunt acelea în care starea fluctuează şi încetează brusc, aparent fără niciun motiv. Momentele acestea aduc cu ele perioade de intensă disperare şi

teama că individul ar putea să fi fost părăsit de Prezență. Căderile acestea fac calea să fie anevoioasă, iar surmontarea acestor răsturnări de situație necesită multă voință. În final, devine limpede că individul trebuie să depăşească nivelul acesta, ori să îndure în mod constant chinuitoare „căderi în dizgrație". Când se pătrunde pe calea anevoioasă a transcenderii dualității trebuie, deci, renunțat la gloria extazului până când individul ajunge dincolo de toate contrariile şi de impulsurile lor opuse. Dar deşi este una să renunți bucuros la lanțurile de fier ale egoului, este cu totul altceva să abandonezi lanțurile de aur ale fericirii extatice. Individul are, parcă, impresia, că renunță la Dumnezeu şi apare un nou fel de teamă, niciodată anticipat până atunci. Aceasta este groaza ultimă de singurătatea absolută.

Pentru ego, teama de non-existență a părut îngrozitoare şi s-a retras din fața ei în mod repetat atunci când aceasta părea să se apropie. Atunci s-a dezvăluit şi rostul stărilor de agonie şi al nopților întunecate ale sufletului. Acestea sunt atât de insuportabile, încât durerea cumplită pe care o produc îl impulsionează pe individ spre săvârşirea efortului extrem necesar pentru surmontarea lor. Când oscilarea între rai şi iad devine de nesuportat, trebuie renunțat până şi la dorința de exista. Doar odată reuşit acest lucru individul poate în sfârşit să treacă dincolo de dualitatea Totului versus nimic, dincolo de existență sau de non-existență. Culminarea aceasta a lucrării interioare reprezintă etapa cea mai dificilă, cea din urmă cumpănă, cea în care individul este categoric conştient că iluzia existenței odată depăşită aici, este irevocabil depăşită. Din acest punct nu există întoarcere, iar

spectrul acesta al ireversibilității face ca acest ultim obstacol să pară alegerea cea mai teribilă dintre toate.

De fapt, însă, în această finală apocalipsă a sinelui, disoluția singurei dualități existente, a identității existente şi non-existente se dizolvă de la sine în Divinitatea Universală şi nu mai rămâne nicio conştiință individuală care să facă această alegere. Ultimul pas este, apoi, acela pe care-l face Dumnezeu.

David R. Hawkins

CUPRINS

Cuvânt înainte **2**
Prefaţă **5**
Introducere **7**
SECŢIUNEA ÎNTÂI - PROCESUL SPIRITUAL **10**
Prezentare generală 10
Subiectiv: Experiențial *10*
CAPITOLUL 1 - Non-dualitatea devoțională 25
Introducere *25*
Devoțiunea *25*
Devoțiunea şi Non-dualitatea *28*
Discuție *32*
CAPITOLUL 2 - Calea interioară 37
Introducere *37*
Discuție *38*
Deosebirea dintre non-dualitate şi religia tradițională *40*
Învățăturile non-dualiste *42*
CAPITOLUL 3 – Orientarea 50
Introducere *50*
Postura *51*
Concentrarea *52*
Voința *55*
Alinierea conştientizării *56*
CAPITOLUL 4 - Practicile spirituale 63
Introducere *63*
Meditarea *68*
Meditarea *74*
Contemplarea *78*
CAPITOLUL 5 – Lămuriri 83
Educația spirituală *85*

Amestecarea nivelurilor *91*
Statornicia *93*
CAPITOLUL 6 - „Experimentatorul ” 102
Transcenderea experimentatorului *103*
CAPITOLUL 7 - Pe muchie de cuțit 116
Pe muchia cuțitului: cum se poate rămâne pe creasta valului *117*
Transformare/ Revelație *119*
Ațintirea minții *120*
Atracția fenomenelor *122*
CAPITOLUL 8 - Totalitate versus Nimic 130
Introducere *130*
Vidul *130*
Totalitatea Divinității *133*
Teama de Dumnezeu *135*
Evoluția spirituală şi problema cu ceea ce este considerat a fi special *136*
SECȚIUNEA A DOUA – DISCUȚIE 138
CAPITOLUL 9 – Dialoguri 138
CAPITOLUL 10 - Spiritualitatea şi lumea 148
Ascetismul *150*
Renunțarea *151*
Lumea *151*
CAPITOLUL 11 - Învățători şi învățături 163
Introducere *163*
Rolurile învățătorului *165*
Confirmare şi armonizare *166*
Rolul Iluminării *167*
Modul de exprimare şi stilul de predare *168*
„Personajul” sau persona învățătorului *169*
Natura comunicării *170*
Caracteristici ale învățătorilor şi învățăturilor integre *171*
Învățătorii spirituali *176*

Texte biblice şi scrieri spirituale *177*
CAPITOLUL 12 - Devotul..... 180
Introducere..... *180*
Aspirantul la spiritualitate/ Învățăcelul/ „Chela”/ Devotul/ Căutătorul *184*
Călătoria evolutivă..... *185*
Valori şi principii operaționale *186*
Religie versus „religionism” *188*
Renunțarea ca proces *190*
Capcane şi distrageri: mintea şi lumea *192*
Capcane şi distrageri..... *194*
Ataşarea la o Cale *198*
CAPITOLUL 13 - Transcenderea identificării cu egoul/sinele 205
Introducere..... *205*
Demontarea egoului/sinelui *207*
Auto-examinarea ca tehnică spirituală..... *210*
Ritmul vieții mundane..... *211*
CAPITOLUL 14 - Iluminarea: Prezența Sinelui..... 220
Introducere..... *220*
Etape premergătoare *221*
Pragul final *223*
Revelația..... *225*
Adaptare..... *227*
Împlinire: actualizarea potențialității..... *228*
CAPITOLUL 15 - Stările progresive de conştiință. 236
Introducere..... *236*
Transcenderea atracției exercitate de formă ... *238*
Alinierea la câmpul Conştiinței/Conştientizării *239*
Practica spirituală..... *243*
Renunțarea..... *244*
SECȚIUNEA A TREIA – ANEXE..... 253

Anexa A - Calibrarea nivelurilor de adevăr ale capitolelor 254
Anexa B - Harta scalei conştiinţei 255
Anexa C - Modul de calibrare a nivelurilor conştiinţei 256
Informații generale *256*
Tehnica *256*
Calibrarea nivelurilor specifice *259*
Calibrat ed numerică *259*
Aplicații *260*
Calibrarea unui nivel *261*
Informații generale *261*
Pricepere *261*
Limitări *262*
Lămurire *264*
Tehnica kinesiologică corectă *265*
Descalificări *265*
Discrepanțe *267*
Anexa D – Referințe 269
Despre Autor 273
Note biografice şi autobiografice *273*
Rezumat biografic *274*
Notă autobiografică *276*